

[Μάρτιος 1](#) [Μάρτιος 2](#) [Μάρτιος 3](#) [Μάρτιος 4](#) [Μάρτιος 5](#) [Μάρτιος 6](#)
[Μάρτιος 7](#) [Μάρτιος 8](#) [Μάρτιος 9](#) [Μάρτιος 10](#) [Μάρτιος 11](#) [Μάρτιος 12](#)
[Μάρτιος 13](#) [Μάρτιος 14](#) [Μάρτιος 15](#) [Μάρτιος 16](#) [Μάρτιος 17](#)
[Μάρτιος 18](#) [Μάρτιος 19](#) [Μάρτιος 20](#) [Μάρτιος 21](#) [Μάρτιος 22](#)
[Μάρτιος 23](#) [Μάρτιος 24](#) [Μάρτιος 25](#) [Μάρτιος 26](#) [Μάρτιος 27](#)
[Μάρτιος 28](#) [Μάρτιος 29](#) [Μάρτιος 30](#) [Μάρτιος 31](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής αγίας Οσιομάρτυρος Ευδοκίας τής από Σαμαρειτών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Πρότερον ἀσκήσασα, καί τής σαρκός τά σκιρτήματα, ἐγκρατεία μαράνασα, ἀθλήσει τό δεύτερον τοῦ ἐχθροῦ καθείλες, τάς μηχανουργίας, καί νίκην ἤρας κατ' αὐτοῦ, ὡς Ευδοκία θεομακάριστε, διό σε ἐστεφάνωσεν, ἐπί διπλοῖς ἀγωνίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καρδίας ταῖς αὐλαξι, σπόρον τόν θεῖον εἰσδέδεξαι, ὡς γή πίων θεόπνευστε, καί ἐκατοστεύοντα, μαρτυρίου στάχυν, ἐξήνθησας ὄντως, καί ἀποθήκαις νοηταῖς, ἐθησαυρίσθης σθένει τοῦ Πνεύματος, τοῦ σέ μεταποιήσαντος, καί ἀλλοιώσει τή κρείττονι, ἀλλοιώσαντος χάριτι, Ευδοκία πανεύφημε.

Νεκρούς ἐξανέστησας, ζωποιοῦ σου προσφθέγματι, Ευδοκία πανεύφημε, νεκρώσασα πάνσοφε, ἐγκρατείας πόνοις, τοῦ σώματος πάθη, καί νῦν οικεῖς τοῦς οὐρανοῦς, μετὰ Μαρτύρων, καλῶς τελέσασα, τόν δρόμον τής ἀθλήσεως, τή συνεργεία τοῦ Πνεύματος, ὑπέρ πάντων τῶν πίστει σε, ἀνυμνοῦντων πρεσβεύουσα.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἠλιόμορφε, Ἡλίου ἀδυτον ὄχημα, ἡ τόν Ἥλιον λάμψασα, τόν ἀπερινόητον, χαίρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρουκτωρίαις, ἡ λαμπηδῶν τής ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τά πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλῆς καί πανάμωμος, ἡ τό φῶς τό ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί πλευράν ορυπτόμενον, λόγχη ἡ πανάμωμος, ἐκλαιε βοῶσα, Τί Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος τουτο λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεπτοίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καί σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εάν δέ τύχη ἐν Σαββάτῳ, ἡ ἐκτός τής τεσσαρακοστής, λέγε τό ἐξῆς

Ιδιόμελον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Καταλιπούσα τά τερπνά, καί ποικίλα τού βίου, ἡ Οσία καί Μάρτυς, καί τόν σταυρόν αραμένη ἐπ' ὤμων, προσήλθε τού νυμφευθῆναί σοι, Χριστέ, καί σύν οἰμωγαῖς δακρύων εβόα, Μή με τήν πόρνην απορρίψης, ὁ ασώτους καθαίρων, μή μου τά δάκρυα παρίδης, τών δεινῶν ἀφλημάτων, ἀλλά δέξαι με, ὡσπερ τήν πόρνην ἐκείνην, τήν τό μύρον σοι προσενέγκασαν, καί ἀκούσω καγῶ, Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης

Μετάνοιαν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε, τί βραδύνεις; τού θανάτου ἡ τομὴ, ἐγγίζει καί τό τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτῃς, τῇ Θεοτόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σέ κυήσασα, ἀνεβόα, Τί τό ξένον, ὁ ορώ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἡ λοιπὴ τού Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία κατὰ τήν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, σέ νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχῳ διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκῳ ὑπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον προσδέχου, τήν μετὰ πόθου υθείσάν σοι, Ἀυτῆς πρεσβείαις ὡς ἐλεήμων, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τήν τάξιν.

Ὁ κανὼν τῆς Ἁγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Εὐδοκίας τοὺς ἀγῶνας αινέσω

Ὡδή α' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τόν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι ἄσῳμος ἐνδόξως δεδόξασται».

Τήν ἐξ ἀπροσεξίας, σκότωσίν μοι Μάρτυς ἐπισκήψασαν, πρεσβειῶν σου ἀκτίσιν, Εὐδοκία ὑμνοῦντί σε σκέδασον.

Ἦγρευσεν ἡ σαγήνη, λόγων θεοπνεύστων Καλλιμάρτυς σε, ἀθανάτου

τραπέζης, απολαύσεως θείας εντρύφημα.

Στέμμα τής αφθαρσίας, καί τήν διαμένουσαν απόλαυσιν, τά γής παρωσαμένη, Ευδοκία, αξίως κεκλήρωσαι.

Θεοτοκίον

Έλυσε τού θανάτου, εκ τής καταδίκης με Πανάμωμε, ο εκ σου Θεός Λόγος, σαρκωθείς διά σπλάγχνα ελέους αυτού.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Ύλην καταλείψασα, τήν πολυποίκιλον ένδοξε, κόσμου φθαρτού, όλβον Ευδοκία, αναφαίρετον είληφας.

Δόξης αγαλλίαμα, τής μετανοίας σου σύμβολον, εν ουρανοίς, σεπτή κατιδούσα, εφωτίσθης βαπτίσματι.

Θεοτοκίον

Όλην μου τήν έφεσιν, Θεογεννήτρια δέομαι, προς τόν εκ σου, ίθυνον τεχθέντα, τών παθών ρυομένη με.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Φωτισθείσα τή αίγλη τή θεϊκή, τόν τής πλάνης κατέλιπες σκοτασμόν, καί βίον ανέλαβες, μετά σώματος άϋλον, χαρισμάτων δέ θείων, πλησθείσα τού Πνεύματος, εκ ψιλής προσρήσεως, νεκρούς εξανέστησας, όθεν επί τέλει, μαρτυρίου στεφάνω, ενθέως κεκόσμησαι, καί τόν δόλιον ήσχυνας, Ευδοκία Ισαγγελε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιώ, εννοών μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πώς απολογήσομαι, τώ Κριτή ο ταλαίπωρος; προς τήν σήν δέ βλέπων, εικόνα πανύμνητε, αναψυχήν λαμβάνω, Κυρία τών πόνων μου, καί απεγνωσμένος, σοί προσπίπτω κραυγάζων, Ελέησον, οίκτειρον, Παναγία μου πρόφθασον, εν η μέρα τής κρίσεως, όπως ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς, ο Υίός σου ίλεώς μοι γένηται, επεί περ άλλην ελπίδα, εκτός σου ού κέκτημαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ σταυρώ, αδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι φίλτατον τέκνον, Υιέ ποθεινότατε! Οίμοι πώς τοσούτον, οράν στέρξω θέαμα! κόπτομαι τά σπλάγχνα τήν καρδίαν Πιμπρώμαι, Αλλ' ώ υπεράγαθε, τούς σους λόγους εκπέρανον, καί ανάστηθι τάχιον, κόσμον χαρμονής εμπιπλών, καί πταισμάτων λύτρωσιν δωρούμενος, τοίς ανυμνούσιν εν πίστει, τό άχραντον πάθος σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Καλλονή υπερέχουσα, σώματος αξίως ψυχῆς εξήνθησας, ωραιότητα κατάλληλον, πόνοις Ευδοκία απαστράπτουσα.

Ιεραίς εισηγήσεσι, ταίς τού Γερμανού τήν κρίσιν ευίλατον, δι' ελέους Μάρτυς είληφας, τών πρὶν αθεμίτων αλογήσασα.

Απημαύρωσας άπασαν, πλάνης προσβολήν, φωτός αληθείας γάρ, οδηγόν έσχες Αρχάγγελον, θείας σοι εμφάσεις εκκαλύπτοντα.

Θεοτοκίον

Σύ πανάμωμε Δέσποινα, σάλον τών κυμάτων ψυχῆς μου πράϋνον, αμαρτίας με τού κλύδωνος, καί τῆς τρικυμίας απαλλάπτουσα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Τόν βόρβορον τών πράξεων δάκρυσιν, εκπλυθείσα λουτρώ τού Βαπτίσματος, ηλίου πλέον εξέλαμψας.

Ου πλούτος, ού θωπείαι, ου μάστιγες, ου ξεσμοί σε, ου ξίφος, ου θάνατος, Θεού χωρίσαι δεδύνηνται.

Θεοτοκίον

Υλώδους προσπαθείας μου άκανθαν, Θεοτόκε, φλέξον τώ μή φλέξαντι, πυρί τήν θείαν γαστέρα σου.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Στερρώς τώ τῆς αθλήσεως πυρί, σεαυτήν λιπάνασα, βασάνοις ανάλωτος, Ευδοκία, ανεδείχθης σεβάσμιε.

Αγάπης εραστών τών φθαρτικών, σεμνόν προτιμήσασα Νυμφίον τώ έρωτι, Ευδοκία τώ αφθάρτω επανέθου σαυτήν.

Θεοτοκίον

Γαλήνης η κυήσασα Χριστόν, τόν αίτιον Δέσποινα, τόν άγριον κλύδωνα, τών παθών μου, Παναγία ημέρωσον.

Εί έστι Τεσσαρακοστή, λέγε τό Μαρτυρικόν τού τυχόντος ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Ευδοκίας τής από Σαμαρειτών.

Στίχοι

- Η Σαμαρείτις ουχ ύδωρ Ευδοκία,
- Αλλ' αίμα, Σώτερ, εκ τραχήλου σοι φέρει.
- Μαρτίου αμφί πρώτη η Ευδοκία ξίφος έτλη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας Δομνίνης, καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

- Τών αρετών φέρουσα φόρτους Δομνίνα,
- Θεώ προσήλθεν έμπορος πανολβία.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αντωνίνης.

Στίχοι

- Θάλαμος η θάλασσα νυμφικός γίνη,
- Αντωνίναν κρύπτουσα νύμφην Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα οι Άγιοι Μάρκελλος καί Αντώνιος, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Χώνη τις η κάμιнос Αθληταίς δύο,
- Οί χρυσίου λάμπουσιν εν ταύτη πλέον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Σίλβεστρος καί Σωφρόνιος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ου καρτερών Σίλβεστρε θρησκεύειν πλάνην,
- Σύν Σωφρονίω τήν τομήν εκαρτέρεις.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Νεστοριανός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Εις τουπίσω τράχηλον εξειλκυσμένος,
- Νεστοριανός τήν σφαγήν πρόσω φέρει.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες παίδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ως ζωής κληρονόμος, καί θανάτου ρυσθείσα τού ψυχοφθόρου σαφώς, ευχή τούς τεθνεώτας, ζωούσα Ευδοκία, τώ Χριστώ ανεκραύγαζες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ναός τῆς αμαρτίας, προϋπάρξασα Μάρτυς σαυτὴν καθήρας Θεῷ, ναόν ηγιασμένον, ενάρητον δεικνύσα, Καλλιμάρτυς κραυγάζουσα, ο τῶν Πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Ασκήσεως ἰδρώσι, πιανθείσα ελαία ὠφθης κατάκαρπος, ἀθλήσεως δέ ξίφει, καί λύθρῳ Ευδοκία, τρυγωμένη εκραύγαζες, ο τῶν πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Συντριβέντα κακία, καί δειναίς αμαρτίαις καταβριθόμενον, Ἀμνόν τὴν αμαρτίαν, τόν αἶροντα τοῦ κόσμου, ἡ κηήσασα Δέσποινα, επικρατείας αὐτῶν, Παρθένε, τήρησόν με.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὄν υμνοῦσι, στρατιαί τῶν Ἀγγέλων, υμνεῖτε καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Αὔλον πύρ σοι ενδομυχοῦν, καί εν κόλποις, θεῖος ἀνθραξ Πάνσεμνε υπάρχων, εφλεξε τυράννους, ἀλώβητον τηρῶν σε.

Ἰδρώτων θεῖων τάς ἀμοιβάς Ευδοκία, ἰαμάτων εἴληφας πλημμύρας, νόσους θανατούσα, καί τοὺς νεκροὺς ζωούσα.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην ταῖς ἠδοναίς τὴν ψυχὴν μου, Θεοτόκε ζώωσον, ζῶὴν γάρ, μόνη ἀπειράνδρως, γεγέννηκας Παρθένε.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διά σου σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή, σύν Ἀσωμάτων χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Ελύθης τῶν προσκαίρων, Μάρτυς Ευδοκία, καί εφετῶν τό ακρότατον εἴληφας, πρὸς τόν Θεόν, διά ξίφους επιδημήσασα.

Σύν Μάρτυσιν ὡς Μάρτυς, καί σύν ταῖς Ὁσίαις, ὡς Ἀσκητῶν ακροθίνιον ἔλαμψας, θαυματουργός Ευδοκία, δειχθείσα ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Ὡς θεῖαν προστασίαν, καί ὡς ασφαλή σε, ἐλπίδα μόνην κατέχω Μητρόθεε, αμαρτιῶν καί κινδύνων εκλυτρωθῆναί με.

Εἰ ἐστι Τεσσαρακοστή, τό Φωταγωγικόν, καὶ ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ησυχίου τοῦ Συγκλητικῶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τού Αγίου.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Καί ἐν βίῳ ἐν περιδοξῶ, καί Μάρτυσι μέγιστος, Ἀθλητά Ἡσύχιε γνωριζόμενος, ταῖς ουρανίαις Δυνάμεσι, συνων παμμακάριστε, τῶ τῶν ὅλων Βασιλεῖ, μετὰ δόξης παρίστασαι, ὅθεν πίστει σου, τοὺς γενναίους ἀγῶνας ευφημούμεν, καί τήν μνήμην ἐκτελούμεν, τόν Ευεργέτην δοξάζοντες.

Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, στρατευθεῖς διὰ πίστεως, ἀθλητά Ἡσύχιε, δόγμα ἄθεον, παρανομούντων ηκύρωσας, Βασιλέων ἔνδοξε, καί προεῖλου τό θανείν διὰ πόθον τόν ἔνθεον, ὅθεν ἅπασα, ἡ σεπτῆ Ἐκκλησία εορτάζει, τήν πανέορτόν σου μνήμην, καί θυμηδίας ἀνάπλεων.

Ποταμίῳ ἐν ρεύμασιν, ἀπερρίφης Ἡσύχιε, ἐν αυτοῖς τόν δράκοντα τόν πολέμιον, ἐναποπνίξας πανόλβιε, καί νύν ἀνελήλυθας εἰς αυτοὺς τοὺς ουρανοὺς, τοὺς στεφάνους ληψόμενος καί παρίστασαι, ἐφετῶν ἀκροτάτῳ Ἀθλοφόρε, τῶν Ἀγγέλων συμπολίτα, τῆς ευσεβείας ἐδραῖωμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Θεόν τόν ἀχώρητον, ἐν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον καί θεώσαντα σαφῶς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, ἀλλ' οἰκτεῖρησον τάχος καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ Ἀμνάς καί Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί Τί τό ὄραμα, ἐκράζεν, Ὡς ποθεινότετε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δήμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλά δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου, Δέσποτα.

Καί τά λοιπά τού Ἐσπερινού, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τήν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Αγίου ἔχων Ἀκροστιχίδα.

Τόν παμμέγιστον Ησύχιον αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ἄσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν, δουλείας Αιγύπτου, ἐκάλυψας δέ ἄρματα, Φαραῶ καί τήν δύναμιν».

Ταίς θείαις λαμπρότησι τοῦ Σωτήρος, λελαμπρυσμένος, Αθλητά, τοὺς πίστει τελούντας, τήν σήν αγίαν ἀθλησιν, φωτός ἐνθέου πλήρωσον.

Ὅλος ἀνακείμενος τῷ Σωτήρι, τόν δι' αὐτόν καρτερικῶς, θάνατον υπέστης, Ησύχιε πανόλβιε καί θείας ζωῆς ἔτυχες.

Νόμοις τοῦ Δεσπότη συμπεφραγμένος, τῶν ἀνομούντων, πονηράς, ἀπώσω θωπείας, Ησύχιε πανόλβιε ἀθλῶν καρτερικώτατα.

Θεοτοκίον

Παρθένος διέμεινας μετὰ τόκον, ὡς πρό τοῦ τόκου ἀληθῶς, τόν Κτίστην τεκούσα, ὄν αἴτησαι Πανάμωμε, σωθῆναι τοὺς υμνούντάς σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου».

Ἄνω πρός Θεόν τό φρόνημα, ἔχων Αθλοφόρε, τῶν διωκτῶν κατεπάλαισας, δυναστείαν ολεθροτόκον, ἐναθλῶν καρτερικώτατα.

Μόνον τοῦ Χριστοῦ ἐράσμιον, κάλλος ἀγαπήσας, κάλλη τοῦ κόσμου παρέδραμες, καί ἀθλήσας δικαιοσύνης, ἀνεδήσω, Μάκαρ στέφανον.

Μίαν ἐπιγνοῦς θεότητα, τῆς πολυθεΐας ἀπεβδελύξω τό ἄστατον, Αθλοφόρε, καί μαρτυρίῳ ἐλαμπρύνθης, ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἔστη μέχρι σοῦ ο θάνατος, τῆς ἀθανασίας γάρ τήν πηγῆν ἀπεκύησας, Παναγία, Χριστόν τόν μόνον, υπεράγαθον Θεόν ἡμῶν.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Ἀκαταγώνιστος Αθλητής γέγονας, τοῦ Παντοκράτορος, μάκαρ Ησύχιε, ἐν τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν, τῆς σαρκός μή φεισάμενος, ὅθεν θανατούμενος, ποταμίοις ἐν ὕδασι, τούτοις ἐναπέπνιξας, τόν πολέμιον δράκοντα, διό ἐν εὐφροσύνῃ, τήν θείαν μνήμην σου Μάρτυς εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Ἀκατανόητον, καί ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτῳτε, τό πεπραγμένον ἐπί σοί, φρικτόν ὄντως μυστήριον! τόν γάρ ἀπερίληπτον, συλλαβούσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὄν

πάντοτε Αγνή ως Υιόν σου, δυσώπει τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνούσα απεφθέγγετο, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνών σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλόνηρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Γενναιότητι πανόλβιε διανοίας, τώ δυσσεβεί Τυράννω, αντετάξω ξοάνοις, θύειν σε προστάσسونτι, Ησύχιε ένδοξε.

Ιερείον ώσπερ άμωμον προσηνέχθης, τώ υπέρ σου τυθέντι, διά σπλάγχνα ελέους μέγιστε Ησύχιε, Μαρτύρων αγλάϊσμα.

Στηριγμός σοι καί κραταίωμα ο Δεσπότης, εν τώ καιρώ τών άθλων, Παναοίδιμε ώφθη, όθεν τόν επίκηρον, ουκ έπτηξας θάνατον.

Θεοτοκίον

Τόν ακήρατον βλαστήσασα Κόρη βότρυν, αθανασίας γλεύκος αποστάζοντα πάσιν, ώφθης παναναμώμητε, καί Μήτηρ αλόχευτος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κυριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ο νούς σου τώ φωτί, τώ αυλω λαμπόμενος, διέλυσε τής απάτης, τήν πολύθεον πλάνην, Ησύχιε μακάριε.

Νοήσεσι φαιδραίς, καί καλαίς αναβάσεσι, θεούμενος αθείας, Αθλοφόρε Παμμάκαρ, τό άστατον διέφυγες.

Ησύχασας λιπών, πολυτάραχον άγνοιαν, καί είληφας Αθλοφόρε, αντί κόπων καί πόνων, τήν θείαν αγαλλίασιν.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη επί γής, τόν ουράνιον τέτοκας, Πανάμωμε Θεόν Λόγον, όν υμνεί πάσα κτίσις, ως ποιητήν καί Κύριον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων.

Υψώσας σου, προς Θεόν τής καρδίας τόν έρωτα, απερρίφης, ποταμίοις εν ρείθροις Ησύχιε, εν αυτοίς τό τέλος, τό μακάριον Μάρτυς ευράμενος.

Χειμάρρους σε, τής τρυφής επαξίως εδέξατο, δεδεδυμένον, τό μακάριον τέλος Ησύχιε, ποταμού εν ρείθροις, ώ στίφος δαιμόνων απέπνιξας.

Ισχύϊτε, καί δυνάμει παμμάκαρ τού Πνεύματος, μυριάδας, αοράτων εχθρών κατεπάτησας, καί στεφθείς ταίς νίκαις, τών Αγγέλων χοροίς συνηρίθμησαι.

Θεοτοκίον

Οικήσας σου, τήν αγίαν γαστέρα ο Κύριος Θεοτόκε, τής Τριάδος τερπνά καταγώγια, εκτελεί τούς πίστει, αληθείας σε νύν μακαρίζοντας.

Ει έστι Τεσσαρακοστή, λέγεται τό Μαρτυρικόν τού ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ησυχίου τού Συγκλητικού.

Στίχοι

- Ποταμόν Ησύχιος υδάτων έδυ,
- Όπως ποταμόν τού πυρός διεκφύγη.
- Δευτερή προσέβη Ησύχιος εν πόλου όρμοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδότου, Επισκόπου Κυρηνίας τής Κύπρου.

Στίχοι

- Άθλου πέπλησαι, Θεόδοτε, στιγμάτων,
- Ει καί μετ ειρήνης σε Χριστός λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κοϊντου τού θαυματουργού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Νέστορος καί Τριβιμίου.

Στίχοι

- Ο τράχηλον Νέστορος πλήξας τώ ξίφει,
- Πληγήν ομοίαν εντρίβει Τριβιμίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Τρωαδίου καί τών σύν αυτώ μαρτυρησάντων επί Δεκίου Βασιλέως.

Στίχοι

- Μή μέλλε, Τρωά διε, θνήσκειν έκ ξίφους,
- Μή μέλλε, καί μέλλησιν ουχ έξει στέφος.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Παρθένος Ευθαλία ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Υιόν φιλούσα Μητροπαρθένου Κόρης,
- Τομήν υπέστη καλλιπάρθενος Κόρη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Ανδρόνικος και Αθανασία ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Αθανασία συνθανόντα τή πάνυ,
- Πεπείσμεθα ζήν Ανδρόνικον τόν πάνυ.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ύμνοις κραυγάζοντες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ».

Νεανικώς τώ εχθρώ, περιπλακείς τήν τούτου, ισχύν Παμμάκαρ εταπείνωσας, κραυγάζων Ησύχιε, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Από περάτων τής γῆς, ἕως περάτων Μάρτυς, ἡ σὴ ἀνδρεία καταγγέλλεται, καί τὰ κατορθώματα, καί ἡ βεβαία πίστις, Ησύχιε θεόφρον.

Ισχυροτάταις νευραῖς, απαγχονήσας Μάρτυς, τών σών αγώνων τόν αντίπαλον, επίδοξον θάνατον εν πνιγμονή υδάτων, Ησύχιε εδέξω.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένους ημάς, τή ἀμαρτία πάντας, ζώην τεκούσα ανεζώωσας, διό σοι κραυγάζομεν, Θεοκυήτορ Κόρη, αἰὶ δεδοξασμένη.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καί πάσα κτίσις, ευλογεῖτε τόν Κύριον, Ὅσοι καί ταπεινοί τή καρδία, υμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰώνας.

Εναπεδύσω ἀνδρικώς πρὸς τοὺς ἀγῶνας, Χριστόν ἔχων συλλήπτορα Ἐνδοξε, καί κατὰ κράτος νικήσας, εδέξω στέφος ἀφθαρτον, καί ζῆς εἰς τοὺς αἰώνας.

Στήσας τὰ ρεύματα Σοφῆ τῆς ἀθειᾶς, ἱεροῖς ἀγωνίσμασιν, ἐμβληθεῖς εν ποταμῷ, εν τούτῳ εδέξω τό τέλος υμνῶν, τόν Χριστόν εἰς τοὺς αἰώνας.

Ὡς βασιλεύσας εὐκλεώς κατὰ τῆς πλάνης, βασιλείοις κατέλιπες, ἔνδοξε, διατριβάς τε καί μέγα ἀξίωμα, καί τώ Βασιλεῖ, τοῦ παντός προσεκολλήθης.

Θεοτοκίον

Ἱερῶτατός σε καλεῖ Προφήτης πύλην, ἀδιόδευτον Ἄχραντε, ο Κτίστης δι' ἧς διήλθεν, ὡς ἄλλος ἐπίστασαι, πάλιν κεκλεισμένην, λιπῶν ὡς πρό τοῦ τόκου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εὐα μὲν τώ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμῳ τήν ευλογίαν

εξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ωραῖος τῷ εἶδει τῆς ψυχῆς Ἡσύχιε, ἐγνωρίσθης καί τοῦ σώματος, σύ γάρ ἀξίωμα καί πλούτον, κατέλιπες καί δόξαν ἐπύκνησον, καί μόνω τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, δήμοις Μαρτύρων συναπτόμενος.

Συνέτριψας ξόανα σοφέ Ἡσύχιε, ἀπωλείας καί ἠγάπησας, μάλλον θανεῖν βίαιοτάτως, ζῶν ὅπως κερδήσῃς τὴν μέλλουσαν, σὺν πάσι τοῖς καλῶς ἐναθλήσασιν, ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ἡ μνήμη σου σήμερον ἡμῖν Ἡσύχιε, Θεομάκαρ ἐπεδήμησε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶς εὐφημούντων σου, τοὺς πόνους, τὰ γενναῖα παλαίσματα, καί τὰ τῶν πόνων ἀγωνίσματα.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡμῖν ἀπέτειλεν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὁ τῶν ὅλων μόνος Κύριος, καί κατελάμπρυνε τὰς πάντων καρδίας, θεϊκαῖς ἐπιγνώσεσι, καί σκότος ἀγνωσίας ἐμείωσεν, Ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐτροπίου, Κλεονίκου καί Βασιλίσκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τρισάριθμοι Μάρτυρες στερρῶς, ἀνταγωνισάμενοι, τοῖς ὤμοτάτως δικάζουσι, καί πείραν ἀπάσαν, ὀριμυτάτων πόνων, πίστει ὑπομείναντες, τῆς ἀνω βασιλείας τύχετε, Διό πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Εὐτροπον, Κλεόνικον στερρόν, Βασιλίσκον ἁσμασι, πνευματικοῖς εὐφημήσωμεν, πυρί γάρ ἐφλεξαν, ἀθείας ὕλην, εὐσεβείας χάριτι, καί νῦν φωταγωγούσι τὰ πέρατα, θεῖοις πυρσεύμασι, ὡς φωστήρες διαυγέστατοι, ὡς τὴν πλάνην πάσαν ἀμαυρώσαντες.

Κάρας ἐκτεμνόμενοι ἐχθροῦ, κάραν συνετρίψατε, ὠραιοτάτοις ποσίν ὑμῶν, γενναῖοι Μάρτυρες, ἀπλανεῖς ἀστέρες, ἱερεῖα ἐμψυχα, ναοῦ ἐπουρανοῦ κειμήλια, Εὐτροπε ἔνδοξε, Βασιλίσκε καί Κλεόνικε, τὴν εἰρήνην πάσιν ἐξαιτούμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Νοσούσαν, Πανύμνητε, δεινώς, τήν ψυχὴν μου πάθει, πονηροτάτοις
θεράπευσον, ἡ τὸν ἀκέστορα, καὶ Σωτήρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν
πάσαν μαλακίαν ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ
θανάτου ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι,
Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ, κρέμασαι, ὁ πάσαν
γὴν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν
Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων

Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρες σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς
αφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς
τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση, αὐτῶν ταῖς
ικεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου εἴτα
τῶν Ἀγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τριῶν Ἀθλητῶν συμφρόνων μέλπω πόνους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας
Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ετροπώσατο».

Τῆς θείας, φωτοχυσίας λάμπησι, καταστραπτόμενοι, καὶ ἀθλητῶν στεφάνοις
αληθῶς, λαμπρυνόμενοι Ἅγιοι, Τριάδος οἱ ἰσάριθμοι, ταύτην ἡμῖν
ἐξευμενίσασθε.

Ρημάτων, ἐνηγηθέντες Μάρτυρες, πνευματικῶς θεϊκῶν, καὶ συνημμένοι ἐπὶ τό
αὐτό, τῆς εἰρήνης τὸν σύνδεσμον, ἐν εαυτοῖς κατέχοντες, ἐχθροῦ τὴν πλάνην
ετροπώσασθε.

Ἰσάριθμοι, τῆς Τριάδος Μάρτυρες, ἀναδειχθέντες τρανῶς, ἴσα φρονούντες
πίστει εἰς αὐτήν, ἴσον εὔρατε στέφανον, Εὐτρόπιε Κλεόνικε, σὺν Βασιλίσκῳ οἱ

καλλίνικοι.

Θεοτοκίον

Ωραίος, ο εκ γαστρός σου Δέσποινα, υπέρ υιού τών βροτών, ο πρό αιώνων Λόγος προελθών, σκυθρωπόν εξηφάνισε, τό τού θανάτου άχραντε, ζωήν αιώνιον ημίν δεδωκώς.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Νευρούμενος εν Χριστώ, φερωνυμών τε αφευδώς Εύτροπε, τροπαιοφόρος γέγονας, κατά δυσμενών Μάρτυς ένδοξε.

Αθάνατον εναθλών, κλέος τής νίκης εμφανώς είληφας, Μάρτυς σοφέ Κλεόνικε, τώ σταυρώ γενναίως ηλούμενος.

Θωρακισθείς τώ Σταυρώ, βασιλικώς Ελληνικην έτρεψας, πολυθείαν ένδοξε, Μάρτυς Βασιλίσκε αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Λιμένα σε γαληνόν, καί αδιάσπαστον Πιστοί άγκυραν, Θεογεννήτορ έχοντες, πλάτης τών δεινών λυτρωθείμεν.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδα τήν σεπτήν, η τριάς τών Μαρτύρων, ενώπιον πολλού, ωμολόγησε δήμου, καί δήμοις συνηρίθμηται, Ασωμάτων αθλήσασα, Τούτους σήμερον, ανευφημήσωμεν πίστει, εορτάζοντες, τήν ιεράν αυτών μνήμην, καί κοσμοχαρμόσουνον.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, αμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθω, αεί σε δοξάζουσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ωθαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αγνή, καί πανάμωμος Μήτηρ, εν ξύλω ως έβλεψεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιέχων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, σταυρώ κατακρίνεται.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί τόν 'Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ηδρασμένοι εν τή πέτρα τής αληθείας, ταίς προβολαίς ακλόνητοι, ώφθητε βασάνων, Μάρτυρες πολύαθλοι, τής πλάνης οχύρωμα, άπαν εμφανώς εκμοχλεύσαντες.

Τετακότες ὅλην ἔφεσιν πρὸς τὸν Κτίστην, δεσμοῖς περιτεινόμενοι, καὶ ξεσμοῖς αλγούντες, ὠφθητε ἀνάλωτοι, Κλεόνικε Εὐτροπε, σὺν τῷ Βασιλίσκῳ ἐν σκάμματι.

Ὠραιοτάταις ἀκτίσι διηυγασμένοι, ὡς τὸν Χριστὸν προβλέποντες, ἐνθεν Ἀθλοφόροι, θάπτον ὑπεμείνατε, πυρὸς τὴν ἐπίχυσιν, τοὺς ὑπεναντίους συμφλέξαντες.

Θεοτοκίον

Νεμομένην ρύμην ἔστησας τοῦ θανάτου, ρεῖθρον ζωῆς κηῖσασα, Χριστὸν, ὃν δυσώπει, ἀμαρτίας κάμινον, ψυχῆς κατασβέσαι μου, Μήτηρ τοῦ ἐλέους πανάχραντε.

Ὠδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Στερρότητι νοός, φληναφίαν ἐθραύσατε, ὠμότητος αἰκιζόντων, καταπτύσαντες θράσους, Μάρτυρες καρτερώτατοι.

Ἰπὲρ τὰ γηρὰ, οὐρανίων φροντίσαντες, εὐγένειαν ἐπανθούσαν, καὶ στρατείαν καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν κατελίπετε.

Μανίαν ἀπηνή, τυραννούντων οὐ ππήξαντες, πυρὸς τε καὶ τῶν μαστίγων, καὶ ξεσμῶν καὶ βασάνων, ἀνδρείως κατεπτύσατε.

Θεοτοκίον

Φορέσας με ἐκ σοῦ, Θεοτόκε ὁ πλάσας με, προήλθε διπλοῦς τῆ φύσει, ἐν μιά ὑποστάσει, ἀφύρτως γνωριζόμενος.

Ὠδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς Πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ῥωσθείσα, ξυνωρίς τῶν Μαρτύρων ἀυτάδελφος, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, τῷ Σταυρῷ παγείσα ἐστέφθη στέφει, ἀκηράτῳ, σὺν Εὐτροπίῳ ὁ θεῖος Κλεόνικος.

Ὁδεύσας Μαρτυρίου πορείαν ἀκλόνητον, ἦλοις πειρόμενος ἅμα, Βασιλίσκος πόδας συνέθλασε, τῶν δαιμόνων, τὰς κεφαλὰς πατήσας ὁ ἐνδοξος.

Ναόν σου, τὴν καρδίαν λαξεύσας ἀνέτρεψας, ἀγαλμα πλάνης συμφλέξας καὶ τό στέφος ξίφει, Μάρτυς ἐδέξω ἐκμηθεῖς σου, κεφαλὴν Βασιλίσκε αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ὡς ρόδον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ ευράμενος, καὶ καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἀνθος ὡ Θεομήτορ, ὁ Νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου Λόγος ἐσκήνωσε.

Τό Μαρτυρικόν τού ενδιατάκτου ήχου.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ευτροπίου, Κλεονίκου καί Βασιλίσκου.

Στίχοι

- Ο χρηστός ημίν Ευτρόπιος τούς τρόπους,
- Εφεύρε Χριστόν καί τέλους διά ξίφους.
- Καί Κλεόνικος ευκλεά νίκην έχει,
- Σταυρώ κρεμασθείς, ως Χριστός μου πάλαι.
- Ειρκτήν τό σώμα καί πρό τής ειρκτής έχων,
- Ειρκτών λυτρούται Βασιλίσκος εκ δύο.
- Εν ζύλω Ευτρόπιος σταυροίο τρίτη προσεπήχθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδωρήτου, Πρεσβυτέρου Αντιοχείας.

Στίχοι

- Χωρείν έχει που τής Εδέμ τό χωρίον,
- Καί τόν Θεοδώρητον ένδον τόν μέγαν.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Ζήνων καί Ζώϊλος εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

- Ζωής λύσις Ζήνωνι καί τώ Ζώϊλω
- Ζωής υπήρξε κρείττονος παραιτία.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Πιαμούν η παρθένος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Κροσσωτά χρυσά Πιαμούν μελαμφόρος,
- Τάς αρετάς άπεισιν ημφιεσμένη.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Νύν επαξίως τής αιωνίου ζωής λαβόμενοι, ώσπερ εναθλούσιν έφη ο Ποιητής, Αθλοφόροι αναμέλπετε, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Μυσταγωγίαν τήν υπέρ νούν καί κλέος καί στέφανον, κάλλος διαμένον άλυπον χαρμονήν, κληρωσάμενοι κραυγάζετε, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Εν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν βασάνων καρτερήσαντες, πλάνης υπηρέτας Μάρτυρες ακλινεῖς, κατεφλέξατε κραυγάζοντες, Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Λύσον Παρθένε, αμαρτιῶν μου τό χειρόγραφον, σώσον ἐκ παντοίας βλάβης καί προσβολῆς, τοῦ δολίου, ἵνα κράζω σοι, Ευλογημένη σύ, ἐν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πλήρης ευφροσύνης καί χαράς, παιδράς ἐφέστηκε, νύν ἡ ἐτήσιος, ὑμῶν πατήγουρις Ἅγιοι, ἐν ἡ πόθῳ ευφημοῦντες ὑμᾶς, τῷ στεφοδότη καί Θεῷ, ὕμνοις κραυγάζομεν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡραῖοι οἱ μῶλωπες ὑμῶν, ὥσπερ χρυσίον γάρ, καί λίθος τίμιος, Θεῷ ἐδείχθητε Μάρτυρες, οὓς ἐν πίστει προσκυνούμεν ἡμεῖς, τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, Θεῷ κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Πηγὴ χαρισμάτων ἀψευδῆς, Χριστῷ ἐνδέδοται, σαφῶς τοῖς Μάρτυσι, καρπογονεῖ γάρ ἡ ἀνικμος, καί ἡ ἀνυδρος ἐκβλύζει κρουνοὺς, καί ἡ ἀλόγων λογικῶς, φύσις ἐφέστηκεν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βούσα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὁ λόγος οἰκήσας ἐν τῇ σῆ, κοιλία Ἄχραντε σὰρξ ἐχρημάτισε, φύσιν θεώσας μου Δέσποινα, ὁ υπέρθεος τῇ ἄκρα αὐτοῦ φιλανθρωπία, ὄν πιστῶς ὑμνοῦντες ψάλλομεν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶτας φύσεις, Διὸ ἐπαγαλλόμενοι σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Νύν τρανῶς τὴν δόξαν Κυρίου, στεφανηφόροι καθορώντες, σὺν ταῖς Ἀσωμάτοις χορείαις, καί τῶν Μαρτύρων καί τῶν Δικαίων αὐτοῦ, Μάρτυρες οἱ τρισάριθμοι, υπέρ ὑμῶν θερμῶς πρεσβεύσατε.

Ὅλον εαυ τοῖς τόν Σωτήρα, εἰσοικισάμενοι ἀξίως, πόλις ἐγνωρίσθητε Θεοῦ, ἐδραιουμένη θεῖαις ἐπάλξεσιν, Ευτρόπιος καί Κλεόνικος, σὺν Βασιλίσκῳ οἱ θεόφρονες.

Υπέρ τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν παναγίαν ὑμῶν μνήμην, καί τοὺς Ἱεροὺς ευφημουμένων, ἀγώνας θείου, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, τόν Κτίστην ἱκετεύσατε,

αμαρτιών ευρεῖν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη αντίληψις ὠφθης, καί ἡ ἐλπίς καί σωτηρία, σύ καταφυγή μου καί τείχος, καί τῆς ψυχῆς μου θεία παράκλησις, διό με, Αειπάρθενε, ἐκ πάσης λύτρωσαι κολάσεως.

Τό Φωταγωγικόν τού ἤχου

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τού Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Γερασίμου τού ἐν τῷ Ιορδάνῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρά τού Οσίου.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Γεράσιμε, ἀναπτερώσας τόν νοῦν, πρὸς Θεόν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τό ἄστατον, καί τόν σταυρόν σου ἀναλαβόμενος, τῷ παντεπόπτῃ κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον, ἀγωγαίς ἀσκήσεως, τῷ λογισμῷ σθένει δουλωσάμενος, τού θείου Πνεύματος.

Ὅσιε Πάτερ Γεράσιμε, ἐν ἐρημίαις αἰεὶ, καί σπηλαίοις καί ὄρεσι, πίστει διαιτώμενος, τόν Θεόν ἐξεζήτησας, καί τούτον εὔρες, ὡσπερ ἐπόθησας, ἀνεπιστρόφῳ ψυχῇ νευρούμενος, ταίς ἀναβάσεσι, ταίς καλαίς ἐκάστοτε, καί Μοναστῶν, στίφη προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Πάντα τόν βίον διήνυσας, ἐν ἡσυχίᾳ πολλή, καί ἐν πένθει καί δάκρυσιν, Μοναστῶν γενόμενος, ἀλείπτῃς διὰ πίστεως, ἀκτημοσύνη κατακοσμούμενος, καί ἐγκρατεία ὠραϊζόμενος, ξένος καί πάροικος, ἐπὶ γῆς δεικνύμενος, ὅθεν καλῶς, εὔρες τήν ἀπόλαυσιν, θεομακάριστε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν πανάχραντε, τήν προστασίαν ἡμῶν, Συσχεθέντας ἐν θλίψεσι, μή παρίδης τέλεον, ἀπολέσθαι τούς δούλους σου, ἀλλά γε σπεύσον, τού ἐξελέσθαι ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης οργῆς καί θλίψεως, ὡ θεοδόξαστε, Θεοτόκε ἀχραντε, σύ γάρ ἡμῶν, τείχος καί βοήθεια ἀκαταμάχητος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἥλιος τέκνον ἡμαύρωται, καί ἡ Σελήνη τό φῶς, εἰς ζοφώδες ἱμάτιον, ζοφερώς μετέβαλε, γῆ κλονεῖται, Καί ρήγνυται, φρικτῶς ναοῦ σου, τό καταπέτασμα, καγῶ πῶς Τέκνον, μή διαρρήξομαι, σπλάγχνα καί ὄμματα, πῶς δέ μή τό πρόσωπον, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού κατά τήν τάξιν.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ερήμου πολίτης καί εν σώματι ἄγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών, Γεράσιμε, νηστεία αγρυπνία προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσοῦντας, καί τās ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τούς Κανόνας, ως σύνηθες.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς εν τοίς θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ασομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυψας δέ ἄρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Όπλον κατά πάσης τῆς μεθοδείας, τού αλλοτρίου κραταιόν, την νηστείαν ἔχοντες, γενναίως πατήσωμεν, τά τούτου μηχανήματα.

Ελλάμπει τού Πνεύματος θεοφόρε, καταυγασθείς, τά νοητά τῆς ψυχῆς σου ὅμματα, πρὸς φῶς ἐνητένισας, δι' ἀρετῆς τό ἄδυτον.

Τών παρόντων Πάτερ δι' ἀκτησίας, τό γεηρόν αποβαλῶν ἀχθος ὡς ἀσώματος, Γεράσιμε ἤνυσας, τόν δρόμον τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Γήθεν πρὸς ουράνιον πολιτείαν, ἡμᾶς ἀνείλκυσεν Ἀγνή, ο ἀχραντος τόκος σου, νηστείας ταίς πτέρυξιν, εἰς ουρανοῦς ἀναγαγών ἡμᾶς.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου, διό οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν».

Τών παθῶν τά θηρία, διά νηστείας ἀποκτείναντες, Χριστῷ δι' ἀπαθείας, καί καθαρότητος ἐγγίσωμεν.

Πρὸς τόν ἄυλον πόθον, τόν τού Κυρίου, Πάτερ Όσιε, αεί ἐνατενίζων, ὕλης προσκαίρου κατεφρόνησας.

Τόν Χριστόν ἐν τῇ γλώσση, ἔχων αεί Πάτερ Γεράσιμε, τό ἀληθές τών λόγων, διεβεβαίου ἐν τοῖς θαύμασι.

Θεοτοκίον

Εν νηστείαις καί πόνοις, τό ασθενές ημών τής φύσεως, ρωννύουσα Παρθένε, κατά παθών τούτο ενίσχυσον.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Τήν κλίμακα τών θείων αρετών διανύσας, πρὸς νοητῆς θεωρίας ανελήλυθας ὕψος, καί θείων μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, ἐμφάσεις υπεδέξω καθαρὰς, διὰ τούτο, θεοφόρε, σέ ευσεβῶς τιμῶμεν καί βωῶμεν, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἰς τόν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Θεοτόκε σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἀπό παθῶν, πειρασμῶν τε καί κινδύνων, τοὺς ευφημούντάς σε πόθῳ καί βωῶντας, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καί στρατιωτῶν Σῶτερ λόγῃ, τήν πλευράν ορυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν τής ἀνοχῆς ἐξίστατο βωῶσα, Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ, δόξα τῇ σῇ χρηστότητι, δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτούς ἀθανατίζοντι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Τῆς σῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας, Χριστέ ὁ Θεός, προμηνύων ὁ προφήτης τὴν ἔλευσιν, μετὰ χαρᾶς ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Τῆς σῆς ἐν τοῖς βροτοῖς ευσπλαγχνίας, Χριστέ ὁ Θεός, δείγμα παρέσχου τόν καιρόν τής ἐγκρατείας Σωτήρ, δι' οὐ ψυχᾶς καί σώματα καθαίρεις, καί ἀγιάζεις τῶν δούλων σου.

Τῶν αρετῶν τήν κλίμακα ἀνύσας Σοφέ, μυστικωτέρας θεωρίας, ἠξίωσαι, διό καί χάριν εἴληψας ὁράν, καί πρὸ καιροῦ τὰ ἐσόμενα.

Ἰδρώσι τῶν ἀγώνων σου τῶν ἐνθέων, τήν ἀγονον κατήρδευσας ἔρημον, καί καρποφόρον ἐδείξας, ἀθρώπους τῷ Χριστῷ συγκομίζουσαν.

Θεοτοκίον

Ὡς στήριγμα Πιστῶν δεδομένη, Παρθένε ἀγνή, παρά Χριστοῦ τοῦ σέ δοξάσαντος, δύναμιν ἐν τῷ καιρῷ περὶζῶσον, ἡμᾶς τής ἐγκρατείας ὑμνούντάς σε.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἀνατείλας τό φῶς, καί φωτίσας τόν ὄρθρον, καί δείξας τήν ἡμέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ».

Τῆς χαμαιζήλου ἡμᾶς, προσπαθείας οἰκτίρμον, νηστεία, αφαρνάσας, πρὸς τὸ ὕψος ἔλκυσον, Ἰησοῦ τῆς σῆς ἀγαπήσεως.

Τῶν προσευχῶν ταῖς προσβολαῖς, παρατάξεις δαιμόνων, κατέτρωσας γενναίως, καὶ Χριστὸν Γεράσιμε, σὺ ἀνύμνεις Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν τῶν παθῶν διασχῶν, θεοφόρε ομίχλην, φωτὶ τῷ τῆς ἀγνείας, καὶ τῆς καθαρότητος, νοητῶς ἐπλησίασας.

Θεοτοκίον

Ρύπου ἡμᾶς νοητοῦ, διὰ τῆς ἐγκρατείας, ἐκπλύνασα Παρθένε, καθαρούς παράστησον, δοξολογεῖν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς Ἰωνάν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους Χριστέ ο Θεός, καμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε, καὶ σῶσόν με μόνε φιλάνθρωπε».

Τῆς ἐγκρατείας τῆ αἴγλη, ἐλλαμφθέντας ἡμᾶς καταξίωσον, ἰδεῖν τῆς ἐγέρσεως Σώτερ, τῆς σῆς τὴν θεῖαν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα.

Ὡς εὐσφόρος ἐκλάμπας, ἐν τῷ σκότει τοῦ βίου Γεράσιμε, ἀνθρώπους εἰς φῶς πολιτείας, Ἀγγέλων ἀσωμάτων χειραγωγήσας.

Τῆ εὐχῶν βακτηρία, κεφαλᾶς νοουμένων συνέθλασας, θηρῶν παναοίδιμε Πάτερ, καὶ θήρας τῆς ἐκείνων ἀνθρώπους διέσωσας.

Θεοτοκίον

Γνόντες τῶν πάντων Δεσπότην, διὰ σοῦ Θεοτόκε, ἐρρυσθημεν πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ πόθω, κυρίως σε Μητέρα Θεοῦ δοξάζομεν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἐνδιατάκτου ἤχου.

Συναξάριον

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Γερασίμου τοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.

Στίχοι

- Ὑπηρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,
- Θήρας παθῶν κτείναντι πρὶν λήξαι βίου.
- Τῆ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτη.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς.

Στίχοι

- Ὁ κείμενος μὲν Παῦλος, ἡ δὲ κειμένη
- Ἰουλιανή, σύγγονοι τετμημένοι.

Τή αυτή ημέρα, οι ανωτέρω, Κοδράτος, Ακάκιος καί Στρατόνικος οι από δημίων, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τρείς εκχέαντες αίμα πολλών ως ύδωρ,
- Σοφών αίμα, Χριστέ σοί χέουσιν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Γρηγόριος Κύπρου, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ελαφος ώσπερ εκ βρόχου ρυσθείς βίου,
- Άνεισι Γρηγόριος, ένθα ζών ύδωρ.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο εν τώ όρει τώ Μωσει συλλαλήσας, καί τύπον τής Παρθένου τήν βάτον δείξας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Δι' εγκρατείας αναβάντες πρός όρος, ενθέου πολιτείας καί σωφροσύνης, τόν φωτοδότην Κύριον, νοητώς ενοπτρισώμεθα.

Εν ακηράτοις αρετών παραδείσοις, χορεύσας θεοφόρε, άνθη θαυμάτων, εδρέψω πάσιν άφθονον, τούτων χάριν δωρούμενος.

Τήν κατ' εικόνα θεοφόρε αξίαν φυλάττων, φοβερός ανημέροις θηρσίν, εδείχθης άδων απαύστως τώ Θεώ ευχαριστήρια.

Θεοτοκίον

Ισχύν καί κράτος κατ' εχθρών νοουμένων, νηστεία καί αγώσι Θεοκυήτορ, ημάς αινούντας Αγνή, καί υμνούντάς σε περίσωσον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τον Βασιλέα Χριστόν, όν ωμολόγησαν οι αιχμάλωτοι Παίδες, εν τή καμίνω λέγοντες μεγάλη τή φωνή, Πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ο Βασιλεύς τού παντός, Δέσποτα Κύριε, καί ημάς βασιλεύσαι, παθών καί ηδονών τών σαρκικών, ως αγαθός, διά νηστείας καί πόνων αξίωσον, ίνα σε ευλογώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν Βασιλέα Χριστόν, εν τή καρδία σου από βρέφους θεόφρον δεξάμενος, χαρίτων τών αυτού, καί επιλάμψεων θείων ώφθης, καταγώγιον τερπνόν, τούτον δοξάζων εκάστοτε.

Εν τή φλογί τών παθών Πάτερ Γεράσιμε, μηδαμώς σε φλεχθέντα, δρόσος η τών χαρίτων τού Χριστού εξ ουρανού, όλον κατήρδευσε πόθω, τούτον ανυμνούντα, εκτενώς Θεόν τών όλων.

Θεοτοκίον

Ο σαρκωθείς εκ τών σών, άχραντε Δέσποινα, παναγίων αιμάτων, αυτός αποκαθαίρει μολυσμών σαρκικών, διά νηστείας καί πόνων ημάς δυναμών, ταίς σαίς απαύστοις ικεσίαις Θεοτόκε Παρθένε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν άσπορον τόκον σου, Θεοτόκε Άχραντε, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ο πλούτος τής χάριτος, τού Αγίου Πνεύματος εις πάντας προστίθεται, τούς πόνους εγκρατείας τούτον συλλέγοντας.

Τήν άϋλον Όσιε, υλικώ εν σώματι, ζωήν καί πολιτείαν διήνυσας, δοξάζων τόν δυναμούντά σε Κύριον.

Όλην σου τήν έφεσιν, τής ψυχής Γεράσιμε, προς μόνα τά άφθαρτα έχων, κατηξιώθης ών επόθησας.

Σύν Οσίοις Όσιε, Χριστώ παριστάμενος αυτόν καθικέτευε, υπέρ τών εκτελούντων τήν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ύπερθεν εκλάμπουσα, η σή χάρις Δέσποινα, φωτίζει τούς σέ ακαταπαύστως, Θεομήτορ μεγαλύνοντας.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τού εν Ισαυρία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τού Αγίου Στιχηρά προσόμοια τρία.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρτυς παναοίδιμε πολλαίς, ομιλήσας θλίψεσι, καί ανυποίστοις κολάσεσι τόν πολυμήχανον, ετροπώσω όφιν, καί τούτον υπέταξας, ποσίν ωραιοτάτοις σου ένδοξε, Χριστού δεόμενος, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Κόνων παναοίδιμε φωτί, τού Αγίου Πνεύματος, καταυγασθείς τήν, διάνοιαν, σκότος εμείωσας, πονηρών δαιμόνων, καί προς φέγγος άδυτον, μετέβης εν Θεώ ευφραινόμενος, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Κόνων αξιάγαστε ναός, τής Τριάδος γέγονας, καί τόν ναόν τόν πανάγιον, έν ώ τό σώμά σου, ευσεβώς ετέθη, ποταμόν ανέδειξας, απείρων ιαμάτων πανόλβιε, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον άκουσμα Αγνή, χαίρε ξύλον άγιον, τού Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε εξάλειψις, πονηρών δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, εχθρού τήν κεφαλήν αποτέμνουσα, τώ ξένω τόκω σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας, ημάς ανακάλεσαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον Άρνα η Αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνω δούσα έλεγε, πού σου τό κάλλος έδω γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Τά λοιπά τής τού Εσπερινού Ακολουθίας, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τή συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τού Τριωδίου, καί τού Αγίου ο παρών, ού ή Ακροστιχίς.

Ο Καλλίνικος Μάρτυς υμνείσθω Κόνων.
Ανευ τών Θεοτοκίων

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο Ειρμός

«Τώ σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραω πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Ο Καλλίνικος νύν, Μάρτυς υμνείσθω Κόνων, κατά τής πλάνης ανδρισάμενος, ως στρατευσάμενος Χριστώ, τώ επί πάντων Θεώ, καί άφθαρτον στέφος αναδησάμενος.

Κεκρυμμένην ζωήν, καί τήν αγήρω δόξαν επιποθήσας αντηλλάξατο, Κόνων ο ένδοξος Μάρτυς, τής επικήρου χλιδής, όν ύμνοις τιμήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Αφθαρσίας στολήν, περιβαλόμενος νύν, ενεκεντρίσθης Κόνων ένδοξε, αγριελάιου εκ ρίζης εις καλλιέλαιον, Χριστώ τε το ύς φύσαντας εκαρποφόρησας.

Λελυμένος αράς, τής τού Προπάτορος φθοράς, τήν πλάνης ζεύγλην απεσειάσατο, ο πανασίδιμος Μάρτυς, καί τήν ομόζυγον, αγνείας συνόμιλον συναπειργάσατο.

Θεοτοκίον

Άχραντε μήτηρ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού γεννήτορος, μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνεῖν καί δοξάζειν σου, τήν εκούσιον νύν σταύρωσιν».

Λατρεύειν ηρετίσω Θεώ, τό φώς ποθήσας, εβδελύξω δέ, τήν ζοφεράν Κόνων ένδοξε, τών ειδώλων αθεότητα.

Ιέρευσας προθύ μως Χριστώ, ψυχήν καί σώμα, καί ευπρόσδεκτος, ως μόνος μόνω ωμίλησας, τώ Δεσπότη παμμακάριστε.

Νομίμων τών πατρών σοφώς, λαούς απείρους ηλευθέρωσας, τόν απωλείας φερώνυμον, θριαμβεύων Κόνων ένδοξε.

Ικέτευε παθών ψυχικών, σωματικών τε λύσιν Ένδοξε, παρασχεθήναι τοίς εν πίστει, εορτάζουσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ικέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα εκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Κάθισμα Έχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εκ βρέφους τώ Θεώ, κολληθείς θεοφόρε, τού Πνεύματος σεπτόν, ανεδείχθης δοχείον, καί τά πονηρότατα, καθυπέταξας πνεύματα, εναθλήσας δέ, εμεγαλύνθης αξίως, όθεν άπαντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, πιστώως εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καί σώσόν με δέομαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τήν σήν τής καθαράς, καί αμώμου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ώς εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, Παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών Θεοτόκε, πιστών τό κραταίωμα

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοα Κύριε, τήν εκ τού τάφου σου έγερσιν, καί εδόξασά σου, τήν αήττητον δύναμιν».

Καθείλες Μακάριε, τό τών λαών απατήλιον, καί υπέφηνας, τού Ιησού τήν

θεότητα.

Ο λίθινος φρίξας σου, ψευδής Θεός τό εμβρίμημα, τόν Ιησούν μόνον, καθωμολόγησεν είναι Θεόν.

Συνήκαν οι άφρονες, τήν υπέρ φύσιν δεξάμενοι, εκ λιθίνου χείλους, αληθεστάτην μετάθεσιν.

Μυστήριον άρρητον, τό διά σου κηρυττόμενον, επιστρέφεις γάρ Μάρτυς, πεπλανημένους πρός Κύριον.

Θεοτοκον

Κυρίως δοξάζομεν, σέ Θεοτόκον, Ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Άχράντου σε δοχείον η χάρις, καί ακηράτου φωτός απειργάσατο, Μαρτύρων κλέος καί καύχημα.

Ρημάτων επλουτίσθης αρρήτων, τήν θείαν γνώσιν, καί ταύτην εμύησας, λαούς απείρους υπέρτιμε.

Τήν χάριν σου ορώντες οι άνομοι, τών θαυμάτων εβών, ο Κόνωνος Θεός, τήν πλάνην ενίκησε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρός σέ τόν φιλόανθρωπον, καί έσωσέ με, η δεξιά σου Κύριε».

Υπήρξε τοίς πιστεύσασιν, η χάρις τού πλούτου επαύξησις, τοίς δέ απειθήσασιν, η ένστασις όλεθρος, ταίς ικεσίαις, σου Κόνων παμμακάριστε.

Σαφώς σοι υποτέτακται, δαιμόνων τά στίφη μακάριε, σαυτόν υποτάξαντι, Θεώ τώ ποιήσαντι, αυτεξουσίως, ώ Μάρτυς Κόνων ένδοξε.

Υπό σου επαιδεύετο, τά πλήθη αιρείσθαι τόν έλεον, καί τρόπον βδελύπτεσθαι, ενθέως φιλάργυρον, Παμμάκαρ έργω, καί λόγω διδασκόμενα.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, Ορθοδόξων καύχημα.

Τό Μαρτυρικόν τού ενδιατάκτου ήχου.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τού εν Ισαυρία.

Στίχοι

- Ἦκεις πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, Θεὸς θέσει,
- Εἰς γῆν ἀφείς σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.
- Πέμπτη καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφῆκεν.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κόνωνος τού Κηπουροῦ.

Στίχοι

- Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,
- Ἦλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Μοναχοῦ τού θαυματουργοῦ.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευλογίου τού εν Παλαιστίνῃ.

Στίχοι

- Τὸν Ευλόγιον ευλογεῖ πάσα κτίσις,
- Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένου.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευλαμπίου.

Στίχοι

- Τράχηλον Ευλάμπιος εκμηθεῖς ξίφει,
- Τραχηλιώσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Αρχέλαος καὶ οἱ σύν αὐτῷ ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Θεὸς πρῶτος Αρχέλαος αὐχένα ξίφει,
- Ἄρχει τομῆς σοι, λαέ θεῖε Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ εν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μαρτυρικῶς Ἀθλητά, ἠγωνισμένος ἀνεβόας, Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νενικηκώς τόν εχθρόν, σύ ανεδείχθης Αθλοφόρος, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων βοών.

Επί τής γής νικητής, εν ουρανοίς δέ στεφανίτης, ανηγορεύθης τού Χριστού, Μάρτυς αήτητε.

Ιερουργήσας Θεώ, τήν τών εν πλάνη σωτηρίαν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων βοάς.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σεσυλημένον ορώντες, τόν τού σκότους κοσμοκράτορα, τήν δεισιδαίμονα πλάνην, τού Αγίου ταίς εντεύξεσιν, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοπρεπώς σοι Παμμάκαρ, τών Κακούργων τά συστήματα, δι' ολεθρίων πνευμάτων, τιμωρούμενα εκραύγαζον, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως μητρικαίς αγκάλαις, ασινές τό βρέφος έσωσας, τή ενεργεί σου προστάξει, έν ταίς μύλαις τού αγρίου θηρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν βοών απαύστως.

Κατελαμπρύνθης αφθόνως, Αθλητά τώ τρισηλίω φωτί, τήν τρισυπόστατον φύσιν, αναμέλπων γάρ εκραύγαζες, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης υπερένδοξε, Θεογεννήτορ Μαρία, εν γαστρί σου γάρ εσκήνωσεν, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον, αφράστως κήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν».

Όλος τού αύλου πόθου γενόμενος, τού Χριστού επεπόθησας, πιείν τό ποτήριον, διό πάντες σε Μάκαρ μακαρίζομεν.

Νόμω θείω θεαρέστως επόμενος, ου θωπείαις Μακάριε, τού Χριστού τό ποτήριον, ολοψύχως ώφθης αρουσάμενος.

Ωφθης τών Μαρτύρων ένδοξε καλλονή, τοίς Χριστού καλλονόμενος, σεπτοτάτοις στίγμασι, διά τούτό σε, άπαντες γεραίρομεν.

Νύν εν ουρανίω λήξει γενόμενος, τών τού βίου με λύτρωσαι, δεινών περιστάσεων, Αθλητά Κυρίου Κόνων ένδοξε.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτερ Χριστού τού Θεού, χαίρε όρος τό άγιον, χαίρε τό κεφάλαιον, τής σεπτής παρθενίας, χαίρε Δέσποινα.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

Εις τόν Στίχον, τό Ιδιόμελον τής ημέρας καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον ή Σταυροθεοτοκίον

Αι μετάνοιαι, ως σύνηθες, η α' Ωρα, καί Απόλυσις.

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τού εν Ισαυρία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τού Αγίου Στιχηρά προσόμοια τρία.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρτυς παναοίδιμε πολλαίς, ομιλήσας θλίψεσι, καί ανυποίστοις κολάσεσι τόν πολυμήχανον, ετροπώσω όφιν, καί τούτον υπέταξας, ποσίν ωραιοτάτοις σου ένδοξε, Χριστού δεόμενος, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Κόνων παναοίδιμε φωτί, τού Αγίου Πνεύματος, καταυγασθείς τήν, διάνοιαν, σκότος εμείωσας, πονηρών δαιμόνων, καί πρός φέγγος άδυτον, μετέβης εν Θεώ ευφραινόμενος, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Κόνων αξιάγαστε ναός, τής Τριάδος γεγονός, καί τόν ναόν τόν πανάγιον, έν ώ τό σώμά σου, ευσεβώς ετέθη, ποταμόν ανέδειξας, απείρων ιαμάτων πανόλβιε, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον άκουσμα Αγνή, χαίρε ξύλον άγιον, τού Παραδείσου θεόφυτον,

χαίρε εξάλειψις, πονηρών δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, εχθρού τήν κεφαλήν αποτέμνουσα, τώ ξένω τόκω σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας, ημάς ανακάλεσαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον Άρνα η Αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνω δούσα έλεγε, πού σου τό κάλλος έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Τά λοιπά τής τού Εσπερινού Ακολουθίας, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τή συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τού Τριωδίου, καί τού Αγίου ο παρών, ού ή Ακροστιχίς.

Ο Καλλίνικος Μάρτυς υμνείσθω Κόνων.

Ανευ τών Θεοτοκίων

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο Ειρμός

«Τώ σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραω πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Ο Καλλίνικος νύν, Μάρτυς υμνείσθω Κόνων, κατά τής πλάνης ανδρισάμενος, ως στρατευσάμενος Χριστώ, τώ επί πάντων Θεώ, καί άφθαρτον στέφος αναδησάμενος.

Κεκρυμμένην ζωήν, καί τήν αγήρω δόξαν επιποθήσας αντηλλάξατο, Κόνων ο ένδοξος Μάρτυς, τής επικήρου χλιδής, όν ύμνοις τιμήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Αφθαρσίας στολήν, περιβαλόμενος νύν, ενεκεντρίσθης Κόνων ένδοξε, αγριελαίου εκ ρίζης εις καλλιέλαιον, Χριστώ τε το ύς φύσαντας εκαρποφόρησας.

Λελυμένος αράς, τής τού Προπάτορος φθοράς, τήν πλάνης ζεύγλην απεσειάσατο, ο παναοίδιμος Μάρτυς, καί τήν ομόζυγον, αγνείας συνόμιλον συναπειργάσατο.

Θεοτοκίον

Άχραντε μήτηρ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού γεννήτορος, μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνείν καί δοξάζειν σου, τήν εκούσιον νύν σταύρωσιν».

Λατρεύειν ηρετίσω Θεώ, τό φώς ποθήσας, εβδολεύξω δέ, τήν ζοφεράν Κόνων ένδοξε, τών ειδώλων αθεότητα.

Ιέρευσας προθύ μως Χριστώ, ψυχήν καί σώμα, καί ευπρόσδεκτος, ως μόνος μόνω ωμίλησας, τώ Δεσπότη παμμακάριστε.

Νομίμων τών πατρών σοφώς, λαούς απείρους ηλευθέρωσας, τόν απωλείας φερώνυμον, θριαμβεύων Κόνων ένδοξε.

ΙΚέτευε παθών ψυχικών, σωματικών τε λύσιν Ένδοξε, παρασχεθήναι τοίς εν πίστει, εορτάζουσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

ΙΚέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα εκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εκ βρέφους τώ Θεώ, κολληθείς θεοφόρε, τού Πνεύματος σεπτόν, ανεδείχθης δοχείον, καί τά πονηρότατα, καθυπέταξας πνεύματα, εναθλήσας δέ, εμεγαλύνθης αξίως, όθεν άπαντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, πιστώως εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καί σώσόν με δέομαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τήν σήν τής καθαρής, καί αμώμου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, Παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών Θεοτόκε, πιστών τό κραταίωμα

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοα Κύριε, τήν εκ τού τάφου σου έγερσιν, καί εδόξασά σου, τήν αήττητον δύναμιν».

Καθείλες Μακάριε, τό τών λαών απατήλιον, καί υπέφηνας, τού Ιησού τήν θεότητα.

Ο λίθινος φρίξας σου, ψευδής Θεός τό εμβρίμημα, τόν Ιησούν μόνον, καθωμολόγησεν είναι Θεόν.

Συνήκαν οι άφρονες, τήν υπέρ φύσιν δεξάμενοι, εκ λιθίνου χείλους, αληθεστάτην μετάθεσιν.

Μυστήριον άρρητον, τό διά σου κηρυπτόμενον, επιστρέφεις γάρ Μάρτυς, πεπλανημένους πρός Κύριον.

Θεοτοκον

Κυρίως δοξάζομεν, σέ Θεοτόκον, Ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Άχράντου σε δοχείον η χάρις, καί ακηράτου φωτός απειργάσατο, Μαρτύρων κλέος καί καύχημα.

Ρημάτων επλουτίσθης αρρήτων, τήν θείαν γνώσιν, καί ταύτην εμύησας, λαούς απείρους υπέρτιμε.

Τήν χάριν σου ορώντες οι άνομοι, τών θαυμάτων εβόων, ο Κόνωνος Θεός, τήν πλάνην ενίκησε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρός σέ τόν φιλόανθρωπον, καί έσωσέ με, η δεξιά σου Κύριε».

Υπήρξε τοίς πιστεύσασιν, η χάρις τού πλούτου επαύξησις, τοίς δέ απειθήσασιν, η ένστασις όλεθρος, ταίς ικεσίαις, σου Κόνων παμμακάριστε.

Σαφώς σοι υποτέτακται, δαιμόνων τά στίφη μακάριε, σαυτόν υποτάξαντι, Θεώ τώ ποιήσαντι, αυτεξουσίως, ώ Μάρτυς Κόνων ένδοξε.

Υπό σου επαιδεύετο, τά πλήθη αιρείσθαι τόν έλεον, καί τρόπον βδελύπτεσθαι, ενθέως φιλάργυρον, Παμμάκαρ έργω, καί λόγω διδασκόμενα.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, Ορθοδόξων καύχημα.

Τό Μαρτυρικόν τού ενδιατάκτου ήχου.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τού εν Ισαυρία.

Στίχοι

- Ἦκεις πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, Θεὸς θέσει,
- Εἰς γῆν ἀφείς σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.
- Πέμπτη καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφῆκεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ Κηπουροῦ.

Στίχοι

- Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,
- Ἦλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Μοναχοῦ τοῦ θαυματουργοῦ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευλογίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχοι

- Τὸν Ευλόγιον ευλογεῖ πάσα κτίσις,
- Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευλαμπίου.

Στίχοι

- Τράχηλον Ευλάμπιος εκμηθεῖς ξίφει,
- Τραχηλιώσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Αρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Θεὸς πρῶτος Αρχέλαος αὐχένα ξίφει,
- Ἄρχει τομῆς σοι, λαέ θεῖε Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, ευλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μαρτυρικῶς Ἀθλητά, ἠγωνισμένος ἀνεβόας, Ευλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νενικηκῶς τὸν ἐχθρόν, σὺ ἀνεδείχθης Ἀθλοφόρος, ευλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων βωῶν.

Ἐπὶ τῆς γῆς νικητῆς, ἐν οὐρανοῖς δὲ στεφανίτης, ἀνηγορεύθης τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀήτητε.

Ιερουργήσας Θεώ, τήν τών εν πλάνη σωτηρίαν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων βοάς.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σεσυλημένον ορώντες, τόν τού σκότους κοσμοκράτορα, τήν δεισιδαίμονα πλάνην, τού Αγίου ταίς εντεύξεσιν, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοπρεπώς σοι Παμμάκαρ, τών Κακούργων τά συστήματα, δι' ολεθρίων πνευμάτων, τιμωρούμενα εκραύγαζον, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως μητρικαίς αγκάλαις, ασινές τό βρέφος έσωσας, τή ενεργεί σου προστάξει, έν ταίς μύλαις τού αγρίου θηρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν βοών απαύστως.

Κατελαμπρύνθης αφθόνως, Αθλητά τώ τρισηλίω φωτί, τήν τρισυπόστατον φύσιν, αναμέλπων γάρ εκραύγαζες, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης υπερένδοξε, Θεογεννήτορ Μαρία, εν γαστρί σου γάρ εσκήνωσεν, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον, αφράστως κυήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν».

Όλος τού αύλου πόθου γενόμενος, τού Χριστού επεπόθησας, πιείν τό ποτήριον, διό πάντες σε Μάκαρ μακαρίζομεν.

Νόμω θείω θεαρέστως επόμενος, ου θωπειαίς Μακάριε, τού Χριστού τό ποτήριον, ολοψύχως ώφθης αρυσάμενος.

Ώφθης τών Μαρτύρων ένδοξε καλλονή, τοίς Χριστού καλλυνόμενος, σεπποτάτοις στίγμασι, διά τούτό σε, άπαντες γεραίρομεν.

Νύν εν ουρανίω λήξει γενόμενος, τών τού βίου με λύτρωσαι, δεινών

περιστάσεων, Αθλητά Κυρίου Κόνων ένδοξε.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, χαίρε όρος τό άγιον, χαίρε τό κεφάλαιον, τής σεπτής παρθενίας, χαίρε Δέσποινα.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

Εις τόν Στίχον, τό Ιδιόμελον τής ημέρας καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον ή Σταυροθεοτοκίον

Αι μετάνοιαι, ως σύνηθες, η α' Ωρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων τεσσαράκοντα δύο Μαρτύρων τών εν τώ Αμορίω, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσώη καί τής συνοδίας αυτών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλο μεν τών Μαρτύρων Στιχηρά Προσόμοια τρία.

Ήχος δ'

Ο εξ Υψίστου κληθείς

Οι εν εσχάτοις καιροίς αναφανέντες, καλλίνικοι Μάρτυρες, αστέρες άδυτοι, εν τώ σεπτώ στερεώματι, τής Εκκλησίας, άθλων λαμπρότησιν εφωτίσατε, πάσαν τήν υφήλιον, καί διελύσατε, πλάνης τό σκότος πανεύφημοι, καί νύν πρός φέγγος, τό αιωνίζον μετεβιβάσθητε, όθεν έν πίστει, τήν φωσφόρον τε, καί ιεράν υμών άθλησιν, εκτελούμεν προστάτας, αγαθούς ημών πλουτήσαντες.

Απαγωγή Χριστομάρτυρες βιαία, δέσμιοι γεγόνατε, καί απετέθητε, εν φυλακή επί μήκιστον, άπαντες χρόνον, θείοι τής πίστεως, όντως φύλακες, εντεύθεν μαινόμενος, θήρ ο δυσώνυμος, ξίφει υμάς εθανάτωσε, μή βουληθέντας, είξαι τοίς τούτου δεινοίς προστάγμασι, καί νύν τά άνω, εκληρώσασθε, χαρμονικώς τεσσαράκοντα, πρός δυσί πεφυκότες, παναοίδιμοι βασιλεία.

Σύν Κωνσταντίνω Βασσώη καί Καλλίστω, Θεόφιλον άπαντες, καί τόν Θεόδωρον, καί τόν λοιπόν θείον όμιλον, τών Αθλοφόρων, μεγαλοφώνως ανευφημήσωμεν, θανείν γάρ προείλοντο, υπέρ τής πάντων Ζωής, σφαγιασθέντες γηθόμενοι, καί νύν εν πόλει, Θεού τού ζώντος επαναπαύονται, καί εξαιτούνται τού ευρείν ημάς, αμαρτημάτων τήν άφεσιν, εν ημέρα τής δίκης, καί τελείαν απολύτρωσιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότι εις βάθη πολλών παραπτωμάτων, αθλίως κατήντησα, εξ αμελείας μου, καί ραθυμίας ο δείλαιος, καί απορία καί απογνώσει νυνί συνέχομαι, γενού μοι βοήθεια, καί ιλαστήριον, καί σωτηρία Πανάχραντε, παραμυθίαν, ευμενεστάτην παρεχομένη μοι, σέ ικετεύω και σου δέομαι, καί προσπίπτω καί πίστει κραυγάζω σοι, Μή δε, τέλος, τώ αλάστορι εχθείην εις πίχαρμα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου μου Μήτηρ καθορώσα, εν ξύλω κρεμάμενον τόν σόν Υιόν καί Θεόν, τόν εφ' υδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ασχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ αναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τά τού Άδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τούς δεσμίους εκλυτρώσομαι, τής αυτού κακουργίας, ως εύσπλαγχνος, καί Πατρί τώ ιδίω, προσαγάγω ώς φιλόανθρωπος.

Εάν δέ τύχη εν Σαββάτω, λέγε τά εξής, Ιδιόμελα.

Δόξα... Ήχος β' Μεθοδίου

Η Εκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικώς, νέαν στολήν ενδυσασμένη, ως πορφύραν καί βύσσον, τά αίματα τών νέων Αθλοφόρων, τούτους γάρ εν ευσεβεία εκθρεψασμένη, θυσίαν άμωμον δέ τήν καί ευάρεστον, Χριστώ προσήγαγε, Διό νικητάς ο τούτους τών παρανόμων αναδείξας, καί στεφανώσας καί δοξάσας, καί ημίν κατάπεμψον, ταίς αυτών πρεσβείαις τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος β'

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε

Ύβρεις υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υψωθέντα, τόν τού παντός Ποιητήν, βλέπασα, Πανάχραντε, έστενες λέγουσα, Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις εν σαρκί ατιμίαν; Δόξα τή πολλή εύσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Εις τόν Στίχον, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Συκεώτου

Φάλαγγα θεοστεφή, αρτιφανών Μαρτύρων, σφάγιον άμωμον, υπέρ Χριστού τυθέντων προθύμως, τόν αγιόλεκτον συνασπισμόν τών τεσσαράκοντα δύο, φιλομάρτυρες δεύτε τιμήσωμεν, καί τήν πανίερον μνήμην πνευματικώς τελέσαντες, βοήσωμεν πρός αυτούς, θραύσατε θράσος τών ασεβών καί βαρβάρων, καί ρύσασθε λαόν ευσεβόφρονα, ευχαίς ημών, πάσης περιστάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Μεγάλων χαρισμάτων Αγνή, Παρθένε Μήτηρ μόνη Θεού, ηξιώθης, ότι έτεκες

σαρκί, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν ζωοδότην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως είδε σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον;

Η λοιπή τού Εσπερινού Ακολουθία ως σύνηθες.

Απολυτίκιον τών Αγίων

Ήχος πλ. α'

Τών αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανών αι δυνάμεις υπερεθαύμασαν, ότι εν σώματι θνητώ τόν ασώματον εχθρόν, τή δυνάμει τού Σταυρού, αγωνισάμενοι καλώς, ενίκησαν αοράτως, καί νύν πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Άθλους επαινώ καλλινίκων Μαρτύρων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ επινίκιον ωδήν, εβόα, άσωμεν».

Αναφανέντες τώ ύψει τής τού Χριστού, Εκκλησίας Ένδοξοι ως αστέρες φαινοί, τών πιστών φωτίζετε ψυχάς, τόν τής πλάνης σκοτασμόν αποδιώκοντες.

Θαρσαλεότητι γνώμης τώ δυσμενεί, συμπλακέντες Μάρτυρες, κατεβάλετε αυτόν, καί θανόντες εύρατε ζωήν, ατελεύτητον ομού μακαριώτατοι.

Λελαμπρυσμένοι τώ κάλλει τής φωταυγούς, καί στερράς αθλήσεως, προσηνέχθητε Χριστώ, τώ τυθέντι Μάρτυρες σαρκί, καί χοροίς μαρτυρικούς συνηριθμήθητε.

Οι τεσσαράκοντα δύο πανευκλεείς, τού Κυρίου Μάρτυρες, μυριόλεκτον πληθύν, ανομούντων τρέψαντες πολλών, αγαθών εν ουρανοίς κατηξιώθητε.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Παρθένε τών Αθλητών, θείον εγκαλλώπισμα, η κυήσασα Χριστόν, τόν ωραίον κάλλεσιν αυτόν, ωραΐσαι τήν εμήν ψυχήν ικέτευε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής όμολογίας σου».

Σταδίου μέσον παραστάς, τόν σωτήριον Λόγον, δι' ημάς σαρκωθέντα, ελευθέρα τή φωνή, εκήρυξας ανδρικώς, καρτερόφρον, μέγιστε Θεόδωρε.

Εμφρόνως πίστει εναθλών, απηρνήσω τό σώμα, καί τομή τή τού ξίφους, υποκλίνας σεαυτόν, ετύθης ώσπερ αμνός, Κωνσταντίνε Μάρτυς αξιάγαστε.

Πιστόν σε φίλον τού Θεού, ο καιρός τών αγώνων, εφανέρωσε πάσι, τής πρός σάρκα βλαβεράς φιλίας τόν λογισμόν, αποσπώντα, κράτιστε Θεόφιλε.

Θεοτοκίον

Αγίων δήμος εναθλών, τεσσαράκοντα δύο, σέ Θεού τού Υψίστου, Μητέρα παναληθή, εκήρυττεν εμφανώς, δυναμούσαν, τούτους μεσιτείας σου.

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Συμπεφραγμένοι ανδρικώς πρός ανόμους, συντεταγμένοι λογικώς πρός αθέους, τήν πανοπλίαν ήρασθε Χριστού τού Θεού, πίστιν μέν ως μάχαιραν, επί χείρα λαβόντες, ασπίδα τήν ελπίδα δέ, τεθεικότες επ' ώμων, καί τής αγάπης θώρακα σαφώς, ενδεδυμένοι, εχθρούς ετροπώσασθε.

'Ετερον 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Απαχθέντες δεσμώται υπό εχθρού, καί φρουρά συγκλεισθέντες χρόνοις πολλοίς, τή πίστει φρουρούμενοι, ασινείς διεμείνατε, καί τώ ξίφει λυθέντες, τού σώματος Άγιοι, τώ ενθέω πόθω σαφώς συνεδέθητε, όθεν ως φωστήρες, διελάμψατε κόσμω, τούς πάντας φωτίζοντες, τή τού Πνεύματος χάριτι, Αθλοφόροι μακάριοι, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εν αγκάλαις φέρεις, τόν πάντα κατέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην τής κτίσεως, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, Εν ώρα τής κρίσεως, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, δώρησαί μοι τότε τήν σήν, προστασίαν Δέσποινα πανάχραντε, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν

σταύρωσιν, ἦν περ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους ἡ ἀβυσσος, καί πηγή ανεξαντλητος, Σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ανυμνοῦσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτή Εκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ανακράζουσα, Ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἰσχύϊ Μάρτυρες, τού θείου Πνεύματος, κατεβάλετε πάσαν τού δυσμενοῦς, δύναμιν ἀνίσχυρον, θανατωθέντες καί ζωὴν, κληρωσάμενοι αἰώνιον.

Νευρώσας κάλλιστα, ψυχὴν ὁ Κάλλιστος, ταῖς ἐνθέοις μελέταις νεανικῶς, χαίρων προσεχώρησε, πρὸς τὴν τού ξίφους ἐκτομὴν, τά οὐράνια κληρούμενος.

Ὡραίως ἔστησας, ἐν πέτρα γνώσεως, τού νοός σου Βασσῶη τὰς νοητάς, βάσεις καί ἐσκέλισας, καταδιώξας ἀνδρικῶς, τοὺς ἐχθροὺς σου παμμακάριστε.

Κενούντες αἵματα, λαμπρῶς τά πνεύματα, παρεδώκατε ἅμα τῷ δι' ἡμᾶς, πλούτῳ ἀγαθότητος, αἷμα τὸ ἴδιον Σταυρῷ, Πανασιδίμοι κενώσαντι.

Θεοτοκίον

Ἀγνὴν Μητέρα σε, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, ἐπιστάμενοι Κόρη, καί τὴν ἐν σοί, δόξαν κλειζόμενοι, τὰς ἀθανάτους δωρεάς, ἐν ὑψίστοις ἐκληρώσαντο.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθορριζόντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Λαμπάδες ὠφθητε μυστικαί, φέγγει εὐσεβείας τὰς ψυχᾶς, τῶν εὐσεβῶν σελαγίζουσαι, καί τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος λύουσαι, Κυρίου Ἀθλοφόροι μακαριώτατοι.

Λεόντων χάσματα νοητῶν, Μάρτυρες Κυρίου εὐλαβῶς, παραδραμόντες γεγόνατε, βρώμα τού Δεσπότη τῶν ὅλων ἡδιστον, τρυφῆς ἀδιαρρεύστου καταξιούμενοι.

Ἰκετηρίαν ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρτυρες προσάξατε Θεῷ, οἱ δύο καί τεσσαράκοντα, ὅπως λυτρωθῶμεν πάσης κολάσεως, καί τῶν ἐπερχομένων ἀπείρων θλίψεων.

Θεοτοκίον

Νοός μου ἴθυνον δυσωπῶ, Ἄχραντε κινήσεις πρὸς Θεόν, ὁδὸν ζωῆς χρηματίζοντα, καί τῶν ἀθλοφόρων ἐξομαλίσαντα, τὰς τρίβους τὰς φερούσας

πρός τά ουράνια.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ιστίω πτερούμενοι, τού Σταυρού οι Αθληταί, παρανομίας θάλασσαν, υπέπλευσαν αβρόχως καί γαληνούς, λιμένας κατέλαβον, ευσεβών κυβερνήται χρηματίζοντες.

Κυρίου τούς Μάρτυρας, Κωνσταντίνον ευσεβώς, καί τόν κλεινόν Θεόδωρον, Κάλλιστόν τε Βασσώην καί σύν αυτοίς, τόν μέγαν Θεόφιλον, καί τούς τούτων συνάθλους ευφημήσωμεν.

Ως άνθη ηδύπνοα, εν λειμώνι μυστικώς, τών Αθλητών ανθήσαντες, τήν Εκκλησίαν άπασαν νοητής, οσμής επληρώσατε, τό δυσώδες τής πλάνης απελάσαντες.

Θεοτοκίον

Νομίμων σε άνευθεν, τών τής φύσεως Χριστέ, υπερφυώς εκύησεν, η Θεοτόκος Κόρη ως αληθώς, νομίμως τούς Μάρτυρας, εναθλήσαντας πίστει στεφανώσαντα.

Ει τύχοι εν Σαββάτω, λέγε τό παρόν Κοντάκιον, καί τόν Οίκον ειδ' ού, τό εν τώ Τριωδίω Μαρτυρικόν τού ήχου.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Τούς νεοφανείς, οπλίτας τής Πίστεως, ως υπέρ Χριστού, προθύμως εναθλήσαντας, εγκωμίων στέμμασιν, επαξίως πάντες στεφανώσωμεν, υπέρ ημών πρεσβεύοντας Χριστώ, ως πύργους καί φυλακας τής Ρωμαίων αρχής.

Ο Οίκος

Τό τού Χριστού αμήχανον κάλλος, καί τήν άφραστον δόξαν, ήν Αγγέλων χοροί επιθυμούσι θεάσασθαι, εν παρρησία ημείς ορώντες, μετά πάντων Αγίων τών απ' αιώνος, οι τού Χριστού τεσσαράκοντα καί δύο Αθληταί, ταίς αγίαις ημών πρεσβείαις, τούς υμάς ευφημούντας φωτίσατε, αμαρτιών τό σκότος διώκοντες, καί υιούς φωτός εργαζόμενοι, ως πύργοι καί φύλακες τής Ρωμαίων αρχής.

Συναξάριον

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, τών εν τώ Αμορίω αθλησάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσώη καί τών σύν αυτοίς.

Στίχοι

- Τήν εξάριθμον συντεθειμένην φέρει,

- Σύν επταρίθμω η τετμημένη φάλαγξ.
- Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοίν άμα έκτη ετμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αρκαδίου.

Στίχοι

Οσφύν νοητήν αρεταίς εξωσμένος, Εύζωνος, Αρκάδιε, πρόσ πόλον τρέχεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Ησυχίου τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Δούς, Ησύχιε, σαυτόν η σύχω βίω,
- Τέλους φθάσαντος, ησυχάζεις εκ βίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Μάξιμος λιθοβοληθείς τελειούται.

Στίχοι

- Όλω βλέπων νώ Μάξιμος πρόσ τά στέφη,
- Πρός τάς βολάς υπήρχε τών λίθων λίθος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ευφρόσυνος, ύδωρ κοχλάζον ποτισθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ζέον πεπωκως φιάλη κοίλη πόμα,
- Ο Μάρτυς Ευφρόσυνος ευφράνθη μάλα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τού τιμίου Σταυρού, υπό τής μακαρίας Ελένης.

Στίχοι

- Δίδωσιν ημίν Ελένη ταύτην χάριν,
- Βλέπειν τό σώσαν εκ φθοράς ημάς ξύλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τών τιμίων ήλων.

Στίχοι

- Φανέωτες ήλοι Βασιλεί, τού μέν κράνους,
- Άγαλμα κείνται, τού χαλινού δέ κράτος.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Ιουλιανός καί Εύβουλος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Δεύρο, ξίφει θάνωμεν, Ευβούλω λέγει,
- Ιουλιανός, εισφέρων ευβουλίαν.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον επεισε βοάν,

Ευλογητός εἶ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μετά χρόνιον ειρκτήν οἱ τεσσαράκοντα, καί δύο Χριστοῦ Μάρτυρες, τῆς τοῦ σώματος φυλακῆς λυθέντες ὡς αὐτοῦ, φυλάξαντες νόμους ἀληθείς, φύλακες ὠφθησαν ἡμῶν, οἰκούντες τοὺς οὐρανοὺς.

Αἰχμαλώτους θεῖους παῖδας ἐμιμήσασθε, τρεῖς τοὺς ἐν Βαβυλώνι ποτέ, ὡς αἰχμάλωτοι ἀπαχθέντες, χώραν εἰς μακράν, καλλίνικοι Μάρτυρες, ἐν ἡ τὸν πολυτάραχον ἐχθρόν ἠχμαλωτεύσατε.

Ρεῖθροις αἵματος ὑμῶν τῆς ματαιότητος, χειμάρρους ἐξηράνατε, ποταμίους δέ ἐμβληθέντες ρεύμασι Σοφοί, πρὸς ὕδωρ μετέβητε ζωῆς, ἐποχετεύοντες ἡμῖν, ἀθανασίας κρουνοὺς.

Θεοτοκίον

Νόμος Ἄχραντε καινότατος ὑπάρχουσα, τὸν Λόγον ἐγγραφόμενον, ἐν σοὶ ἐσχηκας, τὸν ἐν βίβλῳ ζώντων τοὺς αὐτοῦ, ἐγγράψαντα θεῖους Ἀθλητάς, τὰ γεγραμμένα ἐμμελῶς ἀποπληρώσαντα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Ὁσίοις ὄροσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ ὄρας Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Υπελθόντες Μαρτύρων τό θεῖον στάδιον, σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας προσεπεδείξασθε, τρέποντες ἐχθρόν, ταῖς ἀτρέπτοις ἐνστάσεσιν, ὅθεν εὐφημούμεν, ὑμᾶς Χριστοῦ οπλίται.

Ρωμαλέως ἀντέστης τοῖς ματαιόφροσιν, Ἀθλητά Κωνσταντίνε τοῖς ἀναγκάζουσι, σέ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀποσπᾶν ἀγαπήσεως, καί ταῖς τῶν Μαρτύρων, ἀγέλαις ἠριθμήθης.

Ὡσπερ ἄκακοι ἄρνες ομοῦ θυόμενοι, πρὸς δουσὶν Ἀθλοφόροι οἱ τεσσαράκοντα, πάθος τό σεπτόν, τοῦ τυθέντος ὡς πρόβατον, χαίροντες μιμούνται, πολλή σὺν παρρησία.

Θεοτοκίον

Νυμφοστόλιστος φανείς σοι θεῖος Ἀρχάγγελος, Χαίρε πύρινε θρόνε Θεοῦ ἐβόα σοι, Ἄχραντε Ἀγνή, ἀθλοφόρων κραταίωμα, ὁμολογησάντων Θεόν σαρκί φανέντα.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σέ μακαρίζομεν».

Ἰδεῖν τὸν Κύριον ἠξιώθητε, στέφος ὑμῖν δωρούμενον τῆς δόξης τό ἀφθαρτον,

Κωνσταντίνε, Βασσώη, Θεόδωρε, Κάλλιστε γενναιόφρον, μάκαρ Θεόφιλε, άμα τοίς λοιποίς, υπέρ ημών αεί πρεσβεύσατε.

Ως φώς ως όρθρος ως μέγας Ήλιος, τών Αθλητών η μνήμη αναλάμπασα σήμερον, τών πιστών τάς ψυχάς κατελάμπρυνε, ταύτην επιτελούντες, τούτους αινέσωμεν, μέλεσιν αυτών, τόν Λυτρωτήν Χριστόν δοξάσαντας.

Στρατός Μαρτύρων θείος κατάλογος, αθλητικός δυσί πρός τεσσαράκοντα χάριτι, μυριάσιν Αγγέλων ηρίθμηται, λύσιν ημίν πταισμάτων, νύν εξαιτούμενος, μέτρω τής νηστείας, ημερών τών τεσσαράκοντα.

Η γή τό αίμα υμών εδέξατο, καί ποταμός τά σώματα ριφθέντα συνήνωσε, κεφαλαίς ταίς τμηθείσαις Πανόλβιοι, ύπερθεν φερομένης, θείας λαμπρότητος, καί προηγουμένης, εμφανώς δυνάμει κρείττονι.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον θεοχαρίτωτε, φωτιστικαίς αυγαίς σου τήν καρδίαν μου φώτισον, ραθυμίας τά νέφη διώκουσα, καί τό τής αμαρτίας, σκότος εξαίρουσα, η τόν αναμάρτητον Θεόν αποκυήσασα.

Ει τύχοι εν Σαββάτω, λέγε τό εξαποστειλάριον, ει δέ ενάλλη ημέρα, τό Φωταγωγικόν τού τυχόντος ήχου.

Εξαποστειλάριον Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τετραδεκάριθμος χορός, συν δυσίν ομοψύχοις, ενήθλησε στερρότατα, μέχρι τέλους καί πάσας, τάς μηχανάς κατέβαλε, τού εχθρού καί πέφυκε, πρός ουρανούς σκηνώσεις, τό δέ στέφος τής νίκης, εκομίσατο φαιδρόν, εκ δεξιάς τού Υψίστου.

Θεοτοκίον

Ως έχουσα τό συμπαθές, καί τό έλεος μέγα, επίβλεψον πανύμνητε, Θεοτόκε Παρθένε, εις τήν εμήν ταπεινώσιν, καί παθών τόν θόρυβον, καί τών σκανδάλων τού βίου, διασκέδασον Κόρη, καί πυρός τής γεέννης, ρύσαι με σαις πρεσβείαις.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων ψάλλομεντόεντώ Τριωδίω Ιδιόμελον τής ημέρας, καί τά λοιπά. Αι συνήθεις μετάνοιαι, η α' Ωρα, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Ιερομαρτύρων, τών εν Χερσώνι επισκοπησάντων, Εφραίμ, Βασιλέως, Ευγενίου, Αγαθοδώρου, Καπίτωνος, Αιθερίου καί Ελπιδίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Μάρτυρες ἀήττητοι, καί ἱεράρχαι πανεύφημοι, καί φωστήρες παγκόσμιοι, στύλοι ἀπερίτρεπτοι, θείας Ἐκκλησίας, καί βάσις δογμάτων, καί ὁδηγοί τῶν εὐσεβῶν, καί καθαιρέται πλάνης γεγόνατε, Πατέρες ουρανόφρονες, φωταγωγοί τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλοι, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Ἐφραίμ ὁ αἰδῖμος, καί Βασιλεύς ὁ θεόσοφος, καί Καπίτων ὁ μέγιστος, θεῖος Ἀγαθόδωρος, σὺν τῷ Ἐλπιδίῳ, καί τῷ Αἰθερίῳ, καί Εὐγενίῳ τῷ κλεινῷ, λόγοις ἐνθέοις μακαριζέσθωσαν, οσίως γάρ βιώσαντες, καί ἱερώς ἐναθλήσαντες, βασιλείας ἐδείχθησαν, ουρανίου οἰκήτορες.

Νεκρώσας τό φρόνημα, τό τῆς σαρκός ἀγωνίσματι, Βασιλεύς ὁ αἰδῖμος, νεκρούς ἐξανέστησεν, ἐπικλήσει θεία, Καπίτων δέ πάλιν, ὁ ἱερώτατος ποιμήν, φλογός ἐν μέσῳ ἐστώσ γηθόμενος, ὠράθη ἀκατάφλεκτος, Ἀυτῶν πρεσβείαις Φιλάνθρωπε, ἰλασμόν ἡμῖν δώρησαι, καί τό μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἠλιόμορφε, Ἡλίου ἀδυτον ὄχημα, ἡ τόν Ἥλιον λάμπασα, τόν ἀπερινόητον, χαίρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρουκτωρίαις, ἡ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τά πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλῆς καί πανάμωμος, ἡ τό φῶς τό ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί πλευράν ὀρυπτόμενον, λόγχῃ ἡ πανάμωμος, ἐκλαιε βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αυτοῖς καί σπεύδεις με, ἀτε κνωθή ναι παμφίλτατε, καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Τά λοιπά τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας, κατά τήν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων

Ἦχος πλ. α'

Τά θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν ὄρωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλάνθρωπος.

Ἀπολυσις

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν αναγινώσκονται οι Κανόνες τών Αγίων καί τού Τριωδίου κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Τόν επτάριθμον Ποιμένων χορόν σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ταίς θείαις, φωτοχυσίαις Μάρτυρες, περιχεόμενοι, τήν φωτοφόρον ταύτην καί φαιδράν, εορτήν υμών πάντοτε, τούς ευσεβώς γεραίροντας, παθών αχλύος εκλυτρώσασθε.

Ο Λόγος, ο τού Θεού σαρκούμενος, ημάς ανέδειξε, πανευκλείς Ποιμένας τήν αυτού, καταγγείλαι θεότητα, τοίς πλανωμένοις Όσιοι, καί αγνωσία κινδυνεύουσι.

Ναμάτων, ζωοποιών τού Πνεύματος, αποπληρούμενοι, τούς εκτακέντας καύσωνι δεινής, αθείας ηρδεύσατε, καί πρός τό ύδωρ, Ένδοξοι, τής σωτηρίας ωδηγήσατε.

Θεοτοκίον

Ελύθη, τών προπατόρων Άχραντε, τό επιτίμιον, τή υπέρ νούν κυήσει σου Αγνή, καί τήν πρώτην απέλαβον, τού Παραδείσου είσοδον, μεγαλοφώνως ευφημούντές σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Πυρί τώ θείω τόν νούν, πεπυρωμένος Βασιλεύ πάνσοφε, οία ποιμήν άριστος, ύλην αθείας ενέπρησας.

Τού Πνεύματος τώ εν φωτί, τους τώ σκότει τών δεινών Ένδοξοι, πρός φωτισμόν ειλκύσατε, τού Ιερωτάτου Βαπτίσματος.

Αι τρίβοι σου πρός Θεόν, κατευθυνθείσαι Βασιλεύ άπαντας, πλάνης οδού χάριτι, πρός θεογνωσίαν επέστρεψαν.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τούς βροτούς τής δυναστείας τού εχθρού Πάναγνε, τόν δυνατόν Κύριον, άχραντε Παρθένε εκύησας.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν Ωραιότητα

Μύρω τῆς χάριτος ιερατεύσαντες, ποιμένες ὠφθητε λαοῦ θεόφρονος, καί ὡς αρνία καθαρὰ, τυθέντες προσηνέχθητε, Λόγω Αρχιποίμενι, τῷ τυθέντι ὡς πρόβατον, Μάρτυρες Πανεύφημοι, καί φωστήρες παγκόσμιοι, διό πανηγυρίζομεν πάντες, πόθῳ τὴν θείαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς αγεώργητος Παρθένε ἀμπελος, τὸν ωραιότατον βότρυν εβλάστησας, αναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριο, πάντων τὸν ευφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βουόμεν σοι. Χαίρει ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον Οικτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως ἐκὼν υπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσα σε Χριστέ, ὀρώσα ἐπιτρώσκετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, μόνε υπεράγαθε, καί φιλόανθρωπε Κύριε, οἰκτείρησον καί σώσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τοῦτου ἀμαρτίαν.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἱερώτατος Μαρτύρων χορὸς ὑμνεῖσθω, Ἱερωσύνης χάριτι, καί τῆς μαρτυρίας, καταγλαϊζόμενος, καί μέλπων γηθόμενος, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοφόροι κυβερνήται τῆς Εκκλησίας, Εφραίμ καί Ἀγαθόδωρος, Βασιλεὺς Καπίτων, Ευγένιος, Ἐλπίδιος καί θεῖος Αἰθέριος, Πνεύματι Ἁγίῳ εδείχθησαν.

Μεμνημένοι τὰ θεῖα θεῖοι Πατέρες, λαοὺς ἐν οσιότητι καί δικαιοσύνῃ, ὄντως ἐποιμάνετε, καί τέλος μακάριον, διὰ μαρτυρίου ἐδέξασθε.

Οἱ θανόντες ἀπιστία τοῦ τεθνηκότος, τῇ ανεγέρσει ἔτυχον ζωῆς, αἰωνίου διὰ σοῦ πιστεύσαντες, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, Μάρτυς Βασιλεὺς ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένους ἐζώσας τοὺς ἀνθρώπους, Ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον τεκούσα Παρθένε, ὑπὲρ πάσαν ἔννοιαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἄνθρωπον δι' οἶκτον γενόμενον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Ποτήριον σεπτοῦ, μαρτυρίου ἐπίετε, τό ὄνομα Κυρίου, θεοφόροι Πατέρες, πιστῶς ἐπικαλούμενοι.

Ὁ μόνος τοῖς νεκροῖς, ἐπιπνέων ἀνάστασιν, ἐντεύξει σοῦ τὸν θανόντα,

βασιλεύ ανεγείρει, λαμπρύνων σου τό κήρυγμα.

Ισότημον Πατρί, τόν Υιόν καταγγέλλοντες, πολύθεον τυραννίδα, τής ειδωλομανίας, Πατέρες εμειώσατε.

Θεοτοκίον

Μακάριός εστιν, ο λαός ο γινώσκων σε, Πανάμωμε τού Δεσπότη, τών απάντων Μητέρα, καί πόθω μακαρίζων σε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αίνεσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Επαίνοις, Αγαθόδωρόν τε καί Ευγένιον, καί Βασιλέα τόν μέγαν, καί σοφόν Ελπίδιον στέψωμεν, Ιεράρχας, καί γενναίους υπάρχοντας Μάρτυρας.

Νομίμοις, τεθραμμένοι τού Πνεύματος Πάνσοφοι, τοίς ανομούσι τούς νόμους, τούς σωτηριώδεις παρατιθέντες, ευσεβείας, πρός τό φέγγος αυτούς εφεικύσατε.

Ώφθητε, διαφόρων εκ πόλεων θρέμματα, ενός Ποιμένες λαού δέ, καί τής θείας πόλεως κληρονόμοι, ήν οικούσιν, οι Θεόν θεραπεύοντες Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Νόμου σε, αι σκιά Προφητών τε αινίγματα, προδιετύπουν Παρθένε, τήν αρρήτω λόγω κυοφορίαν, εσχηκυίαν, διασώζουσαν κόσμον πανάμωμε.

Τό Μαρτυρικόν τού τυχόντος ήχου.

Συναξάριον

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων Ιερομαρτύρων, τών εν Χερσώνι επισκοπησάντων, Εφραίμ, Βασιλέως, Ευγενίου, Αγαθοδώρου, Ελπιδίου, Καπίτωνος καί Αιθερίου.

Στίχοι

- Μή τήν κεφαλήν τοίς αγάλμασι κλίνων,
- Εφραίμ αγάλλη, τή τομή ταύτην κλίνων.
- Συρείς Βασιλεύς χερσί δεισιδαιμόνων,
- Χείρας διασπά δεισιδαίμονος πλάνης.
- τριάς σύναθλος τού Προφήτου τόν λόγων,
- «Εις μάστιγας δέδωκα τόν νώτον», λέγει.
- Επήρε χείρας εις προσευχήν Καπίτων
- Καί πρός Θεόν μετήρεν εξάρας πόδας.
- Εκ τού Ποταμού πρός Θεόν χωρείς Πάτερ,
- Τόν εν ποταμώ σαρκικώς λελουμένον.
- Εβδομάτη πατέρας μόρος ήρπασεν επτά αριθμώ.

Τή αυτή ημέρα, Νέστωρ καί Αρκάδιος, επίσκοποι Τριμυθούντος, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

- Τής Τριμυθούντος Ποιμένες καλοί δύο,
- Εν τή καλή σκιρτώσι τής Εδέμ πόα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παύλου τού Απλού.

Στίχοι

- Γήθεν μεταστάς πρὸς Θεόν Παύλος Λόγον,
- Τής απλότη ος πολλαπλά στέφη λάβοι.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εἶ, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Χαίρων εισήλθες Πάτερ Καπίτων, πρὸς τήν κάμινον, μένεις οὐ φλεχθείς δέ, Παῖδες ὡσπερ οἱ τρεῖς, τοὺς ἀπίστους εξαιρούμενος, πυρός τού μέλλοντος, Πιστωθέντας τοῖς θείοις σου θαύμασιν.

Οὐ δειλιάσας, οὐ φοβηθείς τό επίταγμα, Πάτερ Ἱερέ Καπίτων, τήν ἱεράν, ἀμπεχόνην Περιβέβλησαι, ταύτη τοὺς ἀνθρακας, τού πυρός επιφέρων μακάριε.

Ρύμην επέσχες, τής ἀγνωσίας θείοις λόγοις σου, γνώσιν ευσεσεβείας ἀπάσιν επιτιθείς, τοῖς εἰς βάθη ολισθήσασι, τής ματαιότητος, Ἱερουργέ Καπίτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ο διαπλάσας, χειρί τήν Εὐάν Λόγος Θεού, Κόρη, ἀναπλάσαι, ἀπαντας βουληθείς, εκ γαστρός σου διαπλάττεται, ἀρχήν δεχόμενος, ο τώ Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ ευσεβείας ερασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νεκρούμενοι πόνοις τής σαρκός, ζῶν ἀθάνατον, προεξενήσατε, Πατέρες Ὅσιοι ἀπάσι, τοῖς νεκροῖς θεοῖς λατρεύουσι, οἱ καί σωθέντες σύν ὑμῖν, αἰὶ κραυγάζουσιν, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Συμφώνως Ευγένιον Πιστοῖ καί Αγαθόδωρον, Εφραίμ, Ελπίδιον, σύν Αιθερίωνι, μέλψωμεν Βασιλέα καί Καπίτωνα, ὡς καθαιρέτας τού εχθρού, καί

Ιεράρχας Χριστού, ὦ βοῶμεν, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ευφράνας λαούς Πάτερ σοφέ, τοῖς σοῖς διδάγμασι, νύν μεταβέβηκας, πρὸς τήν ανέσπερον ἔλλαμψιν, ευφροσύνην πρὸς αἶδιον, τῶν σῶν καμάτων αμοιβάς υποδεχόμενος, καί κραυγάζων, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Βότρυες τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Μακαριώτατοι, νύν χρηματίζοντες, οἶνον ἐκβλύζετε, πάντοτε, ἰαμάτων καί ευφραίνετε, πάντων καρδίας, τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων ὑμᾶς, καί βοῶντων, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὠράθη ὡς ἄνθρωπος ἐκ σοῦ, ἀποτικτόμενος ὁ ὑπερούσιος, διπλοῦς ταῖς φύσεσιν, Ἄχραντε, ἐνεργεῖαις καί θελήσεσιν, οἷς ὠμοιώθη βουληθεῖς, ἐμφανιζόμενος, ὦ βοῶμεν, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὠδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐμῆθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἱερομαρτύρων Ἀγίων τήν ἱεράν τελούντες μνήμην, ὕμνοις Ἱεροῖς δεῦτε πάντες, μεγαλοφώνως αὐτούς τιμήσωμεν, ὑπέρ ἡμῶν πρεσβεύοντας, τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ ἡμῶν.

Ὦφθητε ὡς τίμιοι λίθοι, ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ ἀθέων, Μάρτυρες συρόμενοι θεῖοι, καί τῆς ἀπάτης τὰ οχυρώματα, σθένει Θεοῦ συντρίβοντες, ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον ἡ πόλις Χερσῶνος, ὑμῶν τήν μνήμην εορτάζει, ταύτης γάρ ἐδείχθητε πύργοι, καί θεῖοι στύλοι καί οχυρώματα, ποιμένες καί διδάσκαλοι, καί πρεσβευταί θεομακάριστοι.

Ἦδη τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, χορός Πατέρων ἠριθμήθη, Ευγένιος, Εφραίμ καί Καπίτων, Ἐλπίδιός τε καί ὁ Αἰθέριος, καί Βασιλεύς ὁ ἔνδοξος, καί θεόφρον Ἀγαθόδωρος.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν ἐν ἀγκάλαις, χειρὶ τόν φέροντα τά πάντα, ἡ Θεοχαρίτωτος Κόρη, ἐκπληττομένη ἐβόα λέγουσα, Πῶς καί Υἱόν γνωρίζω σε, καί Ποιητήν μου ἀκατάληπτε;

Τό Φωταγωγικόν τοῦ τυχόντος Ἦχου.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰῶν, τό ἐν τῷ Τριῶδιῳ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, μετὰ τῶν ἐπομένων αὐτῷ.

Ἡ λοιπή Ἀκολουθία, ἡ α' Ὠρα, ὡς ἡ συνήθεια, καί Ἀπόλυσις.

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοφυλάκτου, Επισκόπου Νικομηδείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάτερ Θεοφύλακτε Θεού, φυλακαίς φρουρούμενος, διεφυλάχθης αλώβητος, καί πύργος άσειστος, Εκκλησίας ώφθης, πειρασμοίς ακλόνητος, τοίς τών αιρετικών μηχανήμασι, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Θεοφύλακτε τής γής, μεταστάς ανέδραμες, πρός ουρανόν καί ουράνια, οικείν σκηνώματα, ηξιώθης μάκαρ, εξορίας ένεκεν, ήν διά τόν Χριστόν εκαρτέρησας, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Θεοφύλακτε Θεόν, νύν όρών μακάριε, ως εφικτόν καί Ορώμενος, ενώσει κρείττονι, απολαύων τούτου, καί θετώς θεούμενος, τό μόνον ορεκτόν καί μακάριον, χαίρων απέλαβες, Ιεράρχα παμμακάριστε, τοίς Αγγέλοις νύν συναυλιζόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Νοσούσαν Πανύμνητε δεινώς, τήν ψυχήν μου πάθεισι, πονηροτάτοις θεράπευσον, η τόν ακέστορα, καί Σωτήρα πάντων, τόν Χριστόν κυήσασα, τόν πάσαν μαλακίαν ιώμενον, τόν τραυματίσαντα, διαβόλου τήν κακόνοιαν, καί θανάτου ημάς απαλλάξαντα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ώ Υιέ, η Παρθένος έλεγεν, επί τού ξύλου ως έβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν εμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, αλλά ανάστηθι, καί συνδόξασον αθάνατε, τήν Μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Εἰς τόν Στίχον, τό εν τώ Τριωδίω Ιδιόμελον καί τά λοιπά.

Απολυτίκιον, λεγόμενον ει ουκ έστι Τεσσαρακοστή.

Ἦχος πλ. β'

Λαθών ετέχθης υπό τό σπήλαιον

Λαθών εβίωσας Παναοίδιμε, αλλ' ο Χριστός σε πάσιν ανέδειξεν, ως φωστήρα φθεγγόμενον, λυχνίαν επιθείς τήν νοητήν, καί πλάκας ενεχείρισε, δογμάτων τών τού Πνεύματος, δι' ών καταύγασον ημάς.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Θείον Θεοφύλακτον εν ωδαίς ευφημήσω.
Ποίημα Θεοφάνους

Ωδη α' Ἦχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

«Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ, τώ διαγαγόντι τόν λαόν αυτού, εν Ερυθρά θαλάσση, ὅτι ἄλλοι ἐνδόξως δεδόξασται».

Θρόνῳ τώ τού Δεσπότη, Πάτερ θεοφόρε Θεοφύλακτε, παριστάμενος πίστει, τοὺς τελούντας τήν μνήμην σου φύλαττε.

Ἐχρισέ σε ἀξίως, χάρις ἡ τού Πνεύματος Πανόλβιε, ἐνεκεν ἀληθείας, καί τόν τρόπον σου χάριν χρηστότητος.

Ἴνα τών ουρανίων, Μάκαρ ἐπιτύχης τά ἐπίγεια, κατεπάτησας πάντα, καί Χριστῷ τώ Θεῷ ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἐπιθυμία, ὁ ἐκ τῆς γαστρὸς σου Θεονύμφευτε, εὐδοκήσας τεχθῆναι, γλυκασμός τε καί φῶς Ἀγνή ἀδυτον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἶ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἶ τό φῶς, τών ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Νόμοις σύ πειθόμενος, τοῖς τού Δεσπότη σου ἐνδοξε, Ἀρχιερεύ, νόμων παρανόμων, βασιλέων ἠλόγησας.

Θείον ἐξεκόνισμα, Χριστοῦ καί ἀχραντον ἐσεβες, τάς τών ἀσεβούντων ἀσεβείας ἀρνούμενος.

Ἐτλης τό μαρτύριον, τῆς συνειδήσεως πρότερον, ἀσκητικῶς, καί νῦν τών Μαρτύρων, ἀνεδήισω τόν στέφανον.

Θεοτοκίον

Ἴνα τρίβον Δέσποτα, πρὸς ἀγιότητα φέρουσαν, δείξης ἡμῖν, μήτραν παναγίαν, παναγίως κατώκησας.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Εξασκήσας οσίως Πάτερ σοφέ, Ιεράρχης εχρίσθης ιερουργεῖν, τὰ θεία μυστήρια, εἰς ψυχῶν περιποίησιν, τὴν Χριστοῦ δὲ εἰκόνα, τιμήσας υπήνεγκας, εξορίας θλίψεις, καὶ χρόνιον κάθειρξιν, ὅθεν μετὰ τέλος, αναβλύζων ἰάσεις, ἰάσαι τοὺς κάμνοντας, καὶ φωτίζεις τοὺς ψάλλοντας, Ιεράρχα Θεοφύλακτε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θεῖου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἀσπιλε, ἀμόλυντε, υπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἴγλη καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου, πλύνον ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, ἵνα πόθω κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠγάλαζε δακρυσουσα, καὶ πικρῶς εκβούσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ υπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἀβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Οὐ τό πύρ ἐδειλίασας, τό τῶν πειρασμῶν παμμάκαρ θεόπνευστε, οὐκ εχαύνωσε τόν τόνον σου, τῆς τρυφῆς τό λείον Θεοφύλακτε.

Φυλακὴν σου τῷ στόματι, ἔθετο Χριστός καὶ χεῖλεσιν, Ὅσιε, ὅθεν ἐμείνας ἀσάλευτος, ἀσεβῶν συστάντων ἐναντίον σου.

Υπομένων υπέμεινας, τόν ἐπὶ τὴν πέτραν πόδας σου στήσαντα, καὶ προσέσχε σοι ὁ Ὑψιστος, τὴν αὐτοῦ εἰκόνα προσκυνήσαντι.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τῷ τόκῳ σου, τοῦ τῆς ἀμαρτίας χρέους πανάμωμε, χαριστήριον ἐφύμνιον, ἀναμέλπομέν σοι Θεονύμφευτε.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὀρθρίζοντες βωόμεν σοι Κύριε, σώσον ἡμᾶς, σὺ γάρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».

Αἱ χεῖρές σου οσίως θεόπνευστε, πρὸς τόν Θεόν, Πάτερ ἐπαιρόμεναι, τοὺς

δυσσεβείς ετροπώσαντο.

Κρατήσας τής χειρός σου ο Κύριος θεοφόρε, Πάτερ καθωδήγησε, πρὸς ουρανίαν απόλαυσιν.

Τήν τρίβον τήν στενήν Θεοφύλακτε, διαπερών, πρὸς πλάτος κατήντησας, τού Παραδείσου θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Οι μή σέ Θεοτόκον γινώσκοντες, Θεομήτορ, φῶς ου μή θεάσωνται, τό γεννηθέν εκ σου πάναγνε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φῶς ως ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Νεκρώσας τās αισθήσεις εγκρατῶς, παθῶν εβασίλευσας, καί νύν Θεοφύλακτε, απαθείας εντρυφάς ταίς λαμπρότησιν.

Εικόνα τού Σωτήρος προσκυνεῖν, τούς πάντας ἐδίδαξας, ἔργοις καί δόγμασι, διαπρέψας εμφανῶς Θεοφύλακτε.

Νεφέλην σε τόν ὄμβρον τής ζωής, ο Χριστός ἀνέδειξε, Πάτερ πηγάζουσαν, ἱεράρχα τού Χριστοῦ Θεοφύλακτε.

Θεοτοκίον

Ωραῖος παρά πάντας τούς βροτούς, ο Υἱός σου Πάναγνε, κάλλει θεότητος, εἰ καί σάρκα δι' ημάς ἀνελάβετο.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή Η' τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρος ημών καί Ομολογητοῦ Θεοφυλάκτου Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Στίχοι

- Καί σαρκός ἐξόριστος, ως καί πατρίδος,
- Θεῖος Θεοφύλακτος, οὐ Θεός φύλαξ.
- Ἦλυθεν ογδοάτη Θεοφύλακτος Θεοῦ ἄγχι.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρος ημών Παύλου Πλουσιιάδος τού Ομολογητοῦ.

Στίχοι

- Σάλπιγξ σιωπά Παῦλος ο Πλουσιιάδος,
- Σάλπιγγος ηχήν τήν τελευταίαν μένων.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ἐρμού, οὐ μέμνηται ο

Απόστολος Παύλος εν τή προς Ρωμαίους επιστολή.

Στίχοι

- Ερμή θανόντι τώ μαθητή Κυρίου,
- Ερμώ ον έμπνουν εκ λόγων διαγλύφω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Δίων μαχαίρα τελειούται.

Στίχοι

- κάν δεξιά σφάπτει σε δεινή τού πλάνου,
- Η δεξιά στέφει σε Δεσπότη Δίων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Δομέτιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ο Δομέτιος τής τελευτής τό χρέος,
- Δι' εκβιβαστών εξέτιοεν Αγγέλων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Δρόμον τόν θείον εκτελέσσασας, καί τήν πίστιν σου τηρήσας μέχρι τέλους, τών σών πόνων Σοφέ, τόν στέφανον εκτήσω, αναβοών μακάριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Άρματι θείων αρετών σου, εποχούμενος προς ύψος ανηνέχθης, τώ Θεώ δέ τανύν παρέστηκας κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ίδεν ο πλάσας κατά μόνας, τάς καρδίας τών ανθρώπων θεοφόρε, τής καρδίας τής σής, τό ένθεον καί θρόνοις, διδασκαλίας ίδρυσε, Θεοφύλακτε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Σοί νύν προσφεύγω Θεοτόκε, καί τή σκέπη σου καί θεία προστασία, λυτρωθήναι δεινών, δεόμενος πταισμάτων, ευλογημένη πάναγνε, η Θεόν σαρκί τεκούσα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ευφραινομένων ένθα νύν, κατοικία κατώκησας, Ομολογητά τής αληθείας

πρόμαχε, καί φῶς σοι ανέτειλεν, οἷα δικάϊω πάνσοφε, καί τούς τῶν
Μαρτύρων ἠθληκῶτι αγῶνας, μεθ' ὧν νῦν ανακράζεις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Υπομονῆς τόν στέφανον, εκομίσω θεόληπτε, τάς υπερορίας γάρ πικρῶς
κατώκησας, μισθόν εκδεχόμενος, απολαβεῖν τῶν ἀθλῶν σου, καί τῆς αγαθῆς
οὐ διεψεύσθης ἐλπίδος, Χριστῶ ανακραυγάζων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Φωτοφανῶς ἡ μνήμη σου, θεοφόρε τελεῖται νῦν, τῆς ομολογίας φωτισμοῦ
πυρσεύουσα, αγίαν εἰκόνα γάρ, τήν τού Χριστοῦ ἐτίμησας, καί τῆς Θεοτόκου,
τῶν Αγίων τε πάντων, μεθ' ὧν νῦν αναμέλπεις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Θεομήτωρ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τά τραύματα καί τῆς αμαρτίας τάς ουλάς
εξάλειψον, Θεόν ἡ κυήσασα, τῶν ἐπί πάντων Κόρη αγνή, εκ παρθενικῆς
ἀπειρογάμου νηδύος, ὄν Παῖδες εὐλογούσιν, Ἱερεῖς ανυμνοῦσι, λαοί
υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διά σού σεσωσμένοι Παρξένε αγνή,
σύν Ασωμάτων χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Μεγάλων χαρισμάτων, ὄντως ἠξιώθης, υπέρ Χριστοῦ κινδυνεύσας φρονή
ματι, καρτερικῶ θεοφόρε θεομακάριστε.

Ἡμάς τούς σέ υμνοῦντας, Μάκαρ εποπτεύεις, εκ πειρασμῶν καί κινδύνων
λυτρούμενος, καί τῶν αἱρέσεων θραύων τά μηχανήματα.

Σωφρόνως καί δικαίως, ως Ἱεροφάντωρ, πολιτευσάμενος Μάρτυς εγένου
λαμπρός, τήν σήν πορφύραν υφάνας εκ τῶν αιμάτων σου.

Θεοτοκίον

Ὡς ὀρθρος τοῖς εν σκότει, καί πεπλανημένοις, δικαιοσύνης τόν Ἥλιον ἔχουσα,
εν ταῖς ἀγκάλαις Παρθένε Χριστόν ανέτειλας.

Τό Φωταγωγικόν τού ἤχου.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰῶν, τό εν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελον καί τά ἐπόμενα
τούτω.

Ἡ λοιπή τού Ὄρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν αγίων μεγάλων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν εν τῇ λίμνῃ

Σεβαστείας μαρτυρησάντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν. Εἶτα τά γ' Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, εἰθ' οὕτω τῶν Ἀγίων τά Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος β' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Φέροντες τά παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μὴ γάρ ἰμάτιον ἀποδυόμεθα; ἀλλὰ τόν παλαιόν ἄνθρωπον ἀποτιθέμεθα, Δριμύς ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ Παράδεισος, ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλὰ ἠδεῖα ἡ ἀπόλαυσις, Μὴ οὖν ἐκκλίνωμεν, ὦ συστρατιῶται, μικρὸν υπομείνωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ

Ρίπτοντες περιβόλαια πάντα, βαίνοντες ἀτρόμως εἰς λίμνην, ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι πρὸς Μάρτυρες, Διὰ Παράδεισον, ὃν ἀπωλέσαμεν, ἰμάτιον φθαρτὸν ἰσήμερον μὴ ἀντισχῶμεθα, δι' ὄφιν ποτέ φθοροποιὸν ἐνδυσάμενοι, ἐκδυσώμεθα νῦν διὰ τὴν πάντων ἀνάστασιν, καταφρονήσωμεν κρύους λυομένου, καί σάρκα μισήσωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ

Βλέποντες ὡς τρυφὰς τὰς βασάνους, τρέχοντες πρὸς λίμνην κρυῶδη, ὡς πρὸς θάλασιν, ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μὴ υποπτήξωμεν ὥραν χειμέριον, ἵνα τὴν φοβερὰν γέενναν τοῦ πυρός φύγωμεν, καυθήτω ὁ πούς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια, ἡ δὲ χεὶρ ρυεῖτω, ἵνα υψοῦται πρὸς Κύριον, καί μὴ φεισώμεθα φύσεως θνησκούσης, ἐλώμεθα θάνατον, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδυσώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Φέροντες τά παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μὴ γάρ ἰμάτιον ἀποδυόμεθα; ἀλλὰ τόν παλαιόν ἄνθρωπον ἀποτιθέμεθα, Δριμύς ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ Παράδεισος, ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλὰ ἠδεῖα ἡ ἀπόλαυσις, Μὴ οὖν ἐκκλίνωμεν, ὦ συστρατιῶται, μικρὸν υπομείνωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε Ἔργοις σκοτεινοῖς συναπαχθεῖς, ὅλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τό τοῦ Βαπτίσματος, θέλων ὁ πανάθλιος, καί περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καί σκότους, διό σου, δέομαι Πανάμωμε, Τῆ δυναστεία σου, ρῆξον τῶν παθῶν μου τά νέφη, καί τῆς ἀφθαρσίας με χλαίναν, ἐνδυσσον γυμνώπτοντα καί σώσόν με.

Κατὰ δὲ τὴν τυπικὴν διάταξιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εν ωδαίς ασμάτων ὄρα εἰς τόν Στίχον.

Καί νύν... Θεοτοκίον. Εἴσοδος κλπ. καί καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία.

Μή τελουμένης δέ τῆς Λειτουργίας.

Εἰς τόν Στίχον ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δῖς, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Τῶν Αγίων Ἦχος πλ. β'

Εν ωδαίς ασμάτων ευφημήσωμεν πιστοί, τοὺς αθλοφόρους τεσσαράκοντα Μάρτυρας, καί πρὸς αὐτοὺς μελωδικῶς εκβοήσωμεν λέγοντες, Χαίρετε αθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, Ησύχιε, Μελίτων, Ηράκλειε Σμάραγδε καί Δόμνε, Ευνοϊκέ Ουάλη καί Βιβιανέ, Κλαύδιε καί Πρίσκε, Χαίρετε Θεόδουλε Ευτύχιε καί Ιωάννη, Ξανθία Ηλιανέ Σισίνιε, Κυρίων Αγγία, Αέτιε καί Φλάβιε, Χαίρετε Ακάκιε, Εκδίκιε, Λυσίμαχε, Αλέξανδρε, Ηλία καί Καύδιδε, Θεόφιλε Θείε Γάϊε καί Γορδομετιανέ, καὶ γόνιε, Χαίρετε Ευτυχές καί Αθανάσιε, Κύριλλε καί Σαρκεδών, Νικόλαε καί Ουαλέριε, Φιλοκτήμον, Σεβηριανέ, Χουδίων καί Αγγλαίε, Ὡς ἔχοντες παρρησίαν πρὸς Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, Μάρτυρες παναοίδιμοι, αὐτόν εκτενώς πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει εκτελούντας, τήν πανσέβαστον μῆμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Αποστόλων, καί πάντων τῶν Αγίων, ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Τὰς ἀληθόνας τῶν Αγίων, ἀς υπέρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τὰς οδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε, δεόμεθα.

Καί τό, Θεοτόκε Παρθένε, καί τά λοιπά.

Αἱ γ' μεγάλοι μετάνοιοι, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τό σεπτόν στερέωμα, τῆς Εκκλησίας, ὡς ἀστέρες μέγιστοι, καταλαμπρύνετε αεὶ, καί τοὺς πιστοὺς καταγαύζετε, Μάρτυρες θείοι, Χριστοῦ τεσσαράκοντα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή σκέπη πάναγνε, τή σή Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ημών, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, πρὸς τόν Υἱόν σου, σωθῆναι τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἀνδρειοτάτω λογισμῷ υπελθόντες, τήν μαρτυρίαν θαυμαστοί Ἀθλοφόροι, διά πυρός καί ὕδατος διήλθετε, καί διεβιβάσθητε, σωτηρίας πρὸς πλάτος, κλήρον κομισάμενοι, ουρανῶν βασιλείαν, ἐν ἡ ποιείσθε τάς ὑπέρ ημών, θείας δεήσεις, σοφοί Τεσσαράκοντα.

Δόξα... καί νύν... Θεοτοκίον

Τού ευχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, καί ἐξαιτῆσθαι ἐκτενῶς Θεοτόκε, τά σά ἐλέη δώρησαι τοῖς δούλοις σου, κράζουσι καί λέγουσι, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καί ορατῶν καί πάσης ἀπειλῆς, σύ γάρ ὑπάρχεις, ημών ἡ ἀντίληψις.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τό ἐγκαλλῶπισμα, ἡ θεόστεπτος αὐτή καί θεοσύλλεκτος, τῶν Τεσσαράκοντα πληθῆς, ἀνευφημήσθωσαν νύν, διά κρυμοῦ γάρ καί πρὸς, δοκιμασθέντες οἱ σοφοί, ἐδείχθησαν στρατιῶται, Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, καί πρεσβεύουσι τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ταχεῖάν σου σκέπην, καί τήν βοήθειαν, καί τό ἔλεος δείξον ἐπὶ τόν δούλόν σου, καί τά κύματα Ἀγνή καταπραῦνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καί τήν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε, οἶδα γάρ ὅτι Παρθένε, ἰσχύεις ὅσα καί βούλεσαι.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμῶ με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισούντες Σιών, ἀισχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἁγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τήν τριαδικὴ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον

Διήλθομεν διά πυρός καί ύδατος καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν.
Στίχ. Επύρωσας ημάς, ως πυρούται τό αργύριον.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος Προσέχετε από τών ανθρώπων.

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τών Αθλοφόρων...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ήχος β' Κυπριανού Μοναχού

Προφητικώς ανεβόα ο Δαυΐδ εν ψαλμοίς, Διήλθομεν διά πυρός καί ύδατος, καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν, υμείς δέ Μάρτυρες Χριστού, δι' αυτών τών έργων τό λόγιον πληρούντες, διήλθετε διά πυρός τε καί ύδατος, καί εισήλθετε εις τήν βασιλείαν τών ουρανών, Διό Πρεσβεύσατε, τεσσαράκοντα όντες Αθληταί, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Οι Κανόνες τών Αγίων εις ς' καί τά Τριώδια εις τήν τάξιν αυτών.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς, άνευ τών Ειρμών καί τών Θεοτοκίων.

Θεοστεφή φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος β'

Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Θεοστεφή, φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων Χριστού, εν θεοπνεύστοις άσμασι, τών Τεσσαράκοντα, τήν ετήσιον μνήμην, φαιδρώς πανηγυρίζων, ότι δεδόξασται.

Επί τής γής, άπασαν απαρνησάμενοι προσηγορίαν είλοντο οι Τεσσαράκοντα, τήν Χριστώνυμον κλήσιν, δι' ής εν τοίς υψίστοις, νύν πολιτεύονται.

Οι εν Χριστώ, σάρκα καί Κόσμον μισήσαντες, τόν παλαιόν μέν άνθρωπον συνεξεδύσασθε, τή προσκαίρω εσθήτι, στολήν δέ αφθαρσίας περιεβάλεσθε.

Θεοτοκίον

Τίς εξειπείν, σου κατ' αξίαν δυνήσεται, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, Θεόν γάρ τέτοκας, εν σαρκί Παναγία, ημίν επιφανέντα Σωτήρα πάντων ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον εις τάς καρδίας ημών, τών υμνούντων σε».

Στρατείας καί ζωής καί ωραιότητος, σωμάτων καί όλβου ηλογηκότες, ευκλεώς οι Τεσσαράκοντα, τόν Χριστόν αντί πάντων εκληρώσαντο.

Τοίς λίθοις αφειδώς οι Τεσσαράκοντα, προστάξει βαλλόμενοι τών τυράννων, τάς βολάς διά τού Πνεύματος, κατά τών προσταπτόντων απεκρούσαντο.

Ελάλει κατά τών τυράννων χείλεσιν, ο όφισ τού Κτίσαντος βλασφημίας, αλλ' αυτού τό θεομάχον στόμα, τοίς κατά τών Μαρτύρων λίθοις θλάττεται.

Θεοτοκίον

Τού άνθρακος χρυσούν θυμιατήριον, τού θείου ανύμφευτε γενομένη, τό δυσώδες τής καρδίας μου, ευωδίασον μόνη Αειπάρθενε.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τώ Χριστώ στρατευθέντες μαρτυρικώς, τόν εχθρόν καθελόντες αθλητικώς, έργοις εκπληρώσαντες, τού Προφήτου τά ρήματα, διά πυρός γάρ καί ύδατος, γενναίως διήλθετε, αναψυχήν ευράμενοι, ζωήν τήν αιώνιον, όθεν καί στ εφάνους ουρανόθεν λαβόντες, χοροίς συνευφραίνεσθε, Ασωμάτων δυνάμεων, Αθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών ππαισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιώ, τήν εξέτασιν τρέμω τήν φοβεράν, φρίπτω τήν απόφασιν, καί πποούμαι τήν κόλασιν, τήν τού πυρός οδύνην, τό σκότος τόν τάρταρον, τόν βρυγμόν τών οδόντων, τόν άϋπνον σκώληκα, Οίμοι! τί ποιήσω, όταν τίθωνται θρόνοι, καί βίβλοι ανοίγωνται, καί αι πράξεις ελέγχωνται, καί κρυπτά δημοσιεύωνται! Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο αχρείος οικέτης σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Φρενοβλαβείτε έλεγον, οί Αθληταί τήν πρόξενον ζημίας, δωρεάν προτείνοντες, αθεώτατοι.

Ηκονημένα ξίφει τε, θήρας καί πύρ, σταυρόν τε τοίς Αγίοις, οι Χριστού διώκται επανετείνοντο.

Φοβερόν ημίν έλεγον, οι Αθληταί τό πύρ τής γεέννης, τό δέ νύν, ως σύνδουλον, ου πποούμεθα.

Απαστράπτοντες Ένδοξοι, τή νοερά Χριστού φωταγωγία, πρὸς ακτῖνα θεῖαν με οδηγήσατε.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε' Ἀχραντε, τήν τόν Θεόν ασπύρως συλλαβούσαν, τού αεί πρεσβευεῖν υπέρ τῶν δούλων σου.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τού φωτός χορηγός, καί τῶν αἰώνων Ποιητής Κύριος, ἐν τῷ φωτί τῶν σῶν προσταγμάτων οδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον, Θεόν οὐ γινώσκομεν».

Λύσση παράφρονι, τῶν διωκτῶν οἱ Ἀθληταί αἴθριοι, ἐν τῷ κρυμῷ διανυκτερεύειν καταδικασθέντες, ἀνέμελπον ὕμνον, Θεῷ χαριστήριον.

Ἀγαλιώμενοι, οἱ Τεσσαράκοντα Χριστοῦ Μάρτυρες, τήν αλγεινὴν υπέμειναν πῆξι ἐν λίμνῃ ἐστώτες, ἐλπίδι τῶν θεῶν στεφάνων νευρούμενοι.

Γέλως προτίθεται, τοῖς Τεσσαράκοντα Χριστοῦ Μάρτυσιν, ἀποπνιγείς οὐ πρὶν ἐμφωλεύων, τοῖς ὕδασιν ὄφεις, τήν ολεθροτόκον ἰσχύν γάρ ἀφήρηται.

Θεοτοκίον

Σοί τή Τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε Ἀγνή, χαίρε ἡ τό φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν, χαίρε ἡ χωρήσασα, Θεόν τόν ἀχώρητον.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς οὐ Θεός με ἀνάγαγε».

Γεγηθῶς οὐ ἀρχέκακος ἤρπασεν, ὡς τῆς δωδεκάδος Ἰούδαν τόν δαίμον, καί τῆς Ἐδέμ τόν ἄνθρωπον, τῆς τεσσαρακοντάδος τόν ἐκπτώτον.

Ἀναιδῆς ὡν δικαίως φρυάττεται, οἷα γάρ Ληστή, καί Μαθθαί τό πρότερον, οὕτω καί νῦν οὐ τύραννος, τού φρουρούντος τή κλήσει σπαράττεται.

Ματαιόφρων καί θρήνων ἐπάξιος, ὅς τις τῶν ζῶν ἀμφοτέρων διήμαρτε, διά πυρός γάρ λέλυται, καί πρὸς πύρ ἐξεδήμησεν ἄσβεστον.

Θεοτοκίον

Ἀπειράνδρως Παρθένη ἐκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένη ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τού Υἱοῦ καί Θεοῦ σου τά σύμβολα.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β' Τήν υπέρ ἡμῶν

Πάσαν στρατιαν τού κόσμου καταλιπόντες, τῷ ἐν οὐρανοῖς Δεσπότη προσεκολλήθητε, Ἀθλοφόροι Κυρίου Τεσσαράκοντα, διά πυρός γάρ καί ὕδατος, διελθόντες μακάριοι, ἐπαξίως ἐκομίσασθε, δόξαν ἐκ τῶν οὐρανῶν, καί στεφάνων πληθύν.

Ο Οίκος

Τώ εν θρόνω αστέκτω εποχουμένω, τώ εκτείναντι τόν αυρανόν καθάπερ δέρριν, τώ τήν γήν εδράσαντι, καί συνάξαντι τά ύδατα εις τάς συναγωγάς αυτών, τώ τά πάντα εκ μή όντων ποιήσαντι υπάρχειν, καί πάσι χορηγούντι πνοήν καί ζωήν, τώ προσδεχομένω τών Αρχαγγέλων τόν ύμνον, καί υπ' αγγέλων δοξαζομένω, καί υπό πάντων προσκυνουμένω, Χριστώ τώ παντοκράτορι, τώ Πλάστη καί Θεώ ημών, προσπίπτω ο ανάξιος προσάγων μου τήν δέησιν, λόγου χάριν αιτών, ίνα ισχύσω ευσεβώς υμνήσαι καγω τούς Αγίους, ούς αυτός έδειξας νικητάς, δωρησάμενος αυτοίς δόξαν εκ τών ουρανών, καί στεφάνων πληθύν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων μεγάλων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τών εν Σεβαστεία τή πόλει μαρτυρησάντων.

Στίχοι

- Πληρούμεν υστέρημα σου, Σώτερ, πάθους,
- Τεσσαράκοντα, συντριβέντες τά σκέλη.
- Αμφ' ενάτη εάγη σκέλη ανδρών τεσσαράκοντα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ουρπασιανού.

Στίχοι

- Ο κλωβός άρμα πυρός, αι δ' αύ λαμπάδες,
- Ουρπασιανέ, σοί τέθριππος ανόδου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Καισαρίου, αδελφού τού Αγίου Γρηγορίου τού θεολόγου.

Στίχοι

- Ο Γρηγορίου προς νεκρόν Καισαρίου,
- Γλώττης χαλινοί τής εμής λόγους λόγος.

Τή αυτή ημέρα οι Άγιοι Μάρτυρες, Πάππος, Μάμμη, Πατήρ, Μήτηρ, καί δύο τέκνα, ξίφη τελειούνται.

Στίχοι

- Διά ξίφους ήθλησε συγγενές γένος,
- Η παππόμμαμος πατρομητροτεκνία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες Κατεφρόνησαν, αθεωτάτου, προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Εξέστη ορών, τούς στεφάνους ο φρουρός τών Τεσσαράκοντα, καί

παρωσάμενος τό φιλόζων, ανεπτερώθη τώ έρωτι, τής επιφανείσης σου δόξης, καί σύν τοίς Μάρτυσιν έψαλλεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Λουτρώ προσδραμών, ψυχοφθόρω θανατούται ο φιλόζωος, ο δέ φιλόχριστος άρπαξ άριστος, τών θεαθέντων γενόμενος, ώσπερ εν λουτρώ αφθαρσίας, σύν τοίς Μάρτυσιν έψαλλεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Πυρός νοητού, αναφθέντος εν φρεσί τών Τεσσαράκοντα, η πολυμήχανος κατεφλέγετο, τών ασεβούντων απόνοια, ώσπερ τις κηρός τηκομένη, σοί δέ Χριστέ ανεμέλπετο, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως λίαν φαιδρά, ευπρεπής τε τού Σταυρού Χριστέ η δύναμις, δι' εναντίων στέφη πλέκουσα, τοίς τεσσαράκοντα Μάρτυσιν, ύδωρ γάρ καί πύρ διελθόντες, εν αφθαρσία κραυγάζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σέ βάτον Μωσής, εν τώ όρει τώ Σινά πυρπολουμένην, Αγνή προεθεώρει τήν ενέγκασαν, ακαταφλέκτως τήν άστεκτον, αίγλην τής αρρήτου ουσίας, ενωθείσης παχύτητι, σαρκός μιάς τών εν αυτή, Αγίων υποστάσεων.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Μανιωδώς τοίς Αθληταίς, εποτρύνας ο εχθρός άπασαν κτίσιν, διά πάσης ησχύνθη, οι Τεσσαράκοντα γάρ απαύστως, Υμνείτε κραυγάζουσι, καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ανηλεώς υπέρ Χριστού, τά τού σώματος υμών μέλη θλασθέντες, ολοκαύτωμα θείον προσενεχθέντες Θεώ, αγγέλων χοροίς συναγάλλεσθε, Μάρτυρες υμνούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ρωμαλεότητι φρενών, όν εκύησεν επ' ώμων αραμένη, η φιλόθεος μήτηρ, τής ευσεβείας καρπόν, προσάγει σύν Μάρτυσι Μάρτυρα, τήν ιερουργίαν, Αβραάμ μιμουμένη.

Τήν πρός τήν άληκτον ζωήν, ευθυδρόμως, ώ υιέ, στέλλου πορείαν, η φιλόχριστος μήτηρ, τώ φιλοχρίστω παιδί, εβόα, Ού φέρω σε δεύτερον, τώ αγωνοθέτη, Θεώ εμφανισθήναι.

Τριαδικόν

Τήν ως ηλίοις εν τρισίν, ενιαίαν ευσεβώς φύσιν νοούντες, εχομένοις αλλήλων, τό τρισυπόστατον Φώς, υμνούμεν τά έργα ως Κύριον καί υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Νεύσον δεήσεσιν ημών, τών σών δούλων αγαθή Θεοκυήτορ, καί δεινών τάς εφόδους, καί πειρασμών προσβολάς, ταχέως κατάπαυσον Δέσποινα, ίνα σε τιμώμεν, υπερευλογη μένη.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία ήκοντα, καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παιοθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Υπέρ Χριστού γυμνωθέντες, καί τοίς λίθοις βληθέντες, αέρος υπεμείνατε κρυμόν, ύδατος πήξιν, καί θλάσιν μελών, καί πυρί φλογισθέντες, εν ποταμίω λάμπετε ροϊ, τηλαυγείς ως φωστήρες, Μάρτυρες τεσσαράκοντα.

Ράβδον δυνάμεως θείας, τόν Σταυρόν κεκτημένοι, εβόν τώ Χριστώ οι Αθληταί, οι τεσσαράκοντα, Δέσποτα πανσθενεί τροπαιούχω, τή σή στεφανωθείημεν χειρί, ίνα πάντες σε ύμνοις, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Ως αλγεινή μέν η πήξις, ως δέ λίαν εκτόπως, δριμύς όν υπεμείνατε κρυμόν, αλλά γλυκύς ο Παραδείσος, Αβραάμ γάρ οι κόλποι, τού Πατριάρχου θάλπουσιν υμάς, εν σκηναίς αιωνίοις, Μάρτυρες τεσσαράκοντα.

Νενικηκότες τοίς άθλοις, καί τή τρισυποστάτω Τριάδι, παρεστώτες, Αθληταί, νύν δωρηθήναι Πρεσβεύσατε, τήν ειρήνην τώ κόσμω, νίκας τώ φιλοχρίστω Βασιλεί, καί ημίν σωτηρίαν, Μάρτυρες τεσσαράκοντα.

Θεοτοκίον

Χαίρε πηγή αφθαρσίας, χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε τερπνέ Παραδεισε Θεού, χαίρε πηγή ιαμάτων ψυχών, χαίρε άγιον όρος, ο είδεν ο Προφήτης Δανιήλ, χαίρε Μήτηρ Παρθένε, χαίρε η πάντων Άνασσα.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Χορός τετραδεκάριθμος, Μαρτύρων Τεσσαράκοντα, τής υπερθέου Τριάδος, τών αρετών τετρακτύϊ, πυρός αέρος ύδατος, καί γής στοιχείων τετράδος, άσμασι θείοις υμνείσθω, υπέρ Χριστού ως αθλήσας, τού τών απάντων Δεσπότου.

Θεοτοκίον

Χαίρε κατάρας λύτρωσις, καί τού Αδάμ ανάκλησις, χαίρε Αγνή Θεοτόκε, ελπίς καί σκέπη τού κόσμου, χαίρε σεμνή μητρόθεε, χαίρε τό θείον όχημα, χαίρε η κλίμαξ καί πύλη, χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε τής Εύας η λύσις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ'. Ει βούλει δέ, ψάλλε τά Ιδιόμελα τών Αγίων, καί ποιήσον Στίχους έξ.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Δεύτε μαρτυρικὴν Ἀδελφοί, μετ' εγκωμίων ανυμνήσωμεν φάλαγγα, τῷ κρύει πυρποληθεῖσαν, καὶ τὸν τῆς πλάνης κρυμὸν, διαπύρω ζήλω πυρπολήσασαν, στρατὸν γενναιότατον, ιερῶτατον σύνταγμα, συνασπισμὸν τε, αρραγὴ καὶ ἀνίκητον, τοὺς τῆς πίστεως, περιβόλους καὶ φύλακας, Μάρτυρας τεσσαράκοντα, χορεῖαν τὴν ἐνθεον, τῆς ἐκκλησίας τοὺς πρέσβεις, τοὺς δυνατῶς ἰκετεύοντας, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις συναγωγή κραταιά, καὶ ἱερά καὶ τροπαιοῦχος παράταξις, οἱ πύργοι τῆς εὐσεβείας, οἱ στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ στερροὶ οπλίται καὶ ἀήττητοι, τὸν νοῦν εὐτονώτατοι, καὶ ψυχὴν ἀνδρειότατοι, τῷ ὄντι θεῖοι, καὶ Θεῷ ποθεινότατοι, χορὸς Ἅγιος καὶ θεόλεκτον σύστημα, Μάρτυρες τεσσαράκοντα, οἱ ἴσοι τὴν ἀθλήσιν, ἴσοι τὴν γνώμην καὶ ἴσους, καὶ τοὺς στεφάνους δεξάμενοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Χαίροις τροπαιοφόρος πληθὺς, ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρικῶς ἀριστεύσασα, ἀστέρες οἱ διελθόντες, διὰ πυρὸς καὶ κρυμοῦ, καὶ ὑδάτων πῆξιν διαλύσαντες, οἱ γῆν ουρανῶσαντες, καὶ τὰ πάντα φωτίσαντες, οἱ ἐν τοῖς κόλποις, Ἀβραάμ νῦν θαλπόμενοι, οἱ χορεύοντες, σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι, Μάρτυρες τεσσαράκοντα, τὰ ἀνθη τὰ πνέοντα, τὴν εὐωδίαν τῆς ὄντως, πνευματικῆς διαδόσεως, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Τὰ Ἰδιόμελα Ἦχος α'

Χορὸς τετραδεκαπύρσευτος, στρατὸς ὅλος θεοσύλλεκτος, συνεξέλαμψε τὴ νηστεία ἀθλοῖς σεπτοῖς, ἀγιάζων καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐτερον Ἦχος β'

Τὴν τετραδεκάριθμον χορεῖαν τῶν Μαρτύρων, τίς μὴ ανυμνήσει; τῷ γὰρ ὕδατι τῆς λίμνης εἰσήλθον θαρσαλέως, καὶ τῷ κρύει σφιγγόμενοι, τὴν ὠδὴν ἀνέμελλον τῷ Κυρίῳ, Μὴ ἐν ποταμοῖς ὀργισθῆς ἡμῖν Κύριε, μὴ ἐν ποταμοῖς ὀργισθῆς ἡμῖν φιλόφρονε, ἐλάφρυνον τὸ βάρος, καὶ τὴν πικρότητα τοῦ αἵματος, τῷ οικεῖῳ γὰρ αἵματι, ἐβάφησαν ἡμῶν οἱ πόδες, καὶ εἰσήγαγες ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς τὰς αἰωνίους σου σκηνάς, ἵνα ὁ κόλπος ἡμᾶς θάλπη τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ.

Ἐτερον, ὁ αὐτός

Ἀληθείας κρατήρα, ἐξ οικείων αἱμάτων, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, καὶ τῆ τοῦ ὕδατος πῆξει, τοῖς πιστοῖς κατήρδευσαν, τετραρίθμῳ γὰρ ἄδοντες, δεκάδι τῷ Σωτήρι, εἰς μὲν ὄντες τοῖς πνεύμασιν, ἐν σώματι δὲ πλείους, προσηνέχθησαν Χριστῷ, καὶ Θεόνυμφος Μήτηρ τῷ φιλοχρίστῳ παιδί, ἐπ' ὧμων ἀραμένη ἔλεγε, Δεύρο Ἀθλητά, καὶ συναγωνίζου τοῖς προλοίποις.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἀθλοφόροι Χριστοῦ, τὴν πάνσεπτον νηστεϊαν φαιδροτέραν ἀπειργάσασθε, τὴ μνήμη τῆς ἐνδόξου ὑμῶν ἀθλήσεως, Τεσσαράκοντα γὰρ ὄντες, τὴν

τεσσαρακονθήμερον αγιάζετε, τό σωτήριον πάθος μιμησάμενοι, διά τής υπέρ Χριστού υμών αθλήσεως, Διό έχοντες παρρησίαν πρεσβεύσατε, εν ειρήνη καταντήσαι ημάς, εις τήν τριήμερον Ανάστασιν τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη

Η πρώτη Ώρα, καί αι λοιπαί εφεξής, εν αίς λέγομεν Απολυτίκιον καί Κοντάκιον τών Αγίων, ποιούντες καί τās τρεις μεγάλας Μετανοίας.

Εάν δέ μή ψάλληται Δοξολογία.

Εις τόν Στίχον, τό Ιδιόμελον τής ημέρας δίς, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... τών Αγίων

Ήχος β'

Τήν λίμνην ως Παράδεισον, καί τό κρύος ως καύσωνα, οι Μάρτυρες ηγήσαντο, Χριστέ ο Θεός, ουκ έπτηξαν τόν λογισμόν αι τών τυράννων απειλαί, ουκ εδειλίασαν οι γενναίοι τών βασάνων τās προσβολάς, όπλον θείον κεκτημένοι τόν Σταυρόν, δι' αυτού γάρ τόν εχθρόν, ως κραταιοί ετροπώσαντο, όθεν καί τόν στέφανον εκομίσαντο τής χάριτος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αδιόδευτε πύλη μυστικής εσφραγισμένη, ευλογημένη Θεοτόκε Παρθένε, δέξαι τās δεήσεις ημών, καί προσάγαγε τώ Υιώ σου καί Θεώ, ίνα σώση διά σου τās ψυχάς ημών.

Είτα, Αγαθόν τό εξομολογείσθαι.

Καί η λοιπή, Ακολουθία, αί γ' μεγάλαι Μετάνοιαι, καί η α' Ώρα καί Απόλυσις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ιδιόμελον τής ημέρας δίς, τό Μαρτυρικόν, τά γ' Προσόμοια τού Τριωδίου, καί τών Αγίων δ'. Δευτερούντες τό α'.

Ήχος β' Ιωάννου Μοναχού

Φέροντες τά παρόντα γενναίως, χαίροντες τοίς ελπιζομένοις, πρός αλλήλους

έλεγαν οι Άγιοι Μάρτυρες, Μή γάρ ιμάτιον αποδυόμεθα; αλλά τόν παλαιόν άνθρωπον αποτιθέμεθα, Δριμύς ο χειμών, αλλά γλυκύς ο Παράδεισος, αλγεινή η πήξις, αλλά ηδεία η απόλαυσις, Μή ούν εκκλίνωμεν, ώ συστρατιώται, μικρόν υπομείνωμεν, ίνα τούς στεφάνους τής νίκης αναδησώμεθα, παρά Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Τού αυτού

Ρίπτοντες περιβόλαια πάντα, βαίνοντες ατρόμως εις λίμνην, αλλήλους έλεγαν οι Άγιοι πρόσ Μάρτυρες, Διά Παράδεισον, όν απωλέσαμεν, ιμάτιον φθαρτόν ισήμερον μή αντισχώμεθα, δι' όφιν ποτέ φθοροποιόν ενδυσάμενοι, εκδυσώμεθα νύν διά τήν πάντων ανάστασιν, καταφρονήσωμεν κρύους λυομένου, καί σάρκα μισήσωμεν, ίνα τούς στεφάνους τής νίκης αναδησώμεθα παρά Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Τού αυτού

Βλέποντες ως τρυφάς τας βασάνους, τρέχοντες πρόσ λίμνην κρυώδη, ως πρόσ θάλπιν, έλεγαν οι Άγιοι Μάρτυρες, Μή υποπτήξωμεν ώραν χειμέριον, ίνα τήν φοβεράν γένναν τού πυρός φύγωμεν, καυθήτω ο πούς, ίνα χορεύη αιώνια, η δέ χείρ ρυείτω, ίνα υψούται πρόσ Κύριον, καί μή φεισώμεθα φύσεως θνησκούσης, ελώμεθα θάνατον, ίνα τούς στεφάνους τής νίκης αναδυσώμεθα, παρά Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος β'

Κυπριανού Μοναχού

Προφητικώς ανεβόα ο Δαυϊδ εν ψαλμοίς, Διήλθομεν διά πυρός καί ύδατος, καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν, υμείς δέ Μάρτυρες Χριστού, δι' αυτών τών έργων τό λόγιον πληρουντες, διήλθετε διά πυρός τε καί ύδατος, καί εισήλθετε εις τήν βασιλείαν τών ουρανών, Διό Πρεσβεύσατε, τεσσαράκοντα όντες Αθληταί, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτερ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου.

Τό, Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν τών Αναγνωσμάτων, τό, Κατευθυνθήτω.

Προκείμενον τού Αποστόλου

Σύ Κύριε φυλάξαις ημάς, καί διατηρήσαις ημάς.

Στίχ. Σώσόν με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος.

Ο Απόστολος πρόσ Εβραίους

Αδελφοί τοσοούτον έχοντες περικείμενον...

Αλληλούϊα Ήχος β'

Διήλθομεν διά πυρός καί ύδατος καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν.

Ευαγγέλιον Εκ τού κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην, Ωμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν ουρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότη... Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί.

Καί ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουία.

Εἰς δέ τήν Τράπεζαν εσθίομεν ἄλαιον καί οἶνον. Εἰ δέ ἐν τῇ Α' Εβδομάδι τύχοι, οἶνον μόνον.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κοδράτου τού ἐν Κορίνθῳ, καί τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Κοδράτε πανάριστε ζωῆς, θείας ἐφιέμενος, ζωῆς φθαρτῆς κατεφρόνησας, τῆς τῶν ρεόντων γάρ, προτιμήσας ὕλης, τήν ἀύλον ὑπαρξιν, τήν ἀληκτον ἐκτήσω ἀπόλαυσιν, διὰ θανάτου γάρ, πρὸς ἀθάνατον μετέβης τρυφήν, καί πρὸς δόξαν τήν μή διαπίπτουσιν.

Κοδράτε θεόληπτε οδόν, Μαρτυρίου ἐδραμες, ἀνεπιστρόφῳ φρονήματι τά διαβήματα, ἐπλατύνθη γάρ σου, τῆς ψυχῆς καί ἰχνη σου, οὐδόλως τῆς ἀνδρείας ἠσθένησαν, ἐν οἷς γενόμενος ὁδηγός τῶν συναθλούντων σοι, πρὸς τήν ἄνω Μητρόπολιν ἐφθασας.

Κοδράτε καλλίνικε στρατόν, εἰς Θεοῦ παράταξιν, νεανικῶς ἀριθμούμενον, συνεπαγόμενος, τῶν σὺν συμμαρτύρων, στρατηγός ὡς ἄριστος, κατὰ τῶν ἀντιθέων ἠρίστευσας, καί νίκης τρόπαια, εἰληφῶς ἐν μυριάσι Χριστῷ, στεφηφόρος σὺν αυτοῖς παρέστηκας.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον ἀκουσμα Ἀγνή, χαίρε ξύλον ἅγιον, τού Παραδείσου Θεόφυτον, χαίρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τήν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τήν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι,

Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τό, Θεοτόκε Παρθένε

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, τά Καθίσματα κατὰ τήν τάξιν, καί οἱ Κανόνες τῶν Ἀγίων, καί τού Τριωδίου κατὰ τήν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων

Ποίημα Ἰωσήφ

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ὁ Εἰρμός

«Τριστάτας κραταῖο ὕς, ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοὶ ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῆ νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον, ἄσω μελώδημα».

Μαρτύρων ἱερῶν, ἱερῶς ἀθλησάντων, ἱερά καί θαυμαστή, ἐπέστη εορτή, φωταυγία τοῦ Πνεύματος, ἀπαντας φωταγωγούσα, συνελθόντες φιλέορτοι, κατὰ χρέος αὐτοὺς μακαρίσωμεν.

Ὡς ἥλιος φαιδρός, ἀρετῶν δαδουχία, ἀνατέταλκας ἡμῖν, Κοδράτε ἀθλητά, φεγγοβόλοις σου λάμπησι, σκότος τῆς πολυθείας, ἐκδιώκων μακάριε, καί φωτίζων πιστῶν τά συστήματα.

Τήν πέτραν τῆς ζωῆς, Ἰησοῦν τόν Σωτήρα, καταγγέλλοντες Θεόν, ἠθλήσατε στερρῶς, καί πηγὴν ἀγιάσματος, πέτραν υποδεξαμένην, τῶν αἱμάτων τά ρεύματα, φωταυγὴ ἀπειργάσασθε Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Ἰλύος ἐκ παθῶν, λογισμῶν τρικυμίας, ἐκ βελῶν τοῦ πονηροῦ, ἐκ πάσης προσβολῆς, ἐναντίας διάσωσον, ἀχραντε Θεοκυήτορ, τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σου, τόν ἀνέκφραστον τόκον Πανάμωμε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε
Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Οι στερροί αδάμαντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, καί αλγεινών ιδέαις,
προσομιλούντες καρτρώς, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών εκραυγαζον, Άγιος εί
Κύριε.

Τή σοφία Κοδράτος, τή θεοδότω κατήργει, Ελληνικής σοφίας ερεσχελίας
εναθλών, καί τοίς οικείοις αίμασιν, εν Πνεύματι θείω καλλυνόμενος.

Σύν Κοδράτω Άνεκτον, καί σύν τώ Παύλω Κρήσκεντα, Κυπριανόν τόν θείον,
καί Διονύσιον ομού, ευσεβοφρόνως μέλπωμεν, τοίς άσμασι, πίστει
εναθλήσαντας.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος, τήν υπέρ νούν σου λοχείαν, διερμηνεύσαι Κόρη
δύναται, Νού γάρ τού πρώτου εν γαστρί, Λόγον Αγνή συνέλαβες, τόν τά
πάντα λόγω συστησάμενον.

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τή καρτερία τών δεινών θανατώσας, τόν υπερήφανον εχθρον Αθλοφόρε, τόν
διά ξίφους θάνατον υπέμεινας, άμα τοίς συνάθλοις σου, τοίς πανσόφοις
Κοδράτε, όθεν εορτάζομεν, τήν σεπτήν υμών μνήμην, αναβοώντες, Μνήσθητε
ημών, προς τόν Δεσπότην, αήτητοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ει μή
γάρ σύ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσοούτων κινδύνων;
τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου,
σους γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί
Σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι ποθεινότατε Ιησού! ανεβόα, πώς ο
δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων
σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητας, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς
ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα
Χριστέ τή δυνάμει σου».

Τής σοφίας σου τώ λόγω, τούς ασόφους κατήσχυνας, καί τή παραινέσει, τών
θεοπειθών διδαγμάτων σου Μάρτυς Κοδράτε ζωγήσας θείον, Άνεκτον, τώ
Δεσπότη σου, καρτερικόν φέρεις Μάρτυρα.

Εκ σπαργάνων ω κειωθης, τώ τά πάντα ποιήσαντι, εκ παιδός τελείου, φρόνημα ανδρός επιδέδειξαι, καί τήν σοφίαν ποθήσας, όλος γέγονας, καθαρώτατον, Μάρτυς Χριστού ενδιαίτημα.

Η εξάφωτος λυχνία, τών Μαρτύρων σου Κύριε, μυστικώ ελαίω, επαρδευομένη εμείωσε, πολυθειάς τήν νύκτα καί κατηύγασε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Η αγία Θεοτόκος, ήν οικήσαι ηυδόκησεν ως ευώδη οίκον, Λόγος τού Πατρός Ομοούσιος, ου κατεφλέχθη τήν μήτραν, ουκ ωδίνησε, καί γάρ τέτοκεν, Εμμανουήλ τόν Θεάνθρωπον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών πταισμάτων λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Τώ φωτισμώ τής γνώσεως, αγνοίας τήν αχλύν, αποδιώκων Κυρίω προσάγεις, δήμον Αθλητών σοφέ Κοδράτε, σύν αυτοίς στεφανούμενος.

Ασκητικώς τό πρότερον, νικήσας τών παθών, επαναστάσεις τό δεύτερον, είλες κράτος δυσσεβών, Κοδράτε Μάρτυς, εναθλήσας στερρότατα.

Αναστομούται άνικμος, η πέτρα προχοαίς, σεπτών αιμάτων καί ρείθρον διαυγές, δίδωσι, πιστούς καθαγιάζον, θεϊκαίς επινεύσεσι.

Θεοτοκίον

Ο πλαστουργήσας άχραντε, τήν Εύαν εκ πλευράς, σου εκ νηδύος Αγνή πλαστουργείται, σώσαι τόν Αδάμ δι' ευσπλαγχνίαν, βουληθείς ως φιλάνθρωπος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Εξάριθμος, Αθλοφόρων χορός ημίν έλαμψεν, ως αστέρων, Εκκλησίας σεπτώ στερεώματι, τούς πιστούς φωτίζων, καί τής πλάνης σκεδάζων σκοτόμαιναν.

Τό πέλαγος, τών βασάνων διήλθετε Μάρτυρες, ακυμάντως, καί τής άνω γαλήνης ετύχετε, τών πιστών λιμένες, γεγονότες καί πρέσβεις θερμότατοι.

Αινέσωμεν, σύν Ανέκτω Κοδρά τον τόν ένδοξον, καί σύν Παύλω, Κυπριανόν Διονύσιον Κρήσκεντα, τής Χριστού αμπέλου, τά καλά καί κατάκαρπα κλήματα.

Θεοτοκίον

Ουράνωσας, γεωθείσαν τήν φύσιν Πανάμωμε, τών ανθρώπων, καί φθαρείσαν αυτήν εθεούργησας, διά τούτο πάντες, ασιγήτοις φωναίς σέ

δοξάζομεν.

Τό Μαρτυρικόν τού ήχου.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κοδράτου τού εν Κορίνθω, καί τών σύν αυτώ, Ανέκτου, Παύλου, Διονυσίου, Κυπριανού καί Κρήσκεντος.

Στίχοι

- Τών δυσσεβών τήν πίστιν ύβρεσι πλύνας
- Τμηθείς Κοδράτε σών αφ' αιμάτων πλύνη.
- Γνωστοίς Άνεκτον σύν δυσί κτείνει ξίφος,
- Οίς ουκ ανεκτόν μή θανείν Θεού χάριν.
- Ορών καταθήσκοντα Κρήσκεντα ξίφει,
- Σπεύδει σύν αυτώ Κυπριανός τεθνάναι.
- Αμφί δεκάτη Κοδράτον ξίφος εγκατέπεφνε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Αναστασίας τής Πατρικίας.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μαρκιανός ξύλοις θλασθείς τελειούται.

Στίχοι

- Εθαύμασαν βροτοί σε θλασθέντα ξύλοις,
- Αμήν λέγω σοι, Μαρκιανέ, καί νόες.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Λμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Εντώ πυρί τών αικισμών, άνωθεν δεχόμενοι δρόσον, υπομονής σύν τοίς Παισίν, οι γενναίοι εκραύγαζον Μάρτυρες, Υπερύμνητε, Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Τή επομβρία τού σεπτού, αίματος υμών Αθλοφόροι, πέτρα η άνικμος τό πρίν, ανεστόμωται ρείθρα προχέουσα, ιαμάτων, τοίς μέλπουσιν, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ως μυροθήκη νοητή, μύρα ιαμάτων Κοδράτε, η τών λειψάνων σου σορός, αναβλύζει παθών απελαύνουσα, τό δυσώδες καί φλέγουσα, τών δαιμόνων παρατάξεις θεία προνοία.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο καρπός, τής ευλογημένης γαστρός σου, όν ευλογούσιν ουρανών αι Δυνάμεις, βροτών τε συστήματα, ο ημάς λυτρωσάμενος, τής κατάρας τής αρχαίας ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύνα με, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Λαμπρυνθείς ταίς τών άθλων λαμπρότησι, στεφηφόρος Κυρίω παρίστασαι, σύν τοίς συνάθλοις ένδοξε, αναμέλπων Κοδράτε, Πάντα τά έργα ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Αρετών τώ φωτί καλλυνόμενος, επί τέλει Μαρτύρων λαμπρότητα, κατεκληρώσω πάνσοφε, αναμέλπων Κοδράτε, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Προτειχίσματα Κόρινθος κέκτηται, τών Αγίων τε τίμια λείψανα, καί ιατρείον άμισθον, τόν ναόν, ένθα πίστει, πάς ο προστρέχων, αλγεινών καί παθών απαλλάττεται.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες αράς τής Προμήτορος, διά σου τής Αγνης Θεομήτορος, ευλογημένη Δέσποινα, ευλογούμεν σε πίστει, καί μελωδούμεν, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιχώρες ημίν μαρτυρικοί εκπέμπουσιν, ευωδιαν πλήρη χάριτος, αίματα τούτων ιαμάτων, προχέουσι κρουνούς θείω Πνεύματι, καί πάθη τών ψυχών θεραπεύουσιν, ούς επαξίως μακαρίσωμεν.

Ωραίος στιγμάτων καλλοναίς γενόμενος, τοίς Αγγέλοις έξωμοίωσαι, αίματι δέ τώ εκχυθέντι, Κοδράτε επιβάς ως εν άρματι, ανέπτης πρός τά άνω βασίλεια, γέρα τών πόνων κομισόμενος.

Σταλάζων τόν θείον γλυκασμόν εκ στόματος, Αθλοφόρων δήμον έπεισας, Μάρτυς Κοδράτε, συναθλείν σοι τόν, Άνεκτον καί Παύλον καί Κρήσκεντα, Κυπριανόν τε καί σοφόν Διονύσιον, οίς συγχορεύεις αξιάγαστε.

Ημέραν εόρτιον υμών τήν άθλησιν, Αθλοφόροι πάντες άγομεν, ταύτη γάρ στέφος αφθαρσίας, αράμενοι υιοί χρηματίζετε, φωτός τε καί ημέρας χορεύοντες, περί τόν θρόνον τού Παντάνακτος.

Θεοτοκίον

Φανείσα τού πάντων Ποιητού λοχεύτρια, υπέρ πάντα νούν πανάμωμε, τών ουρανών υψηλότερα εδείχθης καί τών όλων δεσπόζουσα Θεοτόκε πανύμνητε, όθεν Παρθένε σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον τής ημέρας σύν τώ Μαρτυρικώ,

Καί Θεοτοκίον, ή Σταυροθεοτοκίον. Αι μετάνοιαι, η α' Ώρα, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Σωφρονίου, Πατριάρχου Ιεροσολύμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου γ'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Σωφροσύνης επώνυμος, εξ ενθέου προγνώσεως, προκληθείς Σωφρόνιος, σώφρων γέγονας, επί τών έργων καί δίκαιος, ανδρείος καί φρόνιμος, αρεταίς ταίς γενικαίς, γενικώς στεφανούμενος, καί διένειμας, προσφυώς εκατέρω τή ψυχή τε, καί τώ σώματι, καθάπερ, διαιτητής ακριβέστατος.

Θεολόγου εκ στόματος, θεολόγους εβρόντησας, διδαχάς Σωφρόνιε, παμμακάριστε, θεολογήσας τρανότατα, Πατέρα τόν άναρχον, καί συνάναρχον Υιόν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον, συναϊδιον, εν μονάδι Τριάδα καί Μονάδα, εν Τριάδι Θεόν ένα, τή ουσιώδει ταυτότητι.

Τή σαρκί καθ' υπόστασιν, ενωθέντα τόν άσαρκον, καί Πατρί συνάναρχον, Λόγον Πάνσοφε, δίχα τροπής καί συγχύσεως, σοφώς εδογμάτισας, ενεργούντα δέ διπώς, καταλλήλως ταίς φύσεσιν, εξ ών σύγκειται, καί εν αίς θεωρείται είς υπάρχων, αδιαίρετος τώ όντι, τούτο κακείνο νοούμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινών πταισμάτων, τήν ταπεινήν μου ψυχήν, καί τού θανάτου απάλλαξον, ευχαίς σου, καί δώρησαι, δικαιώσεως τυχείν, εν ημέρα ετάσεως, ής επέτυχον, τών Αγίων οι δήμοι, μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τών δακρύων ταίς χύσεσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως κατείδέ σε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου, εξεπλήττετο, καί τί τό όραμα, έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν ο παράνομος, ο πολλών σου, θαυμάτων απολαύσας;

αλλά δόξα τῆ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῆ ποιίμνη σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διά τούτο ἐκτίσω τῆ ταπεινώσει τά υψηλά, τῆ πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Σωφρόνιε, πρέσβευε Χριστῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό, Θεοτόκε Παρθένε, καί τά ἕτερα.

Ἀπολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου καί τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Κανων τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σωφροσύνης μέλπῳ τόν ἐπώνυμον, αἴσιμα ρέζων.

Θεοφάνους.

Ὡδήα' Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι τῆ Βασιλίδι μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανυγηρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Σωφρόνως διέπλευσας, τῆς σωφροσύνης τό πέλαγος, ταίς αὔραις τοῦ Πνεύματος, οἰακιζόμενος, καί συνήθροισας, πολλήν περιουσίαν, σοφίας χαρίσματος, Πάτερ Σωφρόνιε.

Ὡς Ἄγγελος γέγονας, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καί πρόεδρος ἐνθεος, τοῦ θείου Μνήματος, τοῦ πλουτήσαντος, πηγῆν ἀθανασίας, Χριστόν τόν ἐγείραντα, πτώσιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Φαιδρότητι λόγων σου, διανοίας οξύτητι, τόν κόσμον εφαιδρυνας, θεολογήσας τρανώς, τρισυπόστα τόν, θεότητος ουσίαν, Μονάδα τρισάριθμον, Πάτερ Σωφρόνιε.

Ρημάτων ο φθόγγος σου, καί τῶν δογμάτων ἡ εὔσημος, κιθάρα διέδραμε, τῆς γῆς τά πέρατα, τό μυστήριον, τῆς οικονομίας, τοῦ Λόγου διδάσκουσα, Πάτερ θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ὁ ὧν φύσει ἀκτιστος, καί τῷ Πατρὶ συναΐδιος, καί χρόνων υπέρτερος, καί προαιώνιος, ἐκ σοῦ Δέσποινα, κτιστός καί ὑπὸ χρόνον, ὡς ἄνθρωπος γίνεται,

σώζων τόν άνθρωπον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῆ τοῦ Πατρός ἐνυπποστάτῳ Σοφία Θεοῦ, οὐ γάρ ἐστίν Ἅγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπε».

Στηριζομένη, βακτηρία τῶν λόγων σου Ὅσιε, τάς ορμάς τῶν δυσσεβῶν, καί θεομάχων αἰρέσεων, ἐλαύνει διώκουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ.

Υπερμαχήσας, τοῦ σεπτοῦ θεοφόρου κηρύγματος, ἀνεδείχθης νικητῆς, τῆ συμμαχία τοῦ Πνεύματος, σοφῶς δυναμούμενος, Πάτερ Σωφρόνιε.

Νεκρώσας πάσαν, φθειρομένης σαρκὸς ἡδυπάθειαν, τὴν ἀκήρατον ψυχὴν, δι' ευσεβείας ἐζώωσας, καί ταύτην ἀνέδειξας, ἕνθεον ὄργανον.

Ἡ θεολόγος, καί τερπνὴ καί μελίρρυτος γλῶσσά σου, τοὺς τοῦ λόγου ποταμούς, ἀναπηγάζει θεόληπτε, τὰ θεῖα διδάγματα, πάσι προχέουσα.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν τεκούσαν τόν Θεόν, Θεοτόκον δοξάζομεν, τῷ Γεννήματι τῷ σῷ, προσηγορίαν ἀρμόζοντες, καί κλήσιν κατάλληλον, πάναγνε Δέσποινα.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις ἐτήρησας τό κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Σωφρόνιε Ὅσιε, ἐλάμψε γάρ ἐν κόσμῳ, ἡ ἐν σοί σωφροσύνη, χάριτας διδαγμάτων, ἀπαστράπτουσα πάσι, τοῖς πίστει εορτάζουσι Πάτερ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ἐκαίνισας Ἄχραντε τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καί ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σε ὑψούμενον ὡς εθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου, πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ, ζωῶσαι τοὺς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος ;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῆ ἀκηράτῳ παλάμῃ καί διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τῆ δυνάμει σου».

Μίαν ἀναρχον οὐσίαν, ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν, ἰδικαῖς τελείαις, Πάτερ σύ

σοφώς εδογμάτισας, διαιρουμένην ατμήτως, ενουμένην τε ασυγχύτως,
βουλήσει μιά και θεότητα.

Έχων σώφρονας τας φρένας, και τον νουν σωφρονέστερον, ου φυρμόν
εφρόνεις, Πάτερ ου τροπήν ουδέ σύγχυσιν, των ηνωμένων ατρέπτως δύο
φύσεων, εν ενί Χριστώ, μονογενεί απαστράπτουσαν.

Λαμπρυνόμενος ενθέως, φωτισμώ τώ του Πνεύματος, την δεινήν μανίαν, την
του Νεστορίου διέλυσας, ταυτοβουλία και γνώμη του την ένωσιν,
δογματίσαντος, επί Χριστού δύο φύσεων.

Πύρρον έφλεξας ανάρτην, τώ πυρί των δογμάτων σου, αθετούντα δύο, είναι
του Χριστού τά θελήματα, ταις διαφ όροις ουσίαις τά κατάλληλα, ενεργείας τε,
άμα διπλάς Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης υπέρ πάσαν, των Αγγέλων ευπρέπειαν, ως τεκούσα τούτων, Κόρη
ποιητήν τε και Κύριον, εκ σών αχράντων αιμάτων σωματούμενον, τον
ρυόμενον, πάντας αυτον τούς δοξάζοντας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ασεβείς ουκ όψονται, την δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σε μονογενές,
πατρικής απαύγασμα, δόξης θεότητας, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν
σε φιλάνθρωπε».

Την σεπτήν ανάστασιν, και τάφον τής ζωής, ακλινεί πόθω θεωρών, Θεώ οίας
ήντλησας κρυφιομύστους, και πιστοίς μετέδωκας, Ιεράρχα τής ελλάμψεως.

Ολικώς επόθησας, τον μονον αγαθόν, πυρσωθείς φέγγει νοητώ, και πηγήν
ηγάπησας τής αφθαρσίας, θεωρίαις Πάνσοφε, προς αυτην ανατεινόμενος.

Ναός ζών και έμψυχος, εγένου του Θεού, νεκρωθείς πάσι τοίς εν γή, την του
λόγου τράπεζαν ευθηνουμένην, κεκτημένος Όσιε, και λυχνίαν την τής
πίστεως.

Θεοτοκίον

Εν δυσί νοούμενον, ουσίαις τον Χριστόν, τον Υιόν τον μονογενή, του Θεού
τον άναρχον, σάρκα γενόμενον, υπέρ λόγον τέτοκας, Θεομήτορ απειρόγαμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Πλουσίως, εξεχύθη η χάρις του Πνεύματος, του παναγίου θεόφρον, έν τοίς
χείλεσί σου, όθεν ο φθόγγος, των σών λόγων, του ποταμού μιμείται τά
ρεύματα.

Ως φοίνιξ, εν τώ οίκω Κυρίου εξήνθησας, τή ευκαρπία τών λόγων, καθαρῶ τε βίω καταγλυκαίνων, τάς καρδίας, Ιεράρχα, τών πίστει τιμώντων σε.

Νεκρούται, τή ζωτική ρομφαία τής γλώττης σου, τό τών αιρέσεων στίφος, καί θρασεία φάλαγξ τών θεομάχων, σφαπτομένη, θανατούται δογμάτων σου ξίφεσιν.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν, Θεοτόκε τόν άχραντον τόκον σου, δι' ού σω ζόμεθα πάντες, καί θανάτου βρόχων καί δεινοτάτης, αμαρτίας, καί τών μυχών τού Άδου λυτρούμεθα.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σωφρονίου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

- Έσπευδε τηρείν καί κεραίαν τού νόμου,
- Ο Σωφρόνιος, ού παρ ουρανοίς κέρας.
- Ενδεκάτη σαόφρων έδου Σωφρόνιος παρά τύμβον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πιονίου, Πρεσβυτέρου τής εν Σμύρνη Αγίας Εκκλησίας.

Στίχοι

- Ως εγκρυφίας άρτος εξωπτημένος,
- Καυθείς προσήχθη Πιόνιος Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου θεοφόρου καί θαυματουργού, τού εν τώ Διίππειώ λεγομένω, τού Νεοφανούς.

Στίχοι

- Εκ γειτόνων εί, Γεώργιε, κανθάδε,
- Κακείθεν, οίμαι, Χριστομύστη, Παρθένω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Τροφίμου καί θαλλού, τών εν Λαοδικεία μαρτυρησάντων.

Τή αυτή ημέρα, Η εις τήν Κωνσταντινούπολιν ανακομιδή τών Λειψάνων τού Αγίου Μάρτυρος Επιμάχου.

Στίχοι

- Κομίζεταιί σοι όλβος, ολβία Πόλις,
- Επιμάχου τό σώμα τού τρισολβίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού Σιναΐτου.

Στίχοι

Πώς άν διήλθες πλέθρα γής τάχος τόσα;
Ει μή άσαρκος, ώς τις ής, πάτερ, βίω;

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους Παίδασ, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδικώς δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Μετά τής άνωθεν ροπής, ταίς αιρετικαίς γλωσσαλγίαις, αντιπαττόμενος Σοφέ, νικηφόρος γενόμενος έψαλλες, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ο λαός ανάθημα Θεού, τάς τών Ασκητών φυτουργίας, περιϊπτάμενος, Σοφέ, τόν λειμώνα τόν σόν κατεφύτευσας, αρετών εμμελέτημα, τώ Θεώ τώ εν υψίστοις καθιερώσας.

Νόμω πειθόμενος Χριστού, τής σής επιστήμης τόν πλούτον, τοίς δεομένοις ευσεβώς, αναμέλπων θεόφρον μετέδωκας, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Αγιασθείσα τήν ψυχήν, καί προκαθαρθείσα τό σώμα, τή επελεύσει επί σέ, τού Αγίου Πανάμωμε Πνεύματος, τού Υψίστου τήν δύναμιν, εν γαστρί σου συλλαβούσα τίκτεις ασπόρως.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παίδασ ευαγείς εν τή καμίνω ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιεραρχικής Ιερουργίας, τώ μύρω καθηγιάσθης τώ τής χάριτος, ένθα πεφανέρωται, κόσμου η σωτήριος Ιεραρχία, πάνσοφε, Πάτερ Σωφρόνιε, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σοφίαν τιμών διαφερόντως, στεφάνω τώ τών χαρίτων εστεφάνωσαι, δόξαν τήν άμάραντον, πλούτον αναφαίρετον, τό τής σοφίας, Ένδοξε δώρον δεξάμενος, καί Κύριον υμνείτε, κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιεροπρεπώς Ιερομύστα, τήν θείαν δικαιοσύνην ενδυσάμενος, ίθυνας Πανόλβιε, Πάτερ γενναιότατα, τό τού Δεσπότη ποιμνιον λόγοις καί πράξεσι, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μεγαλοπρεπώς καί υπέρ λόγον, ο Λόγος ο τώ Πατρί Πάτερ συνάναρχος, λόγον σοι δεδώρηται, λόγους διατρέφοντα, καί γλωσσαλγίας λύοντα τάς τών αιρέσεων, τόν Κύριον υμνεΐτε βιώντα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιοπρεπής Ναός εδείχθης, τού Λόγου τού πάσαν κτίσιν αγιάσαντος, όρος πΐον άγιον, όρος εμφανέστατον, ευλογημένη Δέσποϊνα μόνη πανύμνητε, Διό σε Θεομήτορ υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φυσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ρήσις εκ χειλέων σου θείων, προερχομένη θεωρρήμον, τάς τών ευσεβών διανοΐας, καταγλυκαΐνει διά τής χάριτος, ώς περ κηρίον στάζουσα, τών νοημάτων τήν ευπρέπειαν.

Ένδον ουρανίων αδύτων, περιπολεύεις θεηγόρε, περί τόν τών όλων Δεσπότην καί Βασιλέα, ένθα χορεύουσιν, Αγγελικαΐ λαμπρότητες, καί τών Αγίων τά στρατεύματα.

Ζωήν μετερχόμενος Πάτερ, επί τής γής τήν τών Αγγέλων, τής αγγελικής εν ουρανοΐς, κατηξιώεις μακαριότητας, ένθα Χριστόν δυσώπησον, σωθήναι πάντας τούς υμνούντάς σε.

Ως τών αρωμάτων φιάλαι, αι σιαγόνες σου θεόφρον, νάρδου πιστικής πολυτίμου, σοφίας γέμων ώφθης αλάβαστρον, Σώμα Χριστού τό τίμιον, αρωματίζων τοΐς σοΐς δόγμασι.

Θεοτοκίον

Νεφέλην σε κούφην Παρθένε, ο Ησαΐας εθεώρει, επί σοΐ γάρ Κύριος ελθών, καθείλε πάντα τά χειροποίητα, καί τήν αυτού επίγνωσιν, τοΐς σέ υμνούσιν εφανέρωσε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, τό Μαρτυρικόν.

Καί η λοιπή, Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσΐου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοφάνους τής Σιγγριανής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Θεόφανες, θεοφανείας Χριστοῦ, κεκλημένος επώνυμος, ζωηφόροις ἰχνεσι, τοῖς αὐτοῦ ηκολούθησας, καί τά τερπνά τοῦ βίου κατέλιπες, ενατενίζων τῷ ποθουμένῳ σοι κάλλει πανάριστε, καί ταῖς θείαις νεύσεσι ταῖς πρὸς αὐτόν, ἀριστα θεούμενος, καί τελεώτατα.

Πάτερ θεόφρον Θεόφανες, υπερορίας πικράς, ασθενῶς διακείμενος, καρτερῶς υπήνεγκας, αφειδήσας τοῦ σώματος, υπέρ σεπτῶν εικόνων πανεύφη με, θυμῷ λεόντων ἐξ οριζόμενος, ὢν κατορχούμενος, τὰς βουλάς ἐμώρανας, καί λογισμούς, ὄντας ματαιόφρονας, καί νοῦν ἀλάστορα.

Ὄντως ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου, τῶν ἀγαθῶν ὁ δοτήρ, δαφιλῶς σοι δεδῶρηται, ἀπελαύνειν δαίμονας, θεραπεύειν νοσήματα, παρεσχηκῶς Τρισμάκαρ τὴν δύναμιν, καί ἀξιῶσας σε τῆς ἀφράστου χαράς, ἔνθα χορεύουσι, τῶν Ἀγγέλων τάγματα, διὰ παντός, πρόσωπον θεώμενον, τοῦ Παντοκράτορος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καί τῶν δακρύων πηγὰς, ἐκ καρδίας προσφέρουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καί Μητρί τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Διὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβερὰς με ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις καί ἡ χαρά, ἡ διαιωνίζουσα, καί ἡ ἀπόλαυσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καί τά πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καί Μητήρ σου, Τέκνον ἐβόα, Τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκων πῶς φέρεις, ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, τὴν βροτῶν ἀσθένειαν, καί τῆς φθοράς, ἅπαντας ρυσάμενος, τῇ ευσπλαγχνίᾳ σου;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Θεόφανες σοφέ, υπέρ εικόνων ἀγίων ἠθλησας, λύρα τοῦ Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου καί τοῦ Τριωδίου κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς, ἀνεῦ τῶν Θεοτοκίων.

Θεοφάνης μέλπει σε τὸν Θεοφάνην.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αματήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Θεού, τού σαρκί φανέντος ίχνεσιν, επηκολούθησας, τή ευσεβεία Πάτερ πυρωθείς, ως εντεύθεν τήν κλήσιν πλουτείν, τήν αληθώς φερώνυμον, ως τή προνοία προτετύπωτο.

Εθέλχθης, ποθεινοτάτω έρωτι, τώ τού Δεσπότου σου, καταφρονήσας πόθου κοσμικού, συγκραθείς δέ τή θεία στοργή, βιωτικήν τερπνότητα, ουδέν ηγήσω Παμμακάριστε.

Ορμήσας, θηριωδώς εδίωξε, Λέων ο τύραννος, τούς εκλεκτούς, μή φέρων καθοράν, σεβομένους εικόνα Χριστού, μεθ' ών καί σέ Θεόφανες, υπερορία κατεδίκασεν.

Θεοτοκίον

Ασπύρωσ, τό τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σουσ άπάτορα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός ενυποστάτω Σοφία Θεού, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Φωτός τού θείου, πεπλησμένος ωράθης Θεόφανες, δι' αγάπης συγκραθείς, τώ ποθουμένω μακάριε, διό σου τήν ένδοxon μνήμην γεραίρομεν.

Απαγορεύσας, τά δυσσεβή τού Λέοντος δόγματα, τούς θεσμούς πανευσεβώς τής Εκκλησίας εκράτυνας, διό σε τοίς θαύμασι, Χριστός εδόξασε.

Νευρωμένη, δι' ελπίδος καί πίστεως Όσιε, σου σαρκός τό ασθενές, ψυχή στερρότητι ρώννυσι, Θεώ οικειώσασα, σώμα ομόβουλον.

Θεοτοκίον

Απειρογάμωσ, η Θεόν σαρκωθέντα κυήσασα, τών παθών ταίς προσβολαίς, κλονούμενόν με στερέωσον, ου γάρ έχω Άχραντε, πλήν σου βοήθειαν.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεωσ

Ζήλον ένθεον προσκεκτημένος, δόγμα άθεον απεβδελύξω, καί κινδύνοις πολυτρόποις ωμίλησας, υπερορίαίς αδίκωσ στελλόμενος, καί ευσεβώς παμμάκαρ τελειούμενος, Πάτερ Θεόφανες, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεοσ.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρό τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αὐτὸν εκτενώς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ατιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἡ οὐράνιος ἠτοίμασαι βασιλεία, ὡς, Ἀθλητῆ σοι ἐνδοξε, τῆς γὰρ ἐπιγείου, χαίρων μετετέθης σκηνῆς, βοῶν τῷ Δεσπότη σου, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Στεφανηφόρος Θεόφανες ἀνεδείχθης, τό γάρ σεπτὸν εἰκόνημα, Χριστοῦ θεοφόρε, μάκαρ οὐκ ἠρνήσω τιμάν, διό καί ἀνέκραζες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μεθιστάμενος προστάγματι τοῦ τυράννου, τοῦ δυσσεβοῦς Ὁσίου, σαρκὸς ἀσθενείας, ὅλως οὐκ ἐφρόντισε, κραυγάζων τῷ Κτίσαντι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐμεγαλύνθης τοῖς θαύμασι θεοφόρε, ὁ γάρ Χριστὸς ἠμείψατο σέ τῆς καρτερίας, ὅθεν καί ἰάματα πηγάζεις τοῖς χρήζουσιν, ὡσπερ ἐκ πηγῆς ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καί μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Λόγω πανευσεβεί, ὀρθοδόξως ἐκήρυξεν, ὁ Ὁσίου Θεοφάνης, τό τῆς πίστεως δόγμα, τῷ Πνεύματι λαμπόμενος.

Πλούτον παντοδαπῆ, θεοφρόνως διένειμας, προστάγματι τοῦ Δεσπότη, τοῖς πενία συζώσιν, ἐπόμενος Πανεύφημε.

Ἐχων σου τὴν ψυχὴν, κατ' εἰκόνα τοῦ Κτίσαντος, τὴν ἀχραντον τοῦ

Δεσπότου, προσεκύει Εικόνα, τώ πόθω ασπαζόμενος.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ίθυνον, πρό αρετήν τόν βίον μου Όσιε, τήν τής ασκήσεως τρίβον, ταίς ευχαίς σου Πάτερ εξομαλίζων, ήν συντόνωσ, ευθυπορείν με μάκαρ αξίωσον.

Σωφρόνωσ, σου τήν ζωήν διήνυσας Όσιε, μετά φρονήσεως έσχεσ, σύν ανδρεία γάρ τήν δικαιοσύνην, καί τώ κύκλω, τών αρετών εφάνης κοσμούμενος.

Ευκλείας μαρτυρικής επέβης Θεόφανες, τής Θεομήτορος Κόρης, καί Μαρτύρων Πάτερ τούς χαρακτήρας, ως τιμήσας, καί τοίς διώκταις αντιπαξάμενος.

Θεοτοκίον

Ωθαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρωσ, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Κοντάκιον Ήχος β' Τά άνω ζητών

Εξ ύψους λαβών, τήν θείαν αποκάλυψιν, εξήλθεσ σπουδή, εκ μέσου τών θορύβων, καί μονάσας Όσιε, ενεργείας θαυμάτων είληφας, καί προφητείας χαρίσματα, συμβίου καί πλούτου στερούμενος.

Ο Οίκος

Επί τής γής μηδέν προτιμήσας, η κολούθησας χάιρων τώ καλούντί σε Χριστώ, καί τόν ζυγόν αυτού έλαβεσ επί τών ώμων τών σών προθύμωσ, καί ανάπαυσιν εύρεσ τή ψυχή σου, ήν περ καμοί τώ πτωχώ καί ραθύμω κατάπεμψον τώ λέγοντι, καί μηδόλωσ εκτελούντι, αλλ' έτι σχολάζοντι, εν τοίς τού βίου πράγμασι, καί θαυμάζοντι, πώς πάντα έφυγεσ, συμβίου καί πλούτου στερούμενος.

Συναξάριον

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου, Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοφάνους τής Σιγγριανής, τού εν τώ μεγάλω αγρώ κειμένου.

Στίχοι

Θεόφανες, φάνηθι πιστοίς προστάτης,
Τιμώσι πιστώσ σόν μετ' ειρήνης τέλος,
Δωδεκάτη φθινύθοντος απήρε βίου Θεοφάνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Γρηγορίου, Πάπα

Ρώμης τού Διαλόγου.

Στίχοι

Ο Γρηγόριος εκ μέσου μέν τού βίου.
Εν τώ μέσω δέ τού χορού τών Αγγέλων.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εννέα Μάρτυρες πυρί τελειούνται.

Στίχοι

Πρός τήν κάμινον θαρσύνει τούς εννέα,
Θείου πόθου κάμιнос εκκεκαυμένη.

Τή αυτή ημέρα, ο δίκαιος Φινεές έν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Έστι Φινεές, αλλά τού Θεού πέλας,
Ημίν ιλασμή ψυχικήν θραύσιν λύων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος καί θεοφόρος Πατήρ ημών Συμεών ο νέος
θεολόγος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Πρώην μέν είχες γλώπταν αντί τής βίβλου,
Γλώπτης δέ αντί, σήν έχεις ήδη βίβλον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω,, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή
φλογί, πυρπολού μένοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης
σου Κύριε».

Τό κατ' εικόνα, σύ κεκτημένος καί ομοίωσιν, βίω λαμπροτάτω, Πάτερ
προσειληφώς, δι' αμφοτέρων υπερέλαμψας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου
κραυγάζων καί Κύριος.

Ομολογίας, σύ τώ στεφάνω Πάτερ διέπρεψας, έργω διελέγξας λόγους τών
δυσσεβών, τούς πιστούς δέ εβεβαίωσας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου
κραυγάζων καί Κύριος.

Νού στερροτάτη, εν προθυμία τάς τού σώματος, Πάτερ, αληθόνας ήνεγκας
καρτερώς, ευχαρίστως τώ Δεσπότη σου, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου
κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η
χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε
Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Θεώμενος Μάκαρ τό στερρόν, τής σής ενστάσεως, Λέων ο τύρρανος, υπερорία σε έπεμψε, πικροτάτη παμπόνηρος, εν ευφροσύνη δέ βοών, ταύτην υπήνεγκας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Επί τό πρωτότυπον ειδώς, τήν τής εικόνας τιμήν διαβιβάζεσθαι, επί τό στάδιον έδραμες, Αθλητής ως εννομώτατος, καί νικητής αναδειχθείς, στέφανον είληφας, αναμέλπων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ουράνιον αντί τής εν γή, σκηνήν σοι δέδωκεν, ο πάντων Κύριος, αντί στενώσεως εύρες γάρ, πλατυσμόν αγαλλιάσεως, εν Παραδείσω τής τρυφής, μετά Μαρτύρων βοών, ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Φωτί ελαμπρύνθης νοητώ, τού θείου Πνεύματος, μάκαρ Θεόφανες, όθεν ιάματα βρύεις νύν, τοίς εν πίστει σοι προστρέχουσι, καί τήν αγίαν σου σορόν, πόθω γεραίρουσι, καί βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητας γεγονόςας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Άπαντα τόν βίον σκορπίσας, τοίς δεομένοις θεοφόρε, τήν δικαιοσύνην σου σαφώς, αντικομίζη σοι ανατέλλουσαν, αντί φθαρτών δρεπόμενος, τά δι' αιώνος διαμένοντα.

Νόσους θεραπεύεις Παμμάκαρ, τού Παρακλήτου τή δυνάμει, δαίμονας σαφώς απελαύνεις, τή ενεργεία τούτου πανόλβιε, διό πιστοί θεώμενοι, σέ θεοφόρε μακαρίζομεν.

Η σή φωτοφόρος θεόφρον, τής μεταστάσεως ημέρα, πάντας προσκαλείται τούς πιστούς, πρός μετουσίαν τού αγιάσματος, ήν περ καί νύν γηθόμενοι, επιτελούμεν ιερώτατε.

Νέμοις τήν σήν άφθονον χάριν, τώ τών επαίνων σου τούς λόγους, πλέξαντι θεόφρον προθύμως, ομότροπόν σοι ώσπερ ομώνυμον, τούτον δεικνύς πρεσβείαις σου, ταίς ευπροσδέκτοις ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Δέχου τὰς λιτὰς τοῦ Λαοῦ σου, πρὸς τὸν Υἱὸν σου Θεοτόκε, ἰλεωσαμένη
ευμενῶς, ἡμὰς κινδύνων καὶ περιστάσεων, ρυσθῆναι τοὺς υμνοῦντάς σε σύ-
γάρ προστάτις τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Αἱ μετάνοιαι, καί ἡ α' Ὥρα, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ανακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν
Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου

Λόγω τὰ πάθη Πανόλβιε, καθυποτάξας σαφῶς, τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας,
αρετῶν ἐν χρώμασι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι, τὸν τῆς σοφίας πλοῦτον
δρεψάμενος, καὶ διανείμας τοῖς σοῖ προστρέχουσι, λύχνος πολύφωτος,
γεγονῶς τῆ χάριτι, θεοπρεπῶς, ὠφθης ἐγκαλλώπισμα, τῆ Ἐκκλησία Χριστοῦ.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν ἀράμενος, δικαιοσύνης λαμπρῶ, νύν στεφάνω
κεκόσμησαι, Νικηφόρε πάνσοφε, τῆς ἀγνείας διδάσκαλε, τῆς ευσεβείας
σύλος ἀκράδαντος, τῆς Ἐκκλησίας ἀκαταμάχητος, πύργος γενόμενος, τῶν
αφρόνων ἀπασαν, αἰρετικῶν, φάλαγγα κατέστρεψας, θεόφρον Ὅσιε.

Ἐνδον τῶν ἀδύτων πέφηνας, εἰς οὐρανοὺς ἀναβάς, ἀρετῶν ἐποχοῦμενος,
θεορρήμον ἄρμασι, διφρηλάτης αἰθέριος, ὡς ὁ θεσβίτης νύν ἀνυψούμενος, οὐ
καὶ τὸν ζήλον ἐκμιμησάμενος, ξίφει τοῦ Πνεύματος, τῆς αἰσχύνης ἀπαντας,
τοὺς ἱερεῖς, ἀριστα κατέσφαξας, μακαριώτατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα, χαίρε Κυρίου ναέ, χαίρε ὄρος κατάσκιον, χαίρε
καταφύγιον, χαίρε λυχνία χρυσή, χαίρε τό κλέος τῶν ὀρθοδόξων σεμνή, χαίρε
Μαρία, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε Παράδεισε, χαίρε θεία τράπεζα, χαίρε
σκηνή, χαίρε στάμνε πάγχρυσε, χαίρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ἡλιος ἰδών σε ἐφρίξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελή ματι, καί ἡ γῆ εσείετο, καί πέτραι διερρήγγυντο, καί τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοιγόντο, καί αἱ δυνάμεις πάσαι ἐξίσταντο, ἅπερ ὡς ἐβλεψεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ἐν στεναγμοῖς, Οἴμοι ἀνεκραύγαζε, τί τό ορώμενον:

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῆ ποιμένη σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, Διά τοῦτο ἐκτήσω τή ταπεινώσει τὰ υψηλά, τή πτωχεία τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικηφόρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου, καί τοῦ Τριωδίου. Ο κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ποῖημα Ἰγνατίου

Ὠδὴ α' Ἦχος β'

«Δεῦτε Λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὁδηγήσαντι, τὸν Λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Ἀμαρτιῶν, τάφῳ δεινῷ συσχεθέντα με, τῆ ἀθανάτῳ νεύσει σου καί τῆ ευσπλαγχνῶ σου, ἀναστήσας παλάμη, ζώωσον ὡς οἰκτίρμον, καί πολυέλεος.

Τὰς γενικάς, τῶν ἀρετῶν τελειότητος, τετραμερῶς κτησάμενος, καί ὡς ἐν ἄρματι, ἐπιβάς θεοφόρε, εἰς νύσσαν θεωρίας, ἤρθης ἐκ πρᾶξεως.

Σύ τῆς ζωῆς, τῆς ἀκηράτου δεξάμενος, ἐκ τοῦ κρατήρος Ὅσιε, τό θεῖον ἔπιε, καί νηφάλιον πόμα, διό καί τῆς σοφίας, δοχείον γέγονας.

Ἀπελαθείς, θρόνου καί δόξης καί ποιμένης σου, χειρὶ βιαία Ὅσιε, τῶν τῆς αἰρέσεως, θυμοφθόρων θηρίων, νυνὶ πρὸς τὴν οἰκίαν, μάνδραν εἰσήλασας.

Θεοτοκίον

Τόν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τῷ λόγῳ συνείληφας, καί ὑπὲρ λόγον τέτοκας, καί μετὰ κύησιν, ὑπὲρ φύσιν καί λόγον, Παρθένος ὡς πρό τόκου, πάλιν διέμεινας.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων Σε».

Τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ θωρακισάμενος, τό θεῖον ἐκτύπωμα τοῦ Σωτήρος, περιγράφων προσεκύνεις ευσεβῶς, πατρικοῖς ἐφεπόμενος θεσπίσμασιν.

Ποῖμνη τὸν ποιμένα σε ποθήσασα, τὸν ταύτης κατ' ὄνομα συγκαλοῦντα, καί

τούς λύκους εκδιώκοντα, τή τῆς πίστεως ράβδω σοί προστρέχει Σοφέ.

Ὡς πάλαι Ἰωσήφ τού θείου σώφρονος, τό σώμα ο Ἰσραήλ συγκομίζει, ούτω
νύν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τήν σορόν τών λειψάνων σου σεβάζεται.

Θεοτοκίον

Ναός καί ιερόν κατοικητήριον, τού Λόγου υπάρχουσα Θεοτόκε, τών
πταισμάτων ἱλαστήριον, Παναγία γενοῦ μοι Θεονύμφευτε.

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Νίκαις ἔστεψας τήν Ἐκκλησίαν, πλάνην ἔτρεψας κακοδοξίας, Νικηφόρος
φερωνύμωσ γενόμενος, καί αγιάζεις τού κόσμου τά πέρατα, συγκομιδή τού
αγίου λειψάνου σου, Πάτερ Ὄσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν
τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σάρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλά Θεός
ἐναθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρό τού
τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αυτόν ἐκτενώσ ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τού Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνωσ βλαστήσαντα, μητροπρεπῶσ
θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοι τέκνον μου! πῶσ πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθῶν τῆς ἀτιμίας τόν ἀνθρωπον;

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τή ν ἀκοήν τῆς σῆς οικονομίας, καί ἐδόξασά σε, μόνε
φιλόανθρωπε».

Κιβωτός αγιάσματος, ἐξ ἥσ πηγῆν ἰάσεων ἀντλούμεν, ἡ σορός σου γέγονε
τοῖς τιμώσί σε.

Τάσ ἀιρέσεις ἐδίωξας, καί τήν τῆς ποιμένης μάνδραν ἠσφαλίσω, διδαχαῖς
ἐνθέοις περιφραζάμενος.

Κατά χρέος τιμώμέν σου, τήν τών Λειψάνων Μάκαρ μυροθήκην, ὡσ ζωῆς
πηγάζουσαν, εὐωδίαν πιστοῖς.

Θεοτοκίον

Νοητόν σε Παράδεισον, τῆς ζωῆς τό ξύλον δεξαμένην, ἐν γαστρί Παρθένε
Χριστόν δοξάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τού φωτός χορηγός, καί τών αἰώνων Ποιητής Κύριος, ἐν τῷ φωτί τών σῶν
προσταγμάτων ὠδήγησον ἡμάς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον Θεόν οὐ γινώσκομεν».

Εχθροί αισχύνονται νύν, αιρεσιάρχαι σύν αυτοίς μαινόνται, τήν σήν σορόν ορώντες θεόφρον, πιστώς Τιμωμένην, υπό Βασιλέως καί πάσης τής ποιίμνης σου.

Η ιερά σου σορός, τά τών δαιμόνων πονηρά πνεύματα, ως φοβερά μάστιξ εκδιώκει, καί νίκην κατ' αυτών, Νικηφόρε δόξης, θεόθεν κομίζεται.

Τού συνειδότος εν σοί, τό χωνευτήριον πυρί Πνεύματος, αναφλεχθέν, ως χρυσόν τή πίστει, σέ έδειξε λαμπρόν, τών αιρετιζόντων, ελέγχον τό κίβδηλον.

Θεοτοκίον

Ωραιωθείσα Σεμνή, τή επελεύσει τού σεπτού Πνεύματος, Θεόν μαζοίς θηλάζεις, καί τούτον συνέχεις αγκάλαις, τόν πάσαν τήν κτίσιν, παλάμαις συνέχοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Υπέρ πίστεως πάθη υπέμεινας, υπέρ τής Πατέρων σεπτής παραδόσεως, υπερορίας ήνεγκας, δι' ών δόξαν εκτήσω υπέρτιμον.

Η εδραία σου πίστις καί ένστασις, τάς τών τυρανούντων ανοίας διέσεισε, στύλος πυρός δέ γέγονε, τή σεπτή Εκκλησία Μακάριε.

Ως φαιδρούς μαργαρίτας καί λίθους Σοφέ, υπερδιαυγείς τήν σορόν καί τήν κόνιν σου, η Εκκλησία φέρουσα, ορθοτόμω στεφάνω καλλύνεται.

Θεοτοκίον

Τόν απόρρητον τρόπον τού τόκου σου, γλώσσαι γηγενών καί Αγγέλων γεραίρουσι, τών ποιημάτων Δέσποινα, υπερτέραν σε πάντων δοξάζουσαι.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής Ανακομιδής τού Λειψάνου τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Νίκης εορτήν η πόλις Νικηφόρε,
Δοχήν άγει σου Λειψάνου Νικηφόρου.
Χούς τρισκαιδεκάτη Νικηφόρου άστυ εισήχθη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Ιερομάρτυρος Πουπλίου επισκόπου Αθηνών.

Στίχοι

Στολήν έβαψας αιμάτων ρείθροις, μάκαρ,
Καί λαμπρός ώφθης νύν Κυρίω ή πλέον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αφρικανού, Πουπλίου,

καί Τερεντίου, ών η Σύναξις τελείται εν τώ Παυλοπετρείω.

Στίχοι

Συμμάρτυρας τρεις, ών διά ξίφους τέλος,
Ίσα στεφάνοις τοίς ιάμβοις χρή στέφειν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Άβιβος ο εξ Ερμουπόλεως, λίθω προσδεθείς,
καί εν ποταμώ βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

Βληθείς Άβιβος εις ποταμόν σύν λίθω,
Εκπλεί ποταμόν συρφετώδη τού βίου.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Χριστίνα η εκ Περσίδος, μαστιζομένη
τελειούται.

Στίχοι

Μάστιξ τό τύπτον, σάρξ τό πάσχον Χριστίνης.
Χριστού χάριν χέουσα κρουνούς αιμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εικόνοσ χρυσής, έν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες
κατεφρρρρ οόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος μέσον δέ πυρός
εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων
ημών».

Τή θεία ροπή, αδιάφθορα τηρείται τά εντάφια, καί τά όστά σου θείω νεύματι,
τήν αρμονίαν μή λύσαντα, πάσαν ακαθάρτων πνευμάτων, διασκεδάζει
κακόνοιαν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Συντρέχει Ποιμήν, Βασιλεύς τε ευσεβής καί τών εν τέλει πληθύς, καί
υποθέντες τή ενδόξω σου, σορώ αυχένας θεόληπτε, ώσπερ κιβωτώ παναγία,
δορυφορούσι καί ψάλλουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο θείος σηκόσ, τών τού Λόγου Μαθητών υποδεχέσθω σεμνώσ, τών
Αποστόλων τόν συνόμιλον, καί τών Μαρτύρων τόν σύσκηνον, τών Ιεραρχών
τήν κρηπίδα, καί τόν Οσίων ομότροπον, Ευλογητός εί, ο Θεός, ο τών
Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ορών Μωϋσήσ, βάτον άφλεκτον πυρί αναππομένην, εν τώ Σιναίω Μήτερ
πάνανγε, προδιετύπου τήν μήτραν σου, πύρ γάρ συλλαβούσα τό θείον, ου
κατεφλέχθησ, αλλ' έτεκες, τόν τού φωτός δημιουργόν, Θεόν καί Άνθρωπον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα, Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί

υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Εν τώ λιμένι τής ζωής, εκ πολλών τρικυμιών έφθασας Πάτερ, τή τού Πνεύματος αύρα, καί τό τού φόρτου καλόν, αβρόχω ποδί σου διέσωσας, καί νύν απολαυεις τής εκείσε γαλήνης.

Τάφον ορώντες οι πιστοί, εις κοινόν θυσιαστήριον ληφθέντα, εν ώ θείαι τελούνται όλοκαυτώσεις, πιστώς, καί ένδον, νεκρόν Ιερώτατον, τόν θαυματουργόν υπερυψούμεν.

Χαίρει τό ποιμνιον φαιδρώς, εορτάζει Μοναστών λαμπρά χορεία, καί πιστών Βασιλέων η ευσεβής πορφυρίς, καί πάσα δυναστών ομήγυρις, επί τή σεμνή κομιδή τών σών λειψάνων.

Θεοτοκίον

Λόγω τόν Λόγον εν γαστρί, τών τά πάντα συστησάμενον τώ λόγω, συλλαβούσα ασπόρως Θεοκυήτορ Αγνή Παρθένε, υπέρ λόγον τέτοκας, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί Ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Επί τή σή πανηγύρει, καί τοίς επαίνοις σου Πάτερ,, Αγγέλων συγχορεύουσα πληθύς, τόν υπεράγιον Κύριον, ευχαρίστως δοξάζει, καί τήν ειρήνην άνωθεν ημίν, εξαιτείται τοίς πίστει, τιμώσί σου τό λείψανον.

Η τών λειψάνων σου χάρις, ως σεπτόν ιατρείον, τή ασθενεία γένοιτο ημίν, καί η πρεσβεία Πανεύφημε, ιλαστήριον πάσι, καί πρός Θεόν οδός καί οδηγός, τοίς εν πίστει καί πόθω, τιμώσί σε μακάριε.

Νικητικάίς πανοπλίαις, τούς πιστούς θωρακίσας, Παντάναξ τή χειρί σου Βασιλείς, κατά Βαρβάρων ενίσχυσον, καί τήν σήν Εκκλησίαν, ως άσφαλή κρηπίδα τών πιστών, τού Οσίου πρεσβείαις, ορθοτομούσαν, φύλαττε.

Θεοτοκίον

Ως κραταιάν προστασίαν, ως ελπίδα καί τείχος, καί άγκυραν καί σκέπην ασφαλή, καί απροσμάχητον έρεισμα, καί αχείμαστον όρμον, καί μόνον καταφύγιον, Αγνή, κεκτημένον σε πάντες, σωζόμεθα Πανύμνητε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον σύν τώ Μαρτυρικώ.

Καί η λοιπή Ακολουθία ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βενεδίκτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε Εκέκραξα. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε

Νεύσει καί αγάπη, ἀληθεί, κόσμον ἀρνησάμενος Πάτερ, ἐκ βρέφους Ὅσιε, χαίρων ἠκολούθησας, τῷ σταυρωθέντι Χριστῷ, καί πολλοίς ἀγωνίσμασι, τήν σάρκα νεκρώσας, χάριν τῶν ἰάσεων, πλουσίως ἔλαβες, παύειν ἀσθενείας ποικίλας, καί τῆς πονηρίας διώκειν, πνεύματα μεγάλως θαυμαζόμενος.

Κόσμος γεγονώς τῶν Μοναστῶν, ἠθροίσας ἀνείκαστον πλήθος, ὑμνεῖν τόν Κύριον, Ὅσιε Πατήρ ημῶν, καί πρὸς ουράνιον, πάντας τρίβον ὠδήγησας, καλῶς ἐπομένους, θείοις σου διδάγμασι, καί μιμουμένους σου, βίον τόν ἐνάρετον μάκαρ, οὓς καί πάλιν ἄμα συνήξας, ἐν τῇ μεταστάσει σου Βενέδικτε.

Πάλαι ὡς Ἡλίας υετούς, Πάτερ ουρανόθεν ἐντεύξει, θεία κατήγαγες, βλύζειν δέ τό ἔλαιον, ἄγγος ἐποίησας, καί νεκρόν ἐξανέστησας, καί ἄλλα μυρία, θαύματα ἐτέλεσας, εἰς δόξαν Ὅσιε, πάντως τού Θεοῦ καί Σωτήρος, ὅθεν σου τήν ἐνθεον μνήμην, πόθῳ εορτάζομεν Βενέδικτε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Στήσον τού νοός μου ἐκτροπάς, καί τάς τῶν αἰσθήσεων πλάνας, καί τά ἰνδάλματα, τέλεον ἐξάλειψον, τῶν ψυχοψθόρων παθῶν, καί ψυχῆς μου τόν τάραχον, κατεύνασον Κόρη, ἵνα μεγαλύνω σου, τήν ἀγαθότητα, σέ γάρ τῆς ζωῆς μου ἀπάσης, κέκτημαι προστάτιν Παρθένε, καί τῆς ἀσθενείας μου βοήθειαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐν σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τόν οικεῖον εὔρα, κατακεντούμενον, ἠλοῖς ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη, σφοδρῶς, καί δακρῦουσα ἔλεγε, Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τό χειρόγραφον τού πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ρῆξαι καί θανάτου λυτρώσαι, ἅπαν τό ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομία σου φιλόανθρωπε.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον, τό Μαρτυρικόν, τό Θεοτοκίον.

Καί τά λοιπά καί Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, οἱ Κανόνες τού Ἁγίου, καί τού Τριωδίου εἰς τήν τάξιν αὐτῶν. Τού Ἁγίου Κανῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἦμνον προσάξω τῷ σοφῷ Βενεδίκτῳ. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'
Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων ότι δεδόξασται».

Υμνολογείν, τήν αξιέπαινον μνήμην σου, προαιρουμένω Όσιε, χάριν δοθήναι μοι, Βενέδικτε δυσώπει, καί πάντων επταισμένων τήν απολύτρωσιν.

Μοναδικώς, τόν σόν εκ βρέφους αράμενος, σταυρόν κατηκολούθησας τώ Παντοκράτορι, καί νεκρώσας τήν σάρκα, ζωής κατηξιώθης μακαριώτατε.

Νόμω Θεού, υποκλιθείς παμμακάριστε, τά τών παθών σκιρτήματα εναπεμάρανας, εγκρατείας ιδρώσι, καί τήν τής απαθείας χάριν επλούτησας.

Θεοτοκίον

Οι διά σου, τήν αφθαρσίαν πλουτήσαντες, Θεοκυήτορ πάναγνε, Χαίρε βοώμέν σοι η Κεχαριτωμένη, Οσίων καί Δικαίων τό εγκαλλώπισμα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Ναμάτων ζωτικών τού θείου Πνεύματος, πλησθείσα Βενέδικτε η ψυχή σου, ποταμούς θαυμάτων έβλυσε, νοσημάτων ξηραίνοντας επήρειαν.

Πρός πλάτος Παραδείσου κατεσκήνωσας, Παμμακάκρ οδεύσας, στενήν τήν τρίβον, καί δαιμόνων πανουργεύματα, καί πορείας ατάκτους απεστένωσας.

Ροαίς σου τών δακρύων αρδευόμενος, ως δένδρον Βενέδικτε καρποφόρον, ευκαρπίαν θείαν ήνεγκας, αρετών καί θαυμάτων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ο μόνος αγαθός τήν σήν σαρκούμενος, υπέδου Παναμώμητε γαστέρα, καί βροτός ωράθη τέλειος, ικέτευε σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Κάθισμα Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Μονάσας θεαρέστως, εναρέτως εβίωσας, καί χάριν ιαμάτων, εκομίσω Βενέδικτε, θαυμάσια τελέσας φοβερά, Μονήν δέ συγκροτήρας ιεράν, προσενήνοχας Κυρίω τών σωζομένων πληθύν παναοίδιμε, Δόξα τώ σέ λαμπρύναντι Θεώ, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αίς τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αυτόν, λυτρώσασθαι ημάς εκ πειρασμών, καί παθών καί τών κινδύνων, τούς ευφημούντάς σε πόθω καί βοώντάς σοι, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ παρελθόντι εκ σου,

δόξατώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σου προσπαγέντος, υπό τών παρανόμων, καί στρατιωτών Σώτερ λόγχη, τήν πλευράν ορυγέντος, η Πάναγνος ωδύρετο πικρώς, τά σπλάγχνα κοπτομένη μητρικώς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν, τής ανοχής εξίστατο βοώσα, Δόξα τή πρός ανθρώπους σου στοργή, δόξα τή σή χρηστότητι, δόξα τώ εν τώ θανάτω σου βροτούς αθανατίζοντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα, Διό τήν πολλήν σου αγαθότητα, τήν εις εμέ δοξάζω Παντοδύναμε».

Σταυρώσας, σεαυτόν τοίς πάθεσι, καί τώ κόσμω θεόφρον Πάτερ, τόν εν Σταυρώ τείναντα εθελουσίως τάς παλάμας Χριστόν, εθεράπευσας Βενέδικτε, όν εκδυσώπει σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Αγώσιν, εγκρατείας Όσιε, τής σαρκός νεκρώσας τά μέλη, νεκρούς ευχή ήγειρας, καί παρειμένοις ευδρομίαν πιστώς, θαυμαζόμενος απένειμας, καί πάσαν νόσον Πάτερ εθεράπευσας.

Ξηράς τε, καί ανίκους Όσιε, απειργάσω ψυχάς γονίμους, τώ ζωτικώ λόγω σου, καί τών θαυμάτων επιδείξει, Ποιμήν θεοπρόβλητος γενόμενος, καί μοναζόντων κόσμος ωραιότατος.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος επί πόκον Άχραντε, τή σεπτή σου γαστρί ο Λόγος, κατήλθε σαρκούμενος, καί έπαυσε πολυθειάς σαφώς, τά ομβρήματα Πανάμωμε, καί τόν πικρόν χειμώνα διεσκέδασεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ού γινώσκομεν».

Τόν εν ελέει Θεόν, εκδυσωπών Πάτερ σοφέ έπλησας, ως Ηλιού καμψάκην ελαίου, τό άγγος τό μέγα, υπό τών ορώντων πιστώς θαυμαζόμενος.

Ως καθαρός την ψυχήν, σύ εν εκστάσει γεγονώς έβλεψας, πάσαν τήν γήν, ως υπό ακτίνα, λαμπομένην μίαν, Θεού σε τιμώντος, παμμάκαρ Βενέδικτε.

Σημειουργών εν Χριστώ, ύδωρ πηγάσαι δι' ευχής Όσιε, εκδυσωπείς τόν αγαθοδότην, όπερ διαμένει, επανακηρύπτων, τό θαύμα Βενέδικτε.

Θεοτοκίον

Ο κατοικών ουρανούς, τήν σήν πανάμωμον νηδύν ώκησεν, όπως ημάς, οίκους τής Τριάδος εναποτελέση, τούς σέ Θεοτόκον, κηρύπτοντας Άχραντε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Φωταυγείαις λαμπόμενος Πνεύματος, σκότος πονηρών τών δαιμόνων εμείωσας, θαυματουργέ Βενέδικτε, μοναζόντων φωστήρ διαυγέστατε.

Ως περίδοξος Μάκαρ ο βίος σου, ως περιφανής η σεπτή πολιτεία σου, δι' ής αγέλας είλκυσας, Μοναζόντων πρός γνώσιν σωτήριον.

Βασιλείας οικήτωρ γενόμενος, τής επουρανίου θεόφρον Βενέδικτε, ταύτης τυχείν ίκέτευε, τούς πιστώσ σε αεί μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου αγίας ανέτειλε, τής δικαιοσύνης ανέσπερος Ήλιος, καί τούς πιστούς εφώτισε, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βενεδίκτου.

Στίχοι

Άγξας λογισμοίς, ως χαλινοίς, πάν πάθος.
Ζωής χαλινούς Βενέδικτος εκπτύει.
Ούλυμπον Βενέδικτος έβη δεκάτη γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αλεξάνδρου, τού έν Πίδνη.

Στίχοι

Μή τούς στεφάνους ζημιωθήναι φέρων,
Φέρει κεφαλής, Αλέξανδρος ζημίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Ευσχήμονος, Επισκόπου Λαμψάκου.

Στίχοι

Πρό τού θανείν Εύσχημος, είπεν άν Παύλος.
Ευσχημόνως ώδευεν ως εν ημέρα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ρήτορες ανεδείχθησαν Παίδες, φιλοσοφώτατοι ποτέ, εκ θεολήπτου ψυχής γάρ, θεολογούντες χείλεσιν έμελπον, ο υπέρθεος τών Πατέρων, καί ημών Θεός ευλογητός εί».

Νέκρωσιν ζωηφόρον εκτήσω, τών ηδονών τή αποχή, όθεν νεκρούς εξεγείρειν, κατηξιώθης παμμάκαρ Βενέδικτε, θαυμαζόμενος υπό πάντων, τών

Πιστών, ως Ηλιού ο μέγας.

Ειργάσω τοίς οσίοις σου πόνοις, μάνδραν απείρων μοναστών, ήτις αεί διαμένει, τειχιζομένη ταίς προστασίαις σου, Αξιάγαστε πειθομένη, τοίς καλώς υπό σου τυπωθείσι.

Δόξαντες θανατώσαι αφρόνως, Μάκαρ φαρμάκοις πονηροίς, σέ τόν φρουρούμενον θεία τού Παντουργού παλάμη, οι άφρονες κατησχύνθησαν, φωραθέντες τή εν σοί, τού Πνεύματος προγνώσει.

Θεοτοκίον

Ίασαι τής ψυχής μου τά πάθη, τής απαθείας τήν πηγήν, η συλλαβούσα Παρθένε, καί κατανύξεως όμβρους παράσχου μοι, προξενούντάς μοι τήν παράκλησιν εκεί, αγία Θεοτόκε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν έν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Κατά παθών φθοροποιών, βασιλεύσας έν Χριστώ θεόφρον Πάτερ, ουρανών Βασιλείαν, κατηξιώθης οικείν, σύν πάσι τοίς καλώς βιώσασι, καί τόν παντεπόπτην, Θεόν ηγαπηκόσι.

Τάς σάς αγίας προσευχάς, προσδεχόμενος Θεός τοίς ενδεέσι, δια σου εχορήγει, τάς πρός τό ζήν αφορμάς, μεγάλως επί γής δοξάζων σε, ταίς θαυματουργίαις, Βενέδικτε τρισμάκαρ.

Ωραιωθείς ταίς καλλοναίς, τών ενθέων αρετών, πρός τούς ωραίους μετετέθης νυμφώνας, Πάτερ συνείναι Θεώ καί τούτου θείας ωραιότητας, εις τούς απεράντους, αιώνας απολαύειν.

Θεοτοκίον

Ιδού γεγέννηται εκ σου, Ησαΐας ως βοά Αγνή, Παιδίον, ο Υιός τού Υψίστου, καί σός οράται Υιός, Παρθένε, υιούς εργαζόμενος, τού επουρανίου Πατρός, τούς σέ υμνούντας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Ώφθης ως ήλιος μέγας, καταυγάζων τήν κτίσιν, σημείοις θεοφόρε φοβεροίς, καί αρετών αναλάμψεσι, διά τούτο τελούμεν, τήν μνήμην σου τήν όντως φωταυγή, φωτιζόμενοι Πάτερ, καρδίας αισθητήρια.

Σέ μοναζόντων αγέλαι, υπό σου κροτηθείσαι, ημέρας ευφημούσι καί νυκτός,

μέσον τό σῶμά σου έχοντες, αναβλύζον πλουσίως, θαυμάτων ποταμούς,
Πάτερ σοφέ καί φωτίζον τά τούτων, απαύστως διαβήματα.

Ηλιακών λαμπηδόνων υπερήστραψας Πάτερ, τελέσας τού Θεού τάς εντολάς,
καί πρός τό φῶς τό ανέσπερον μετετέης πρεσβεύων, δοθῆναι ιλασμόν
αμαρτιῶν, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, αοίδιμε Βενέδικτε.

Θεοτοκίον

Φωτοκυήτορ Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τά νέφη, απέλασον καί δίδου καθαρῶς,
προσενοπτρίζεσθαι Δέσποινα, τό σωτήριον κάλλος, τού λάμπσαντος αρρήτως,
εκ τῆς σῆς παναγίας νηδύος, εἰς φῶς Ἐθνῶν πανύμνητε.

Τό Φωταγωγικόν. Εἰς τόν Στίχον τό Ἰδιόμελον σύν τῷ Μαρτυρικῷ.

Δόξα. Καί νύν. Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀγαπίου καί τῶν σύν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυρες Χριστοῦ επτάριθμοι, τῶν διωκτῶν τάς ορμάς, καί τόν βίαιον
θάνατον, εἰς ουδέν ηγήσασθε, ἀλλ' ετοιμῶς ἐσπεύσατε, ἀνδρειοφρόνως πρός
τά παλαίσματα, καί νίκης στέφος ἀναδησάμενοι, συνηριθμήθητε, τοῖς δικαίοις
ἄπασι, μεθ' ὧν ὑμάς, πάντοτε γεραίρομεν καί μακαρίζομεν.

Μάρτυς ἀθλητά Ἀγάπιε, τῶν ἀγαθῶν τήν πηγῆν, ορεκτῶν τό ἀκρότατον,
ἀγαπήσας ἐσπευσας, τού πιεῖν τό ποτήριον, τού μαρτυρίου επικαλούμενος,
Θεοῦ τού ζώντος τό θεῖον ὄνομα, ὦ τῆς ἀνδρείας σου! ὦ τῆς καρτερίας σου!
δι' ἧς τυχεῖν, δόξης καί λαμπρότητος, σαφῶς ηξίωσαι.

Μάρτυρες ἀξιοθαύμαστοι, ἐθελουσίῳ σφαγή, εαυτοῦς ἐξεδώκατε, καί τήν γήν
τοῖς αἵμασι, τοῖς ἡμῶν ηγιασάτε, καί τόν αἰθέρα κατελαμπρύνετε, τῇ διαβάσει,
καί νύν οικίζεσθε, εἰς τά οὐράνια, πρός φῶς τό ανέσπερον, ὑπέρ ἡμῶν,
πάντοτε δεόμενοι, θεοειδέστατοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε φωτός θεῖον ὄχημα, χαίρε Κυρίου ναέ, καί σκηνή αγιάσματος, φῶς ἡμῶν

ανέτειλας, ἕξ ἀχράντου νηδύος σου, καταφωτίζον κόσμου τὰ πέρατα, καί
αγιαζον ἡμᾶς χρηστότητι, χαίρε κεφάλαιον, σωτηρίας Ἄχραντε, χαίρε φρικτόν,
ἀκουσμα καί λάλημα, τῶν πεποιθότων εἰς σέ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος Τέκνον ἠμαύρωται, καί ἡ σελήνη τό φῶς, εἰς ζοφώδες ἰμάτιον, ζοφερώς
μετέβαλε, γῆ κλονεῖται καί ρήγνυται, φρικτῶς να, νού σου τό καταπέτασμα,
καγῶ πῶς Τέκνον μή διαρρήξομαι, σπλάγχνα καί ὄμματα; πῶς δέ μή τό
πρόσωπον καταξανώ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σιώτέρ μου;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τούς Μάρτυρας Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ἡμῶν σωτηρίαν
αιτοῦνται, καί πόθῳ προσέλθωμεν πρός αὐτούς μετά πίστεως, Οὔτοι βρύουσι
τῶν ἰαμάτων τήν χάριν, οὔτοι φάλαγγας αποσοβούσι δαιμόνων, ὡς φύλακες
τῆς πίστεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἐπτὰ προσάξω μάρτυσι μελωδίαν. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τόν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρά θαλάσση, ὅτι
μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, Μάρτυρες υπάρχοντες σκηνώμασι, τοὺς ὑμᾶς
ευφημοῦντας, ἐπὶ γῆς φωτισμοῦ ἀξιώσατε.

Πύργοι τῆς Ἐκκλησίας, ὠφθητε τὰ τεῖχη καταστρέφοντες, τῆς εἰδωλομανίας,
Ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναιότατοι.

Τέτρῳσαι τῇ ἀγάπῃ, Μάρτυς ἀξιάγαστε Ἀγάπιε, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, καί
θανεῖν δι' αὐτόν προτεθύμησαι.

Θεοτοκίον

Αἴγλη φαεινοτάτη, τοῦ ἐκ σοῦ Παρθένε ἀνατείλαντος, τῆς ψυχῆς μου τὰς
κόρας, φωταγώγησον ὅπως δοξάζω σε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν,
ὄν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε».

Πυρί ἀναπτόμενος, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τήν πυράν ἐναπέσβεσας,

Μάρτυς Αγάπια τῆς εἰδωλομανίας, ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, ὅθεν ευφημούμέν σε.

Ρομφαίαι ωράθητε, διακόπτουσαι τομῶς, μυριάδας μακάριοι, δαιμόνων ἐν χάριτι, καί νῦν ταῖς μυριάσιν, ἠνώθητε χαίροντες, τῶν νοερῶν Δυνάμεων.

Οδόν διανύοντες, μαρτυρίου ἀνδρικῶς, ἀποθέσει τοῦ πνεύματος, τήν ἀνω ἐφθάσατε Βασιλείαν, ἐν ἡ περ ἐκέκτησθε, Μάρτυρες θεῖοι τό πολίτευμα.

Θεοτοκίον

Σαρκός Ομοιώτατι, ἐμφανισθέντα ἐκ τῆς σῆς φωτοφόρου νηδύος, τόν Κτίστην ἐπέγνωμεν, διά σπλάγχνα ἐλέους, ἡμῖν τοῖς υμνοῦσί σε, Μήτηρ αειπάρθενε.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου

Ἐπτάριθμος χορός, τῶν Μαρτύρων υμνεῖσθω, αὐτοί γάρ τήν ἡμῶν ἐκδιώκουσι βλάβην, ὡς φύλακες τῆς Πίστewος, Ἐκκλησίας προπύργια, οὔτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, καί πρεσβεύουσιν, ὑπέρ ἡμῶν τόν Δεσπότην, εἰρήνην βραβεύοντες.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καί μετὰ τόκον οφθείσαν, οἱ πόθω καταφεύγοντες, πρός τήν σῆν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοῖ προστάσιαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπιλος Ἄμνός, τόν Ἀμνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ορώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν ὑπέρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τά ἐκούσια Πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καί ἐν τρόμῳ ἐδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Ἄγαν τόν Χριστόν Αγάπια ποθήσας, πάθη τά αὐτοῦ ἀνδρείως ἐμιμήσω, σφαγιασθεῖς ὡς ἀρνίον ἐθελουσίως, Μεγαλομάρτυς ἀξιάγαστε.

Ξίφει εαυτοῦς ἐνδόντες ὀλοψύχως, Μάρτυρες σοφοί ρανίσι τῶν αἱμάτων, ἐπορφυρώσατε χλαῖναν, ἢν στολισθέντες, τοῦς οὐρανοῦς περιπολεύετε.

Ὡ τῆς πρός Θεόν ὑμῶν θερμῆς ἀγάπης! δι' ἧς εαυτοῦς ἠρνήσασθε τελείως, καί βιαίῳ θάνατον ὑποστάντες, ἀθανασίας ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον

Μύρον ἐν γαστρὶ τόν Λόγον υπεδέξω, ἀχραντε Ἀγνή τόν κόσμον δυσωδίας, ἀποκαθαίροντα πάσης τῶν ἐπταισμένων, ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τά σύμπαντα, φώτισόν με προς όρθρον, τής δοξολογίας σου Κύριε».

Αγαπητός τή πράξει, ως και τή κλήσει γενόμενος Ένδοξε, ήθησας δι' αγάπην, τού παμβασιλέως Θεού ημών.

Ρήμα δεινού τυράννου, εξεφαυλίσσατε Άγιοι Μάρτυρες, και Χριστώ στρατευθέντες, φάλαγγας δαιμόνων ωλέσατε.

Τοίς Ιεροίς αγώσι, καταβαλόντες ανόμων τό φρύαγμα, στέφος αθανασίας, Μάρτυρες Χριστώ ανεδήσασθε.

Θεοτοκίον

Υμνολογίαις θείαις, τήν Θεοτόκον πιστοί μακαρίσωμεν, χαίρε λέγοντες, πύλη, μόνος ήν διώδευσε Κύριος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, και εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, προς σέ γάρ εβόησα, και επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Σύν Αλεξάνδροις δυσί, Διονυσίοις τε μέλψωμεν, Αγάπιον τόν κλεινόν, Τιμόλαον Ρώμυλον, στερρώς εναθλήσαντας, και τās μυριάδας, τού εχθρού καταπαλαίσαντας.

Ιάσεων ποταμούς, αναπηγάζοντες Μάρτυρες, τά πάθη τών γηγενών, ενθέως καθαίρετε, διά τούτο χαίροντες, τά υμών εν πίστει, ευφημούμεν προτερήματα.

Νομίμως τόν ιερόν, αγώνα διατελέσαντες, νομίμως παντουργική, παλάμη εστέφητε, επτάριθμοι Μάρτυρες, ουρανοπολίται, τών Αγγέλων ισοστάσιοι.

Θεοτοκίον

Μαράνασα τά φυτά, τής αθείας Πανάμωμε, τώ σώ Αγίω βλαστώ, τήν αναβλαστάνουσαν, εν εμοί εκάστοτε, τού εχθρού κακίαν, απομείωσον Θεόνυμφε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ηχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαπίου, και τών σύν αυτώ Πλησίου, Ρωμύλου, Τιμολάου, Αλεξάνδρων δύο, και δύο Διονυσίων.

Στίχοι

Έσπευδεν Αγάπιος εις μαρτυρίαν.
Θεού γάρ αυτόν υπέθαλπεν αγάπη.
Μετά τριών Πλήσιος εκμηθείς ξίφει,

Θεού σύν αυτοίς ίσταται νύν πλησίον.
Ὡς Ἀλεξάνδροις κλήσις εκτομή, στέφος,
Καί Διονυσίοις τε κοινά ἦν τάδε.
Πέμπτη καί δεκάτη τμήθη Ἀγάπιος, εταίροι.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀριστοβούλου,
Ἐπισκόπου Βρετανίας, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικάνδρου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Στίχοι

Νίκανδρον εκδαίρουσιν, ὡσπερ ἀρνίον,
Χείρας βαλόντες οἱ μάγειροι τῆς πλάνης.

Ταίς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τῆ πίστει τῆς
Τριάδος, τήν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ».

Ἐαυτοῦς εκουσίως, πρὸς σφαγὴν ὡς ἀρνία παραδεδώκατε, μή πτήξαντες
βασάνους, πανεύφημοι οὐπλίται, ἀλλ' εὐθύμως κραυγάζοντες, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Λαμπρυνθεῖς τῆ ἀγάπῃ, τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότου, Μάρτυς Ἀγάπῃ, υπέκλινας
αυχένα, τῷ ξίφει καί Μαρτύρων, ἠριθμήθης στρατεύμασιν, Ὁ τῶν Πατέρων
βοῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ὡς λυχνία ὀράσθε, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, ἐπτάφωτος τῷ
κόσμῳ, φωτίζουσα βοῶντας, τοὺς ἐν πίστει προφθάνοντας, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Δεδεμένον σειραῖς με, ἀμυθήτων πταισμάτων λύσον Πανάμωμε, παρέχουσά
μοι ὄμβρους, δακρύων μελωδοῦντι, τῷ ἐκ σοῦ ἀνατεΐλαντι, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καί ἐν βάτῳ πυρί τό τῆς ἀειπαρθένου, τῷ
Μωϋσεῖ Μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Ἰατήρες ποικίλων νοσημάτων, χειρουργία τοῦ Πνεύματος δειχθέντες, πάσας
ἡμῶν τάς νόσους θεραπεύετε, ὅπως εὐφημώμεν, καί δοξολογώμεν, ὑμῶν τήν
θεῖαν μνήμην.

Αγαπήσας Θεόν, πρὸς τούτο Μάρτυς ηγαπήθης, διό σε τόν αγώνα, τόν θείον εκτελέσαντα προσήκατο, σύν τοῖς ομοζήλοις, ἐν ἐπουρανίοις, Αγάπιε θαλάμοις.

Νευρωθέντες τή πίστει τοῦ Δεσπότη, δυναστείαν καθείλετε τοῦ πλάνου, καί ευκλεώς ταῖς νίκαις κλειζόμενοι, εἰς ἐπουρανίους, Μάοιτες Κυρίου, οικεῖτε καταπαύσεις.

Θεοτοκίον

Ἰασαί μου τά πάθη τῆς καρδίας, ἀπαθείας πηγὴν ἡ τετοκυία, καί πρὸς ζωὴν, με θείαν καθοδήγησον, ἵνα σε δοξάζω, Μήτηρ τοῦ Σωτήρος, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ἀσωμάτων χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ὡραῖοι γεγονότες, θείαις ευμορφίαις, τῆς μαρτυρίας Κυρίῳ παρέστητε, καί σύν αὐτῷ Ἀθλοφόροι αεὶ ευφραίνεσθε.

Στρατός ὑμᾶς Ἀγγέλων, ἐπανακομίζει, διαζευχθέντας τοῦ σώματος Μάρτυρες, πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν, πρὸς φῶς ἀνέσπερον.

Ἡ μὲν τῶν εκτελούντων, σήμερον τὴν μνήμην, τὴν ἱερὰν ὑμῶν Μάρτυρες ἐνδοξοί, πρὸς τόν Θεόν μνημονεύειν μὴ διαλίπητε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ με μετανοίας, τόν ἐσκοτισμένον, τὴ ἀμελεία Πανάμωμε λάμπρυνον, ὅπως ὑμνῶ καί δοξάζω τά μεγαλεῖά σου.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον εἰς τόν Στίχον καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα, καί νύν. Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου τοῦ Αἰγυπτίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ει και κριτηριω

Κύριε, σύ τό ασθενές τής ανθρωπων, ως επιστάμενος φύσεως, ζώσον εν καιρώ τής νηστείας, ισχύν ημάς και κραταιώσον, κατά παθών και εχθρών, νοουμένων ως εύσπλαγχνος, απαθεία ψυχής τειχίσας, τού δοξάζειν σου τό έλεος.

Κύριε σύ τόν Αθλοφόρον εκ σκότους, πρόσ φως τής θείας σκηνώσεως τή τού Παρακλήτου εμπνεύσει, ως αγαθός μετεποίησας, και κραταιόν κατ' εχθρών, ανέδειξας οπλίτην σου, διά τούτο αριστεύων, εδόξασέ σε φιλόανθρωπε.

Κύριε, σύ ταίς τών Μαρτύρων πρεσβείαις, ως αγαθός και φιλόανθρωπος, φύλαξον ημάς εν τή σκέπη τών νοουμένων πτερύγων σου, και καθαρώς και αγνώς, αξίωσον θεάσασθαι, τήν τριήμερόν σου Λόγε, εξανάστασιν ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Και νύν... Θεοτοκίον

Κύριε, δέξαι σής Μητρός ικεσίας, και σπλαγχνισθείς επικάμφθητι, σώσον άπαν γένος ανθρωπων, τών δοξαζόντων τό κράτος σου, και εκλύτρωσαι ημάς, τής πλάνης τού αλάστορος, και ελέησον ελεήμον, και σφαλμάτων δίδου άφεισιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ότε σε ο ήλιος είδεν, επί ξύλου κρεμάμενον, Ήλιε τής Δικαιοσύνης, τάς ακτίνας εναπέκρυψε, και η σελήνη τό φώς, εις σκότος μετεβάλετο, η δέ πανάμωμός σου Μητηρ, τά σπλάγχνα διετέρωτο.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες κατά τάξιν, ως σύνηθες.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς, εν τοίς Θεοτοκίοις.
Γεωργίου

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, και τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, τώ Λυτρωτή και Θεώ ημών άσωμεν».

Τό όμμα καθάραντες τής ψυχής, εγκρατείας πόνους και δακρύων καταρροαίς, νοητώς τόν Ήλιον τής δόξης, εξαναστάντα θεασώμεθα.

Εν ύψει τής γνώσεως τού Χριστού, σοφή διανοία, Αθλοφόρε αναδραμών, τού ψεύδους κατέλιπες τήν πλάνην, και ουρανού δόξης έτυχες.

Χρυσορρόας Μάρτυς άλλος Χριστού, εν γή Αιγυπτίων, και εν κόσμω αθλητικώς, πλημμυρήσας αίμασι Σαβίνε, θεογνωσία ανθρωπους κατήρδευσας.

Θεοτοκίον

Γαλήνης Πανάχραντε ο εκ σου, τεχθείς υπέρ λόγον, ταίς πρεσβείαις σου εκπληροί, τόν παρόντα χρόνον καί ιθύνει, τούς σέ δοξάζοντας πανάμωμε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἶ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἶ τό φῶς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Σύ ημάς ενίσχυσον, διά νηστείας σοι Κύριε, ευαρεστεῖν, καί πληροῦν προθύμως, τά σεπτά σου θελήματα.

Κράτος απροσμάχητον, θωρακισάμενος Ἐνδοξε, τήν τού Χριστοῦ, πίστιν καί αγάπην, κατ' εχθρών σύ ηρίστευσας.

Πλάνης τά θεμέλια, τή καρτερία σου ἔσεισας, καί εἰς βυθόν, βωμούς τών ειδώλων, Σαβίνε καταβέβληκας.

Θεοτοκίον

Εν σοί δυναμούμενοι, καί κραταιούμενοι, Ἄχραντε, ἐν τῷ καιρῷ τῷ τῆς ἐγκρατείας, παθῶν νικῶμεν τόν πόλεμον.

Κάθισμα Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Αθλοφόρε μέγιστε, τῆς ἀληθείας οπλίτα, Χριστομάρτυς ἐνδοξε, Κήρυξ τῆς θείας Τριάδος, αἴτησαι, τοῖς σέ τιμῶσιν ἐξ ὑψους χάριν, δώρησαι, ταίς σαῖς πρεσβείαις πᾶσιν εἰρήνην, τοῖς ἀπαύστως ἀνυμνοῦσι, τήν θείαν μνήμην, τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καί προστρέχει, καί ποῖα ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς σύ Θεοτόκε, σκέπουσα τās ψυχάς ημῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τού Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν, τών εχθρών τά φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Τῆς σαρκός τά σκιρτήματα, νηστεία καί πόνοις καθυποτάξαντες, ἀπαθῶς Χριστοῦ οψόμεθα, καί ἀγνώως τά πάθη τά σωτήρια.

Ὡσπερ μάστιγι ἐπληξας, ρήμασι Σαβίνε ὁμολογίας σου, τῆς ἐνθέου τούς διώκοντας, καί αὐτός ἐσώθης ἀπαράτρωτος.

Τούς τή κτίσει λατρεύοντας, ἐπεισας Σαβίνε καί καθωδήγησας, εἰς λατρείαν

τού τών δλων Θεού, Οδηγόν σε Μάρτυς καταγγέλλοντας.

Θεοτοκίον

Ως αγκύρας δεξάμενοι, τής σής προστασίας μόνη Πανύμνητε, τού Υιού σου καί Θεού ημών, εις λιμένα θείον αναγόμεθα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην παράσχου ημίν φιλάνθρωπε».

Λάμπρυνον ημάς, τής νηστείας ταίς ελλάμψεσι, καί αξίωσον αγνώως κατιδεῖν σε, τής Δόξης καί Δικαιοσύνης τόν Ἥλιον.

Ἐχων εν ψυχῇ ὡσπερ λύχνον φαεινότατον, τήν Χριστοῦ θείαν αγάπησιν, πρὸς τούτον Μάρτυς, ὠδηγήθης δι' ἀθλήσεως.

Ἐκτεινας Σοφέ, Αἰγυπτίων τά σεβάσματα, εν τῇ ράβδῳ τής σοφίας σου, τόν τών απάντων Ποιητήν δοξάζων Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρώμην τήν ημών, περιβάλλουσα ασθένειαν, εν καιρῷ τής εγκρατείας Αγνή, κατά πολέμων, καί παθῶν ημάς ενίσχυσον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθοῦ τών κακῶν, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Απόλαυσιν αγαθῶν, καί μέθεξιν ακηράτου τρυφῆς, η νηστεία προξενεί τοίς ταύτης μετέχουσι, καί Χριστόν δοξάζουσι, καθαρά καρδιά σωτηρίας μόνον πρόξενον.

Ευπρέπειαν ορατήν, καί κοσμικήν περιφάνειαν, εβδελύξω ευσεβῶς, καί δόξης τής κρείττονος, καί πλούτου τού μένοντος, εραστής εδείχθης, Αθλοφόρε παναοίδιμε.

Τήν ζάλην τού μοχθηρού, Σαβίνε βίου κατέλιπες, εις ὄρμον δέ τής Χριστοῦ κατήνησας πίστεως, δι' ἧς τής ἀθλήσεως, τόν πλούτον εις θεία, ταμεία εναπέθηκας.

Θεοτοκίον

Γευσάμενοι τού φυτού, παρακοή οι Πρωτόπλαστοι, εξόριστοι τής τρυφῆς, γεγόνασιν Ἄχραντε, ημεῖς δέ μετέχοντες, τού εκ σοῦ τεχθέντος, εντρυφώμεν ακηράτω ζωῇ.

Τό Μαρτυρικόν τού ἤχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σαβίνου τού Αιγυπτίου.

Στίχοι

Ρείθρον Σκαμάνδρου, ως ελέγξεως ύδωρ,
Ευανδρίας έλεγχος ήν τής Σαβίνου.
Τή δεκάτη έκτη εντεύθεν απήρε Σαβίνος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχοι

Δεσμή πέδαις εις δένδρον, ώ προσβάς Πάπα,
Ζακχαίος οία Χριστόν εκπνεύσας βλέπεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Κιλικία.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ιωάννης, ο εν Ρουφιαναίς, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τιμώνεν, Ιωάννη, σήν εκδημίαν,
Ενδημίαν δέ πρός Θεόν μάλλον φάναι.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ρωμανός ο εν τώ Παρίω, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Τό πρό σέ φίλτρον εις αγώνας δεικνύει,
Ο Ρωμανός σου, Σώτερ, ορμών πρός ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Δέκα Μάρτυρες, οι έν Φοινίκη ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Χορόν δέκανδρον Μαρτύρων διά ξίφους,
Ανδροκτόνοι κτείνουσι Μαρτυροκτόνοι.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αλεξανδρίων Πάπας Ρώμης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ρώμης παλαιάς Αλεξανδρίων Πάπας,
Εδέμ κατοικεί τήν παλαιάν Πατρίδα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ανίνα τού θαυματουργού.

Στίχοι

Σορώ καλυφθείς θαυματουργός Ανίνας,
Ου συγκαλύπτει τήν χάριν τών θαυμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Οι εκ τῆς Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τῆ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τὴν ἀχλὺν τῶν ομμάτων, τῆς ψυχῆς, ἀφελόντες διὰ νηστείας τό φῶς, τό ἐνθεον τῆ πίστει, δεξώμεθα ἐν φόβῳ καί ἀγνείᾳ κραυγάζοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, τῷ τοῦ σώματος Μάρτυς, κάλλει ἐνέφηνας, φαιδρός γάρ θεωρίαις, ἡδύς τε ἐν τοῖς λόγοις, ἀνεδείχθης καί ἐψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γενναιότητι Μάρτυς, τῆς ψυχῆς καί ἀνδρεία θράσος ἀντίπαλον, τυράννων ἀνομούντων, διήλεγξας Σαβίνε, καί Χριστῷ ἀνεκραύγαζες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν Θεοκυήτορ, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου τὴν θεῖαν ἐγερσιν, νηστεία καθαρθέντας, ἀξίωσον τοὺς πίστει, εὐλογοῦντας καί λέγοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὄν ὑμνοῦσι, στρατιαί τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τόν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν κοσμηθέντες, τὰς ψυχὰς νηστεία καί δεήσει, πίστει ἀδιστάκτῳ, δεξώμεθα ἐνθέως.

Τοῦ Παρακλήτου ταῖς νοηταῖς Ἀθλοφόρε, ἀρδευθεῖς ροαῖς, καρπούς προσήξας, τοὺς τοῦ Μαρτυρίου, Σαβίνε τῷ Κυρίῳ.

Οἱ τῶν αἱμάτων σοι ποταμοὶ πλημμυροῦντες, ἐπὶ γῆς Σαβίνε ἰαμάτων, νάματα τοῖς πάσι, προχέουσιν ἀνθρώποις.

Θεοτοκίον

Οἱ ἐγκαυχώμενοι ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, τύχοιμεν τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ σου, καί ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐγέρσει.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σε ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Τὰ πάθη χαλινούντες, διὰ ἐγκρατείας, καθυποτάξωμεν νοῖ καθαρῶ, ἵνα τῷ πάντων Δεσπότη συμβασιλεύσωμεν.

Κρατήσας Ἀθλοφόρε, νοητῶν πολέμων, καί υποτάξας τυράννους γενναία ψυχῇ, τῷ Ποιητῇ τῶν ἀπάντων συμβασιλεύεις Χριστῷ.

Απάρας πρὸς τὸν πόλον, ἐκ τῆς γῆς Σαβίνε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ τῶν ἀπάντων καὶ στεφοδότη σου.

Θεοτοκίον

Υπάρχεις Θεοτόκε, δόξα τῶν σῶν δούλων, καὶ παρρησία καὶ σθένος καὶ καύχημα, καὶ ἀσφ, ἀλῆς ἀπαρτία τῆς προσδοκίας μου.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν Στίχον τὸ Ἰδιόμελον σὺν τῷ Μαρτυρικῷ, καὶ Θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ α' Ὦρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ἄνθρωπόν σε ἐγνώμεν Θεοῦ, κλήσει τε καὶ πράγματι, ταῖς ἀρεταῖς γὰρ διέλαμψας, πτωχεῖαν ἀμετρον, καὶ στενοχωρίαν, ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐρωτι δροσίζοντι σαρκός, ἐρωτας φλογίζοντας, ἐναπποσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θάλαμον, εὐσεβῶς ἠλλάξω, ἠδονῆς τε σώματος, τὴν θείαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν, μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοούμενος Σοφέ, πρὸ πυλῶν θλιβόμενος, τῶν εὐγενῶν γεννητόρων σου, ἐμπα ροινοῦντων σοι, τῶν οἰκείων παιδῶν, ἐπὶ χρόνον μήκιστον, θανῶν δὲ φανερούσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἐπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον ἀκουσμα Ἀγνή, χαίρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν, ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας ἡμᾶς ἀνεκάλεσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι,

Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως πάσχεις, πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Απολυτίκιον

Ήχος β' Ταχύ προκατάλαβε

Εκ ρίζης εβλάστησας, περιφανούς καί κλεινής, εκ πόλεως ήνησας, βασιλικής καί λαμπράς, Αλέξιε πάνσοφε, πάντων δ' υπερφρονήσας, ως φθαρτών καί ρεόντων, έσπευσας συναφθήναι, τώ Χριστώ καί Δεσπότῃ, Αυτόν ούν εκδυσώπει αεί, υπέρ τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Σέ τόν Θεού Άνθρωπον αινέσω μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειπεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Στενοτάτην ώδευσας οδόν, άμεμπτον καί όσιον, βίον Σοφέ μετελθών εκ νεότητος, διό μου τήν στένωσιν καταπλάτυνον, τού νοός ευφημήσαί σε, τόν πρós Παραδείσου, πλάτος αυλιζόμενον Αλέξιε.

Εαυτόν διόλου τώ Θεώ, Μάκαρ αναθέμενος, έξω Σαρκός καί κόσμου εχρημάτισας, πλούτου διαρρέοντος, τόν ουράνιον προτιμήσας καί μένοντα, καί ενεγκαμένης, πόλιν τήν Σιών τήν αιωνίζουσαν.

Τῆς νηδύος σύ τῆς μητρικής, στείρωσιν διέλυσας, αποτεχθείς ως Σαμουήλ Πανόλβιε, έν γαστρί καρδίας δέ, τόν αγνότατον συλλαβών φόβον έτεκες, πνεύμα σωτηρίας, θείαις αρεταίς δια τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Ο Θεού συνάναρχος Υιός, έσχεν ως αιτίαν σε, τῆς πρós ημάς Παρθένε ομοιώσεως, μόνην υπέρ πάσαν, κτίσιν άχραντε καθαράν σε ευράμενος, όθεν σε υμνούμεν, πάσαι γενεαί καί μακαρίζομεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνηθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύσα, Εκκλησία τῆ παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδία μου».

Νυττόμενος τώ έρωτι, τῆς αγνείας θάλαμον, τού επί γῆς ουράνιον, αντηλλάξω καί γυναικός ηδονής, τήν ηδίστην Αγγέλων εξομοίωσιν.

Θορύβους τούς εν βίω, καί όγκον πλούτου έλιπες, καί μετανάστης γέγονας, τής Πατρίδος Πάτερ Αλέξιε, τού Χριστού τήν πτωχείαν εκμιμούμενος.

Εν δάκρυσι καί πόνοις, καί εγκρατεία Πάνσοφε, τό αγαθόν εζήτησας, πότε ήξει φώς επιγνώσεως, τήν απάθειαν νέμον τή καρδιά σου.

Θεοτοκίον

Ο άνω αθεώρητος, τοίς Αγγέλοις Άχραντε, κάτω εκ σου γενόμενος, καθοράται τέλειος άνθρωπος, απολλύμενον κόσμον ανακτώμενος.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς ιδρώτας καί πόνους τους σους Σοφέ, νοερώς θεωρούντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως τās ψυχάς em πιπλάμεθα, καί πρόσ θείους ύμνους καί δόξαν καί αίνεσιν, τού Δεσπότη τών όλων, παμμάκαρ Αλέξιε, πόθω εγκαρδίω, εαυτούς συγκινούμεν, ωδαίς σε γεραίροντες, καί πιστώς εκβοώντές σοι, ως Κυρίου θεράποντι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Κόσμου τερπνότητα οσίως έλιπες, ανταλλαζάμενος πλούτου τού ρέοντος, τόν αδιάρρευστον σαφώς, καί μένοντα Αλέξιε, όθεν μετά πάντων σε, τών Αγίων δοξάζομεν, καί πανηγυρίζομεν, Ιερώς εν τή μνήμη σου, αιτούμενοι ευρείν ταίς ευχαίς σου, Πάτερ τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατανόητον καί ακατάληπτον, υπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τό πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν μέγα μυστήριο, τόν γάρ απερίληπτον, συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν πάντοτε Αγνή εκδυσώπει, ως Υιόν σου, τού σώσαι τās ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η σέ κήσασα Χριστέ εισβλέψασα, Σταυρώ υψούμενον, ώσπερ κατάκριτον, θρηνολογούσα γοερώς, τοιαύτα απεφθέγγετο, Οίμοι! πώς σε άνομος, δήμος όλως ουκ ώκτειρε, τούτον οικτειρήσαντα, διά πλήθος ελέους σου, Μή με εγκαταλίπης εν Κόσμω μόνην, ο μόνος αναμάρτητος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ού πρέσβυς ουκ Αγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπέμεινας, τήν πτωχείαν προσαίτης γενόμενος, πτωχός ώσπερ Λάζαρος, έρωσ γάρ θείος ηρέθιζε, Μάκαρ τήν καρδίαν σου, επιποθούσαν τόν πλούτον τόν ουράνιον.

Απέριπτον, καί απράγμονα βίον επόθησας, άπαξ σιτιζόμενος, τής εβδομάδος Αλέξιε, πόθω τής μενούσης σε, αδιαρρεύστου παμμάκαρ απολαύσεως.

Ναόν Θεού, τήν καρδίαν ζητών απεργάσασθαι, εν οίκω ηγάπησας, τής Θεομήτορος Ένδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καί τά ουράνια κάλλη ενοππρίζεσθαι.

Θεοτοκίον

Θηλάσασα, τόν Δοτήρα Παρθένε τού γάλακτος, πεινώσαν καί στένουσαν, νύν τήν καρδίαν μου κόρεσον, πάσης επιγνώσεως, καί κατανύξεως θείας ικετεύω σε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σου γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Ροαίς Ιερών, καταρδεύων πάντοτε δακρύων σου, ψυχήν εγεώργησας, στάχυν αληθώς εκατοστεύοντα, γεωργώ αθανάτω, καλώς διατηρούμενον.

Ωράθης εν γή, πολιτείαν άσαρκον μιμούμενος, τή υπερβαλλούση σου, Πάτερ εγκρατεία αξιάγαστε, καί ευχής προσεδρία, δι' ής φώς εχρημάτισας.

Πυρί προσευχών, αμαρτίας έφλεξας τήν ύλην Σοφέ, αγρύπνοις δέ στάσεσι, πάσαν ηδυπάθειαν εκοίμισας, κοιμηθείς δέ πρός φέγγος, μετέβης τό ανέσπερον.

Θεοτοκίον

Ο φώς κατοικών, τήν αγίαν ώκησε νηδύν σου Αγνή, κόσμου απολλύμενον, σκότει αγνωσίας ανακτώμενος, όν ικέτευε πάντας, φωτίσαι τούς υμνούντάς σε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ναόν ζώντα Θεού σε γενόμενον, τού Χριστού τό σκήνωμα, η Απειρόγαμος, προσφανεροί κρυπτόμενον, καί δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αι ευχαί σου Θεώ ως θυμίαμα, Μάκαρ προσεδέχθησαν, ένθεν τώ βίω σου, τά τών πιστών φρονήματα, ευωδίασας Πνεύματος χάριτι.

Ιερά πολιτεία κοσμούμενον, πάλιν ο Χριστός μή βουλόμενον Ένδοξε, σέ τή πατρίδι δίδωσιν, αποφεύγοντα δόξαν τήν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον

Νόμους φύσεως άχραντε Δέσποινα, ο δημιουργός καιουργήσας τής κτίσεως, εκ σου αρρήτως τίκτεται, καί θεοί με δι' άμετρον έλεος.

Κοντάκιον Έχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Αλεξίου σήμερον τού πανολβίου, εορτήν τήν πάνσεπτον, επιτελούντες
ευσεβώς, αυτόν υμνήσωμεν λέγοντες, χαίροις Οσίων τερπνόν εγκαλλώπισμα.

Ο Οίκος

Τίς τās σεπτās σου αρετās αξίως ευφημήσει, καί ικανώς υμνήσει, Αλέξιε
θεόφρον, τήν σωφροσύνην, τήν υπομονήν, τήν πραότητα, τήν εγκράτειαν, τόν
ακατάπαυστον ύμνον, τήν άκραν σκληραγωγίαν, καί άμετρον ταπείνωσιν, δι'
ών Αγγέλοις εφάμιλλος γενόμενος, Πρεσβεύεις αεί υπέρ τού κόσμου παντός,
διό ακούεις Όσιε, νύν παρά πάντων Πιστών, Χαίροις Οσίων τερπνόν
εγκαλλώπισμα.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αλεξίου τού
Ανθρώπου τού Θεού.

Στίχοι

Άνθρωπος εν γή τού Θεού κληθείς μόνος,
Έξεις τι καινόν κάν πόλω, Πάτερ μόνος.
Εβδομάτη δεκάτη, Αλέξιε, πότμον ανέτλης.

Τή αυτή ημέρα, συνέφθασε καί η μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας
επενεχθείσης ημίν φοβεράς απειλής τού Σεισμού, ής παρ' ελπίδα ελυτρώσατο
ημάς ο φιλόανθρωπος Κύριος, γέγονε δέ επί Κωνσταντίνου Βασιλέως.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Παύλος υπέρ τών Αγίων Εικόνων πυρί
τελειούται.

Στίχοι

Ζήλος διεξέκαυσε Παύλον Εικόνων,
Ό φλόξ δι' αυτās εξεκαύθη καμίνου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Θεοστήρικτος, Ομολογητής, εν ειρήνη
τελειούται.

Στίχοι

Στήριγμα πιστοίς καί μεταστάς εκ βίου,
Τās σάς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα
ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού
Πνεύματος, ο ών ευλογημένος, καί υπερένδοξος».

Επέμενες Όσιε τών γεννητόρων, πυλώσι καθήμενος, καί όλως αγνοούμενος,
καί παιδων παροινίαν υποδεχόμενος, καί καταπαιζόμενος δεινώς, καί εν
πτωχεία πολλή θλιβόμενος.

Σαρκός σου τό φρόνημα απονεκρώσας, ορών τούς γεννήτορας, καί τούτοις αγνοούμενος, τής φύσεως έστεγες τήν βίαν Όσιε, καί τήν εξουθένησιν τών σών, απείρων παιδων επιθλιβόντων σε.

Ωθαύμα! πώς έμεινας αεί πτωχεύων, εν πλούτω Αλέξιε, απείρου ταπεινώσεως! πώς ήνεγκας παίζεσθαι καί ονειδίζεσθαι, υπό παιδων πάνσοφε τών σών, αγνοησάντων τήν πολιτείαν σου!

Θεοτοκίον

Μεγάλου διάκονος σύ Μυστηρίου, εγένου πανάμωμε, Θεόν γάρ εσωμάτωσας, μεγάλων κακών ημάς απολυτρούμενον, τούς σέ μεγαλύνοντας Αγνή, ευλογημένη Θεοχαρίτωτε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, ενεργείας διεμέριζε, τώ τας θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Άγνωστος τό πρίν, γεννήτορσιν υπάρχων, εν τώ καιρώ τής εκδημίας σου, τούτοις τό μυστήριον, εκκαλύπτεις φανερούμενος, εις δόξαν τού Θεού ημών, Ένδοξε τού μεγάλως σε, καί αξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνή, μεγάλη φανεροί σε, πάση τή Ρώμη τόν κρυπτόμενον, θησαυρόν Πανόλβιε, εν πτωχού σχήματι κείμενον, καί δωρεαίς ιάσεων, άπαντας τούς εν πίστει, σοί προσιόντας πλουτίζοντα.

Άρχοντες λαών, καί Βασιλείς συνήλθον, καί Ιερείς Μάκαρ κηδεύσαι σε, Θεού επινεύσεσι, καί κατείδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι θαύμασιν, Όσιε οίς ετέλεις, θεία δυνάμει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ρεύσαντας ημάς, τή πάλαι παραβάσει, ανακαινίζων ο φιλόανθρωπος, αρρεύστως σεσάρκωται, εξ αφθόρου σου Πανάμωμε, νηδύος καί ερρύσατο, άπαντας αμαρτίας, καταφθοράς παναμώμητε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ιδείν κατηξίωσαι, Θεού τήν δόξαν Όσιε, τού λαμπρώς σε εν τέλει Μάκαρ δοξάσαντος, φώς γάρ οι μή βλέποντες είδον, καί τό λαλείν έλαβον οι πρώην, τυγχάνοντες άλαλοι, παναοίδιμε Αλέξιε.

Ωράθης προκείμενος, καί πρός ταφήν αγόμενος, ώσπερ ήλιος Πάτερ, πέμπων ιάσεων, τās μαρμαρυγās παραδόξως, καί σκοτεινά πάθη φυγαδεύων, καί φλέγων τούς δαίμονας, καί φωτίζων τούς θεόφρονας.

Συνήλθε κηδεύσαι σε, Πατριαρχών ο πρόκριτος, Βασιλεύς τε ο λίαν φιλοχριστότατος, Ἄρχοντες πρεσβύται καί νέοι, καί Μοναστῶν χοροί θεία νεύσει καθαγιαζόμενοι, τή προσψαύσει σου Μακάριε.

Ἡρπάγης εν ἄρματι, τῶν ἀρετῶν οχούμενος, καί κατέπαυσας ἔνθα Ὅσιων τάγματα, καί τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, καί πάντων Δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι προσάγομεν, τού Γαβριήλ γηθόμενοι, χαίρε λέγοντες χώρα ἡ ἀγεώργητος, χαίρε τῆς κατάρας ἡ λύσις, χαίρε πηγῆ, ὕδατος τού ζώντος, Ὁσίων τό καύχημα, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ ουρανόν τοίς ἀστροίς

Ὡθαύμα! πῶς εν πυλώσι, τῶν γεννητόρων χρονίως, ὡς τις ἀδάμας υπέστης, φύσεως βία μή καμφθεῖς, Γονέων τε καί συζύγου, Ἀλέξιε πικροίς θρήνοις.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ α' Ὁρα, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον εν Μάρτυσιν

Ὡς ἀστήρ ἀνατέταλκας, καί πιστούς κατεφώτισας, Ἱεραῖς λαμπρότησι τῶν δογμάτων σου, καί τὰς αἰρέσεις ἐσκότασας, καί τέλεον ἔτρεψας, καί ὡς δούλος τό δοθέν, πλεονάσας σου τάλαντον, εὐηρέστησας, τῷ Δεσπότη θεόφρον, οὐ εἰς χείρας ἐναπέθου σου τό πνεῦμα, τό ἱερώτατον Κύριλλε.

Τή σοφία τῶν λόγων σου, καί τῷ φέγγει τού βίου σου, ὡς ἀστήρ πολύφωτος ἀξιάγαστε, μέσον Συνόδου διέλαμψας, Πατέρων τόν ἄθεον, Μακεδόνιον νευραῖς, ἀποπνίξας τῆς χάριτος, εἰς τό Ἅγιον, καί ζώωσαν τά πάντα θεῖον Πνεῦμα, βλασφημήσαντα ἀφρόνως, καί προφανῶς ἀνομήσαντα.

Νούν ἀλάστορα ἡσχυνας, τού παράφρονος Μάνεντος, στηλιτεύσας κάλλιστα καί σοφώτατα, τά βορβορώδη, διδάγματα, τῆς τουτου σκαιότητος, Διδασκάλων ἀρχηγέ, ἱερέων εὐπρέπεια, θεῖε πρόμαχε, τῆς Χριστοῦ

Εκκλησίας, διά τούτο, τήν αγίαν γεγηθότες, επιτελούμέν σου κοίμησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρον παλάτιον, τού Δεσπότης υπάρχουσα, καί φωτός νεφέλη θεοχαρίωτε, τού νοητού ανατείλαντος, τώ κόσμω πανάμωμε, φωταγωγήσον ημών, καί ψυχήν καί διάνοιαν, καί τά σκάνδαλα, αφανίσασα πάντα τού δολίου, τή πρεσβεία σου Παρθένε, τόν λογισμόν ημών στήριζον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ανέδειξέ σε τή ποιμήνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, Διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Κύριλλε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, τά Καθίσματα, καί οι Κανόνες τού Αγίου καί τού Τριωδίου.

Ο Κανων τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Κύριλλον υμνώ τόν πρόεδρον Αιλίας.

Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ο Ειρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχής τό Τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω, τή νεκρώσει τού σώματος, επι νίκιον άσω μελώδημα».

Κοσμήσας τήν ψυχήν, αρετών ταίς ιδέαις, χαρισμάτων δεκτικήν, τού Πνεύματος αυτήν, τού Αγίου τετέλεκας, όθεν άβυσσον σοφίας, εξηρεύξω Αιρέσεων, τά πελάγη ξηραίνουσαν Κύριλλε.

Υπέρτερον τόν νούν, τών ενύλων ειργάσω, τών αυλων λειτουργών, συνόμιλος δειχθείς, τώ πυρί δέ τών λόγων σου, πάσαν έφλεξας τήν ύλην, τών αιρέσεων Κύριλλε, Εκκλησίας πυρσός ο ακοίμητος.

Ρημάτων σου οδμαίς, ηδυπνόοις μανίας, τόν επώνυμον Σοφέ, αιρέσεων πασών, τόν ανύπιοστον βόρβορον, ήλασας μακράν ποιήσας, ως ποιμήν αληθέστατος, ως Χριστού ευωδία γενόμενος.

Θεοτοκίον

Ιλύος εκ παθών, λογισμών τρικυμίας, εκ βελών τού πονηρού, εκ πάσης προσβολής, εναντίας διάσώσον, άπαντας τούς ανυμνούντας, σου πανάμωμε Δέσποινα, τόν ανέκφραστον τόκον Πανάχραντε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Οτι στείρα έτεκεν η εξ' Εθνών Εκκλησία, και η πολλή εν τέκνοις ησθένησε Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Λάμπων ταίς φαιδρότησι Πνευματικής σοφίας, τό τριφεγγές τής θείας Τριάδος, Πάτερ τηλαυγώς, τοίς επί γής ετράνωσας, δι' ής σκότους πλάνης ελυτρώθημεν.

Λύρα ώφθης Πνεύματος τού παναγίου θεόφρον, αναφωνούσα μέλος επιφανείας τού Χριστού, όν εν δυσί ταίς φύσεσιν εκήρυξας, θέλγων τάς ψυχάς ημών.

Οίκος αγιάσματος σου η ψυχή ανεδείχθη, εν ώ Πατήρ Υιός τε και Πνεύμα τό ζωαρχικόν, υπερφυώς κατώκησεν, ώ ψάλλομεν, Άγιος εί Κύριε.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος τήν υπέρ νούν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη, Νού γάρ τού πρώτου εν γαστρί, Λόγον Αγνή συνέλαβες, τόν τά πάντα λόγω συστησάμενον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν σοφίαν

Τήν σοφίαν τού λόγου πεπλουτηκώς, εξηρεύξω δογμάτων ρείθρα ζωής, και πάσαν κατήρδευσας, ευσεβούντων διάνοιαν, και βακτηρία θεία ποιμάνας τό ποιμνιον, επί χλόην θείας, εξέθρεψας γνώσεως, όθεν ως Ποιμένα, και διδάσκαλον μέγαν, και πίστεως πρόμαχον, ευφημούμέν σε κυριλλε, Ιεράρχα κραυγάζοντες, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος α' Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Η γλώσσά σου Σοφέ, θεϊκαίς επιπνοίαις, εφώτισε λαούς, μίαν σέβειν Τριάδα, τή φύσει αμέριστον, μεριστήν τοίς προσώποις δέ, όθεν χαίροντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, προς τόν Θεόν πρεσβευτήν σε, αεί προβαλλόμενοι.

Και νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, και πταισμάτων και θλίψεων, και ανάγαγε, εκ ραθυμίας πταισμάτων, τού δοξάζειν σε, Παντελεήμον τήν μόνην, ελπίδα τών δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον

εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τούς ουρανούς η αρετή σου κατεκάλυψε, καί η γή έπληρώθη τής δόξης σου Χριστέ, διό απαύστως κράζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπερκοσμίου τής σοφίας ρείθρον Όσιε, σου η καρδιά δεξαμένη, εξηρεύσατο διδασκαλίας άβυσσον, νόας ασεβούντων βυθίζουσαν.

Μίαν ισχύν μίαν ουσίαν καί βούλησιν, τρισυποστάτου θεότητος εκήρυξας, καί πολυθέου Κύριλλε, πλάνης τόν χειμάρρουν εξήρανας.

Νούν βορβορώδη καί παράφρονα τού Μάνεντος, ως νουνεχής καί θεοδίδακτος Μακάριε, ταίς άστραπαίς τών λόγων σου, φλέξας εμφανώς εστηλίτευσας.

Θεοτοκίον

Ως ανωτέρα πάντων τών ποιημάτων Αγνή, τόν Ποιητήν τής κτίσεως συνέλαβες, καί υπέρ φύσιν τέτοκας, φύσιν τήν ημών αναπλάττοντα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Τή ράβδω τής σεπτής, Ιεράρχα σοφίας σου, εποίμανας επί ύδωρ, ορθοδόξου λατρείας, τήν ποιμήνην σου μακάριε.

Ο λόγος σου φωτί, θεϊκώ αστραπτόμενος, ώ Κύριλλε φωτισθέντων, εν Ιεροσολύμοις, αχλύν αγνοίας έλυσε.

Θεοτοκίον

Νύξ Πάναγνε παθών, καί κακών αμαυρότητες, καλύπτουσι τήν ψυχήν μου, φωτοδότην τεκούσα, καταύγασόν με δέομαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Ποταμός σύ, ως εξ άλλης Εδέμ εκπεπόρευσαι, ζωηρύτων, πεπλησμένος ναμάτων τού Πνεύματος, καί τής Εκκλησίας, Ιεράρχα με θύσκεις τάς αύλακας.

Ρημάτων σου, τώ πυρσώ θαλαπτίου εκ κλύδωνος, άσεβείας διασώζεις λαόν Ιερώτατε, γαληνόν πρός όρμον, ορθοδόξως αυτόν εκκαλούμενος.

Θεοτοκίον

Ουράνωσας, γεωθείσαν τήν φύσιν Πανάμωμε, τών ανθρώπων, καί φθαρείσαν αυτήν εκαινούργησας, διά τούτο Κόρη, ασιγήτοις φωναίς σε

γεραίρομεν.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἰηχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κυρίλλου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

Είσελθε, κέρδος εκ ταλάντων προσφέρων,
Εις τήν χαράν, Κύριλλε, τού σου Κυρίου.
Ογδοάτη δεκάτη θάνατος μέλας είλε Κύριλλον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μύριοι Μάρτυρες, τούς αυχένας τμηθέντες, τελειούνται.

Στίχοι

Τμηθέντες Άνδρες Μύριοι τούς αυχένας,
Απήλθον ένθα μυριόματοι Νόες.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Ευκαρπίωνος καί τών σύν αυτοίς.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέοι τρεις εν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, εν μέσω φλογός ανεβόων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Έχων πύρ εν διανοία, φόβου Πάτερ τού Θεού, ύλην απετέφρωσας, τήν τών ηδονών αναμέλπων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Δάκρυσι παθών τήν φλόγα, σβέσας Μάκαρ τόν πυρσόν, ετήρησας άσβεστον, σου τόν τής ψυχής ανακράζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ρείθρον ζών έχων τήν χάριν, Πνεύματος εν τή ψυχή θεόφρον ανέβλυσας, Πάτερ ποταμούς διδαγμάτων, τήν Εκκλησίαν άρδοντας, ευσεβώς σε γεραίρουσαν.

Θεοτοκίον

Όλην σε καθαγιάζει, Άγιος ο εκ τής σής, σαρκός δανεισάμενος, σάρκα εαυτώ Θεοτόκε, ο εν Αγίοις Κύριος, κατοικών ο Θεός ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε τόν Κύριον».

Νυσταγμόν αμελείας Μακάριε, εκ βλεφάρων ψυχής απωσάμενος, τόν τοίς δικαίοις πρόποντα, νύν κεκοίμησαι ύπνον, καί πρός ημέραν, ανεσπέρου φωτός μεταβέβηκας.

Αστραπαίς σου τόν λόγον κατέφλεξας, φρυγανώδεις αιρέσεις Αοίδιμε, καί τούς πιστούς εφώτισας, μίαν σέβειν Τριάδα, τοίς χαρακτήρσιν, εν Μονάδι υπάρχουσιν φύσεως.

Ιερεύσας σαυτόν ταίς ασκήσεσι, τόν νεκρόν διά σέ χρηματίσαντα, σύ αναιμάκτως τέθυκας, Ιεράρχης ως θείος, ως Μυστηρίων, απορρήτων διάκονος Κύριλλε.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες αράς τής Προμήτορος, διά σου τής αγνής Θεομήτορος, ευλογημένη Δέσποινα, ευλογούμεν Παρθένε δεδοξασμένη, τόν πανάγιον τόκον σου σέβοντες.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιδείν επιέμενος Χριστού τήν άρρητον, Ιεράρχα δόξαν έσπευσας, πάθη νεκρώσαι ψυχοφθόρα, καρδίαν τε δοχείον ποιήσασθαι, σοφίας τής αμείνω καί κρείττονος, όθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Αστέρα πολύφωτον Χριστός ο Ήλιος, Εκκλησίας εν τώ ύψει σε, έθετο Κύριλλε ακτίσι, δογμάτων Ιερών καταυγάζοντα, καρδιάς τών πιστώσ εκτελούντων σου, τήν φωτοφόρον, μνήμην Όσιε.

Συνόμιλος καί συλλειτουργός γεγένησαι, τών Αγγέλων, ως γάρ άσαρκος, Πάτερ εν γή επολιτεύσω, Οσίων ανεδείχθης συμμετοχος, καί τών Ιεραρχών ισοστάσιος, οίς συγχορεύων ημών μέμνησο.

Θεοτοκίον

Στειρεύουσιν θείων αρετών Πανάχραντε, Θεοτόκε την καρδίαν μου, δείξον Παρθένε καρποφόρον, εκ στείρας η τεχθείσα βουλήματι, τά πάντα τού ποιούντος τώ νεύματι, ίνα υμνώ σε τήν Πανύμνητον.

Τό Φωταγωγικόν.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Χρυσάνθου καί Δαρείας εξ Αθηνών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Εἰδικας σημείωσιν

Θείας ἐπιγνώσεως, εἰσδεδεγμένος τήν ἔλλαμψιν, ἐφωτίσθης τά ὄμματα, Σοφέ τῆς καρδίας σου, καί τῆς πλάνης ζόφον, ἔλιπες ἐμφρόνως, καί ὠμολόγησας Χριστόν, σάρκα λαβόντα τόν πάντων Κύριον, ἐντεύθεν δυναμούμενος, δυνάμει Πνεύματος Χρύσανθε, τών βασάνων ἀνώτερος, ἀνεδείχθης πανεύφημε.

Εχθροῦ δελεάσματα, καί ἡδονῆς υπεκκαύματα, ὡς ἀράχνην λελόγισαι, ζοφώδη δέ κάθειρξιν, υποστάς ἐνθέω, φέγγει κατηυγάσθης, καί εὐωδίας νοητής, ἀπεπληρώθης μέσον ἰστάμενος, βορβόρου καί προσήγαγες, ὡς νυμφοστόλος πανάριστος, τῷ Χριστῷ νύμφην ἀμωμον, τήν μωμήσαι σε σπεύσασαν.

Ετρώθης τῷ ἔρωτι, τῷ γλυκυτάτῳ τοῦ κτίσαντος, καί τῆς πλάνης τό ἄθεον, τέλεον ἐξέκλινας, καί νυμφώνος θείου, ἐχώρησας ἔνδον, νενυμφευμένη τῷ Χριστῷ, διά βασάνων πολλῶν τοῦ σώματος, Δαρεία μεγαλώνουμε, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, καί Παρθένων ἀγλαΐσμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐν κλίνῃ κατάκειμαι, τῆς ἀμελείας Πανάμωμε, καί ραθύμως διέρχομαι, τόν βίον καί δέδοικα, τόν τῆς τελευτῆς μου, καιρόν Θεοτόκε, μή ὡσπερ λέων ἀφειδῶς, διασπαράξῃ τήν ταπεινήν μου ψυχὴν, ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος, διό τῆ σῆ ἀγαθότητι, πρό τοῦ τέλους προοφθάσασα, πρὸς μετάνοιαν ἐγείρον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τόν ἐκ σπλάγχων, αὐτῆς προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλόνηρωπε, τό ἐμόν καταθύμιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καί τῶν Αγίων,

ού η Ακροστιχίς.

Σέ τό χρυσαυγές Μαρτύρων άνθος σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Στεφάνω, υπέρ χρυσόν εκλάμποντι, Μάρτυς κοσμούμενος, καί μαρτυρίου λάμπων καλλοναίς, τώ Δεσπότη παρίστασαι, υπέρ ημών δεόμενος, τών σέ τιμώντων αξιάγαστε.

Ετρώθης, τώ γλυκυτάτω έρωτι, Μάρτυς τού κτίσαντος, καί τά τερπνά τού βίου παριδών, τήν ροπήν όλην δέδωκας, τής σής καρδίας Χρύσανθε, τώ ποθουμένω προθυμότατα.

Τή πίστει, θωρακισθείς κατέβαλες, τόν πολυμήχανον, σοί προσβαλόντα Μάρτυς γυναικός, ηδονής δελεάσματι, καί τής αγνείας τίμιον, Χρύσανθε σκεύος εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ο φύσει, τή θεϊκή απρόσιτος, προσιτός ώφθη μοι, εκ σου Παρθένε σάρκα προσλαβών, όν Δαρεία ποθήσασα, καρτερικώς συνήθλησε, καί νυμφικώς αυτώ προσήνεκται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Χρυσίον δοκιμασθέν, τή τών κολάσεων πυρά πέφηνας, Βασιλικώς Χρύσανθε, φέρων παθημάτων εκσφράγισμα.

Ρητόρων καταλιπών, αδολεσχίαν ταίς πλοκαίς ήγρευσαι, τών μαθητών Χρύσανθε, τού περιφανώς σε σοφίσαντος.

Υπείκεις τώ εραστή, νυμφαγωγούντί σε Χριστώ Πάνσοφε, διά σεπτής πίστεως, έρωτα σαρκός καταλείψασα.

Θεοτοκίον

Σαρκή τεχθείς εκ γαστρός, σου τής Παρθένου Ιησούς Άχραντε, Νύμφην αγνήν Μάρτυρα, εαυτώ Δαρείαν μνηστεύεται.

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Το ωραιότατον κάλλος επόθησας καί τά ορώμενα κάλλη παρέδραμες, καί

προσηγάγω τώ Χριστώ, χρυσέοις Μάρτυς λόγοις σου, Χρύσανθε μακάριε, τήν Δαρειάν τήν ένδοξον, άθλους διανύσασαν, καί τυράννους αισχύνασαν, μεθ' ής ημών μνημόνευσε πάντων, τών πίστει τελούντων τήν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Ως αγεώργητος Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον βόρτυν εβλάστησας, αναπηγάζοντα ημίν, τόν οίνον τόν σωτήριον, πάντων τόν ευφραίνοντα, τάς ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε, τών καλών μακαρίζοντες, αεί σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν επονειδίστον Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως εκών υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα επιπρώσκετο, Οίμοι τέκνον έλεγε, τί τό ξένον μυστήριο, Ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, οικτείρησον καί σώσον τόν κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τον Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αι τού Πνεύματος αστράψασαι λαμπηδόνες, τή καθαρά καρδιά σου όλον φωταυγή σε, Μάρτυς απειργάσαντο, προθύμως κραυγάζοντα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υφαντόν σε θείας χάριτος εκ τών άνω, ο Ποιητής ενέδυσεν άφθαρτον χιτώνα, άμωμον τηρήσαντα, τό σώμα Μακάριε, καί ως νικητήν εστεφάνωσε.

Γενναιότητι καρδίας απετινάξω, τάς ηδονάς τού σώματος, κάλλει ασυγκρίτω, θείω ενηδόμενος, καί χαίρων διήνυσας, τό τής μαρτυρίας σου στάδιον.

Εθεώθης κατά μέθεξιν Αθλοφόρε, θεοποιού ενώσεως καί προς ουρανίους, είσω κίσθης χαίρουσα, θαλάμους ως άμωμος, Νύμφη τού Δεσπότου τής κτίσεως.

Θεοτοκίον

Συντηρήσας σε Παρθένον ως πρό τού τόκου, μετά τόν τόκον άχραντε, εκ σου έσαρκώθη, ο απερινόητος, Δαρειάν τήν Μάρτυρα, Νύμφην εαυτώ επαγόμενος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Μετάρσιον τόν νούν, τών ενύλων ποιούμενος, δεσμούμενος τήν κακίαν, τού εχθρού Αθλοφόρε, διέλυσας μακάριε.

Αγνείας εραστής, γεγονώς Ιερώτατε, μετήνεγκας τής Παρθένου, τό διάπυρον φίλτρον, εις Κύριον πανεύφημε.

Ρηγνύμενον ορών, καί ποσί συμπατούμενον, τόν τύραννον γεγηθότι, λογισμῷ τόν Δεσπότην, Παμμάρκαρ εμεγάλυνας.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ερμηνεύσαι μυστήριον, ὡ πάναγνε Θεόν Λόγον, υπέρ νούν γάρ καί λόγον, διπλοῦν τή φύσει τέτοκας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Υμνοῦντα, τόν Δεσπότην τῶν ὅλων αοίδιμε, φῶς ουρανόθεν δι' ὅλου, σέ περιΚυκλώσαν καταφωτίζει, καθειργμένον, ζοφωτάτω οικήματι Χρῦσανθε.

Ρώμη σε, μαρτυρίῳ σεπτῷ κλειζόμενον, χρυσοειδή ὡς ἀστέρα, κεκτημένη Μάρτυς στολίζεται, τοῖς ἀγώσι, καί τοῖς θείοις σου Χρῦσανθε θαύμασιν.

Ωραία, περικαλῆς τε καί περιδέξις, Μάρτυς Δαρεία Παρθένε, δεδειγμένη, Λόγω ωραιοτάτω, ενυμφεύθης, διὰ πόνων παντοίων τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον

Νέον σε, ὡς παιδίον Παρθένος ἐκύησε, τόν προαιώνιον Λόγον, ὄν ποθοῦσαι Κόραι, ταύτης ὀπίσω, σοί τῷ πάντων, Βασιλεῖ νυμφικῶς ἀπηνέχθησαν.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Χρυσάνθου καί Δαρείας.

Στίχοι

- Ζῶσι Χρῦσανθος καί Δαρεία ἐν πόλῳ,
- Κάν ἐκπνέωσι, ζῶντες εἰσδύντες βόθρῳ.
- Χῶσαν συζυγίην δεκάτη ἐνάτη ομόλεκτρον.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Κλαύδιος ὁ Τριβούνος, ἐν θαλάσῃ βληθεῖς, τελειοῦται.

Στίχοι

- Φυγῶν θάλασσαν Κλαύδιος, τήν τῆς πλάνης.
- Ἐνδον θαλάσσης βάλλεται παρά πλάνων.

Τή αὐτή ἡμέρα, ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἰλαρία, ἡ τούτου σύζυγος, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἰλαρία τμηθεῖσα τήν κάραν ξίφει,
- Θεοῦ πρόσωπον ἰλαρώτατα βλέπει.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Ιάσων καί Μαύρος, οι υιοί αυτών, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Σύν αυταδέλφω τέμνεται Μαύρω κάραν,
- Αδελφά τούτω συμφρονήσας Ιάσων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Παγχαρίου.

Στίχοι

- Ο Παγχάριος πάσαν ήν πλουτών χάριν,
- Όν πρός τομήν ήλειψεν η Θεού χάρις.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Διόδωρος Πρεσβύτερος καί Μαριανός Διάκονος, σπηλαίω εγκλεισθέντες, τελειούνται.

Στίχοι

- Ως βήμα τό σπήλαιον, ένδον γάρ φέρει
- Θύτην τε Χριστού καί σύν αυτώ Λευίτην.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι παΐδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Άνθος Μαρτύρων, χρυσοειδές σύ γεγένησαι, δήμον αθλητών προσήξας γάρ τώ Χριστώ, θείοις λόγοις σου καί θαύμασι, Μάρτυς θεόληπτε, μεθ' ών πιστώως σε νύν μακαρίζομεν.

Νομή βορβόρου, συγκλεισθέντα γυμνόν σε πανένδοξε, θείας ευωδίας δόξη φωτοειδεί, Ιησούς καταφαιδρύνει σε, όν καθαρότητι, διανοίας πανσόφως ηγάπησας.

Θήρα φρουρόν σοι, παρθενίας Χριστός εξαπέστειλε, λύμην ασεβών απείργοντα προφανώς, μελωδούντί σοι Πανεύφημε, Ευλογημέτης εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο κατ' ουσίαν, τήν θεϊκήν ών απερίγραπτος, κόλποις σου Παρθένε γέγονε καθ' ημάς, τή σαρκί περιγραφόμενος, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παΐδες κραιυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Στερρότητι μάκαρ λογισμού, αντιπαξάμενος τώ ματαιόφρονι, ξεσμούς τού σώματος ήνεγκας, καί λαμπάσι φλογιζόμενος, ου κατεφλέχθης, τοίς Παισί συμψάλλων Χρύσανθε, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σοφία κοσμούμενος Χριστού, εναπεμώρανας, ασόφων φρύαγμα, καί νούν αλάστορα ήσχυνας, τού τήν Εύαν απατήσαντος, αιχμαλωτίσας ευσεβώς, τούτου τό όπλον Σοφέ, καί προσάξας, Νύμφην Θεώ εκλεκτήν διά πίστεως.

Ενώσει ψυχής τήν τής σαρκός, φυγόντες ένωσιν, αγνά κειμήλια, τού Παντοκράτορος ώφθητε, καί Ναώ προσανετέθητε, επουρανίω Αθληταί, αναβοώντες Χριστώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Βουλήσει Θεού τών τής σαρκός, παθών κρατήσαντες, πύρ απετέφρωσαν, τό τών κολάσεων Χρύσανθος, καί Δαρεία δρόσω Πνεύματος, καί τών στεφάνων τής ζωής έτυχον μέλποντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ως ρόδον εν μέσω ακανθών, τού βίου Πάναγνε, Θεός ευράμενος, σέ τήν αμώμητον ώκησε, τήν γαστέρα σου τήν άχραντον, καί ευωδίας μυστικής κόσμον επλήρωσεν, εκβοώντα, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ιερολογούντι τά θεία, θείος στρατός σοι προσετέθη, πλάνης ανιέρου λυτρωθείς, καί διά ξίφους άμωμα θύματα, τώ δι' ημάς ως πρόβατον, Μάρτυς τυθέντι προσηνέχθησαν.

Ώφθητε θηρίων εν μέσω, οιά περ άρνες Αθλοφόροι, σάρκωσιν κηρύττοντες θεϊαν, τού κενωθέντος καί μέχρις αίματος, καί διά πόνων άπνον, λήξιν ενθέως εκληρώσασθε.

Σήμερον φαιδρώς εορτάζειν, άπασαν πόλιν τε καί χώραν, Ρώμη συγκαλείται η Πόλις, τούς θείους άθλους καί τά παλαίσματα, ως πανδαισίαν άύλον, προβαλλομένη υμών Άγιοι.

Ήρθητε πρός άπειρον δόξαν, Χρύσανθε Μάρτυς καί Δαρεία, καί τώ Παντοκράτορι Λόγω, στεφανηφόροι άμα παρίστασθε, υπέρ ημών πρεσβεύοντες, μακαριζόντων υμάς πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φρίπτει λογισμός καί καρδία, κατανοούντα σήν λοχείαν, τήν ακατανόητον Κόρη, Θεόν γάρ Λόγον εκυοφόρησας, τόν διά σου ρυόμενον, πάσης ανάγκης τούς τιμώντάς σε.

Τό Φωταγωγικόν τού Ἦχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών τών εν τή Μονή τού Αγίου Σάββα αναιρεθέντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον εν Μάρτυσιν

Εφετών τό ακρότατον, ολικώς αγαπήσαντες, τά τού βίου Ὅσιοι, ὡσπερ σκύβαλα, τερπνά ηγήσασθε ἅπαντα, καί μόνα τά μένοντα, αγρυπνία καί ευχή, νιφετώ τε καί καύσωνι, εμποθήσατε, σπηλοδίαιτοι ἄμα γεγονότες, συμπολίται τών Αγγέλων, αναδειχθέντες εν χάριτι.

Καί ροπάλοις τυπτόμενοι, καί τοίς λίθοις βαλλόμενοι, καί πυγμαίς κοπτόμενοι τήν ομόνοιαν, ου διελύσατε Μάρτυρες, αγάπη συνδούμενοι, καί στοργή αδελφική, αλλ' υφ' έν θανατούμενοι, καί τεμνόμενοι, μεληδόν Αθλοφόροι τή τραπέζη, προσηνέχθητε τή θεία, ως Ιερεία αμώμητα.

Καί πνιγμώ συγκλειόμενοι, καί πυρί δαπανώμενοι, τας ψυχάς παρέθεσθε ως αμώμητα, Μάρτυρες ένδοξοι θύματα, χειρί τού Παντάνακτος, καί συνήφθητε χοροίς, ασωμάτων Δυνάμεων, αιωνίζουσας, κληρωσάμενοι δόξαν, ής μεθέξειν, τούς ημάς ανευφημούντας, αδιαλείπτως πρεσβεύσατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τό άριστον, καί σωτήριον φάρμακον, η Θεόν κυήσασα τόν Σωτήρά μου, καί τών δακρύων τά ρεύματα, καί ώρας τήν έννοιαν, τής φρικτής καί φοβεράς, αδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καί φυγείν ταίς ευχαίς σου, ώ Παρθένε, τών κολάσεων τόν τρόπον καί θείας τεύξασθαι χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Αμνάς η κυήσασα, τό Αρνίον τό άκακον, τό τήν αμαρτίαν ελθόν ίάσασθαι, παντός τού κόσμου Πανάμωμε, οικείω εν αίματι, τό σφαγέν υπέρ ημών, καί ζωώσαν τά σύμπαντα, σύ με ένδυσον, γυμνωθέντα τής θείας αφθαρσίας, εξ ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Απολυτίκιον Ἦχος β'

Αθλοφόροι Κυρίου μακαρία η γή η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιοι αι σκηναί αι δεξάμεναι τά πνεύματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, Αυτόν ώς αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες, ως σύνηθες, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς άνευ τών Θεοτοκίων.

Ύμνοις γεραίρω Μάρτυρας μονοτρόπους.

Στεφάνου Σαββαΐτου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τό θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ δουλείας, ωδήν επινίκιον, άδοντες καί βοώντες, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Ύμνοις τήν θεόπνευστον πληθύν, τών Ιερών Μαρτύρων σου, ποθούντι ευφημήσαι, Χριστέ μοι ουρανόθεν, παράσχου φώς γνώσεως, τούτων ταίς ικεσίαις, ίνα μέλψω θεόφθεγκτον άσμα.

Νόμω τώ τού Πνεύματος σοφοί, τά μέλη κυβερνήσαντες, ημών καί τάς αισθήσεις, ναοί ηγιασμένοι, Θεού ανεδείχθητε, Μάρτυρες θεοφόροι, εν υμίν γάρ Χριστός ενηυλίσθη.

Όλβον τόν φθειρόμενον εν γή, καταλιπόντες Άγιοι, καί τά τερπνά τού βίου ως όναρ παριδόντες, Χριστού ηρετίσασθε, τήν μή σαλευομένην Βασιλείαν, ής νύν εμφορείσθε.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ ανεδείχθης μυστική, ήν, Ιακώβ τεθέαται, ο εκλεκτός τού Θεού εξ ής αρρήτω λόγω, προήλθεν ο άσαρκος, σάρξ ατρέπτως υπάρξας, υπέρ λόγον εκ σου Θεοτόκε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ιερευσαντες όλον, τόν εαυτών Άγιοι, βίον ακηλίδωτον όλως, τώ παντεπόπτη Θεώ, προσενηνόχατε, ολοκαυτώματα θεία, εαυτούς καί τέλειον, στέφανον ήρασθε.

Σάββα τού θεοφόρου, ως φοιτηταί γνήσιοι, τήν εκ τών θορούβων ποθήσαντες αναχώρησιν, ανεμστρόφως οδόν, τήν τεθλιμμένην πατούντες, πρός ζωήν εφθάσατε, τήν ατελεύτητον.

Γεωργήσαντες σπόρον, τόν εν υμίν Όσοι, εγκαταβληθέντα τού λόγου, καί τών
δακρύων ροαίς, άγαν αρδεύοντες, εκατοστεύοντα στάχυν, τώ Θεώ
προσάγετε, καρποφορήσαντες.

Θεοτοκίον

Ενοικήσας Παρθένω σωματικώς Κύριε, ώφθης τοίς ανθρώποις, ως έπρεπε
θεαθήναί σε, ήν καί ανέδειξας, ως αληθή Θεοτόκον, καί πιστών βοήθειαν,
μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Δι' εγκρατείας τών παθών τάς πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες ορμάς, καί τάς
κινήσεις, Ασκηταί θεόληπτοι, επόμενοι κατ' ίχνος, τώ πάντα τεκτηναμένω
μόνω Θεώ, καθάπερ δεκτή θυσία καί ιερά, προσηνέχθητε σφάγια, διά χειρός
βαρβαρικής, τυπτόμενοι σφαπτόμενοι, καί βιαίως Κοπτόμενοι.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οικτιρμών εκ σου τεχθέντα,
σύν ταίς άνω δυνάμεσι, καί τοίς Αρχαγγέλοις, καί πάσι τοίς Ασωμάτοις υπέρ
ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δούναί ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί
ιλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ τού υιού σου Καί Θεού Σταυρώ Παρθένε, περιφρουρούμενοι αεί τάς τών
δαιμόνων, προσβολάς τροπούμεθα, καί τάς μεθοδείας, κυρίως σε Θεοτόκον
καί αληθώς, υμνούντες, καί πόθω πάσαι αι γενεαί, μακαρίζομεν Άχραντε, ως
προεφήτευσας, διό, πταισμάτων ημίν άφεςιν, ταίς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επέβης εφ ίππους, τους Αποστόλους σου Κύριε, καί εδέξω χερσί σου ηνίας
αυτών, καί σωτηρία γέγονεν, η ιππασία σου, τοίς πιστώς μελωδούσι, Δόξα τή
δυνάμει σου Κύριε».

Ερήμω άνίκμω, εγκαρτερούντας ορών ο εχθρός, αρεταίς τε ποικίλαις
εμπρέποντας, τούς αητήτους Μάρτυρας, επυρπολείτο δεινώς, τώ φθόνω
βεβλημένος, καί πρός παρατάξεις ετρέπετο.

Ριζώσας τήν πλάνην, εν τοίς ιδίοις αυτού μαθηταίς, πρός αλληλοφονίαν
ηρέθισε, τά τών βαρβάρων φύλα ο Δράκων ο δόλιος, δι' ών καί τής ερήμου,
εξώσαι τούς Οσίους ηπειίγετο.

Αγρίως τά κύκλω, περιλαβών ως επόθησε, φυγαδεύσαι μέν τούτους, ουκ
ίσχυσε τούς αητήτους, ο τών Δικαίων αντίπαλος, νικηθείς δ' αοράτως,
όφθαλμοφανώς επεστράτευσεν.

Ιού καί μανίας, εμπεπλησμένος εφώρμησε, σύν τοίς υπασπισταίς ο
αρχέκακος, θηριωδώς δέ τοίς μακαρίοις εφήλατο, καί πληγαίς ανηκεστοις,
αίματος λιβάδας εξέχεε.

Ρεούσης απήτουν, ύλης χρυσίου φθαρού θησαυρός, οι τή γή τās ελπίδας ερείσαντες, οι δέ γενναίοι εν ουρανοίς αναθέμενοι, τās ελπίδας εβόων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ως θήρες ροπάλοις, ανηλεώς καί τοίς ξίφεσι, τούς Οσίους καί λίθοις ηκίζοντο, τούς σφών προκρίτους καταμηνύειν κελεύοντες, αλλ' ανένευον Πάντες, νόμω τής αγάπης νευρού μενοι.

Θεοτοκίον

Παρθένε καί Μήτηρ, σύ Αποστόλων καλλώπισμα, καί Μαρτύρων Αγίων κραταίωμα, καί τών Οσίων καύχημά τε καί διάσωσμα, τών πιστώσ μελωδούντων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τās οδοús μου κατεύθυνον δέομαι».

Μυηθέντες αγάπης, Σώτερ, τόν θεσμόν τής τελείας οι Όσοι, καί πεπαιδευμένοι, υπό σου τās ψυχάς προετίθεσαν, υπέρ τών ιδίων, φίλων, τό σόν υπέρ ανθρωπων, εθελούσιον πάθος μιμούμενοι.

Άγαν υπέρ τήν φύσιν, τήν εκ θελημάτων σαρκός γεννηθείσαν Χριστέ, τό διάταγμά σου, τού θανάτου εφάνη στερρότερον, τώ γάρ σώ στοιχούντες, Νόμω θανείν υπέρ τών φίλων, ευκλεώς οι θεόφρονες εΐλοντο.

Ραντισθέντες υσώπω, διά τού Βαπτίσματος τώ νοητω τās ψυχάς, τοίς οικείοις αύθις, ερραντίσθητε αίμασιν Όσοι, εν φορά πυρός δέ, οία χρυσός δοκιμασθέντες, προσηνέχθητε θύμα ευώδες Χριστώ.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός τόν δυνάμενον σώζειν με Κύριον, εκ βυθού αμαρτιών εβόησα, καί εκ φθοράς ανήγαγε, τήν ζωήν μου ως φιλόανθρωπος».

Τās απειλάς τών τυράννων ουκ έπτηξαν, οι θεράποντες Χριστού, τόν βίον γάρ διηνεκώς μελέτημα, τού θανάτου προκατέστησαν.

Υπονοούντες πλουτείν τούς ακτήμονας, αφειδώς οι ασεβείς εκόλαζον, τούς τά φθαρτά μέν ρίψαντας, κτησαμένους δέ τά άφθαρτα.

Ρώμην ανίκητον αμφιασάμενοι, τού Χριστού οι Αθληταί ετρέψαντο, τού

νοητού αλάστορος, καί βαρβάρων τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Ως επί κούφης νεφέλης ελήλυθεν, επί σοί ο βασιλεύων Κύριος, τού καθελεῖν Αιγύπτια, χειροποίητα Πανάμωμε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἰησου.

Συναξάριον

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αββάδων τών αναιρεθεντων υπό τών Μαύρων εν τή Μονή τού Αγίου Σάββα τού Ηγιασμένου.

Στίχοι

- Διπλούς στεφάνους χειρός εκ τού Κυρίου,
- Πόνων χάριν δέχεσθε καί τών αιμάτων.
- Εικάδι Αββάδες εκ χθονός ουρανόν ήλυθον ευρύν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Νικήτα, Επισκόπου Απολλωνιάδος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων επτά Μαρτύρων γυναικών, τών εν Αμινσώ, Αλεξανδρείας, Κλαυδίας, Ευφρασίας, Ματρώνης, Ιουλιανής, Ευφημίας, καί Θεοδοσίας.

Στίχοι

- Δηλοί γυναικών τών πεπυρπολημένων,
- Αριθμός επτά παρθένος τών Παρθένων.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Μάρτυς Ροδιανός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ο Ροδιανός, ως ερυθρόν σοι ρόδον,
- Χριστέ προσήχθη, τό σώμα βεβαμμένος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ακύλας ο Έπαρχος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Άμωμον ιερείον ώφθης Ακύλα,
- Τμηθείς αμώμω Δεσπότη διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Λολλίων πυγμαίς βαλλόμενος τελειούται.

Στίχοι

- Ο Λολλίων έστηκε τάς πυγμάς φέρων,
- Καί μή στεναγμόν, μηδέ μυγμόν εκφέρων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Εμμανουήλ ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ξίφει χεθήτω, κάν κοτύλη φησί μοι,
- Εμμανουήλ πέφυκεν αίματος μία.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι τής Χαλδαίας καμίνου, τήν πανώλεθρον δύναμιν σβέσαντες, μορφή Αγγέλου συγκαταβάντος, τώ Δημιουργώ Νεανίαι εκραύγαζον, Ευλογητός εἰ καί αινετός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Απηνεώθησαν άμφω, τά πολέμια τών εναντίων στίφη, τών ορωμένων καί αοράτων, εν τοίς αικισμοίς καθορώντες τούς Μάρτυρας, υμνολογούντας, Ευλογητός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Σοί τώ Χριστώ νυμφευθέντες, καί τώ έρωτί σου τιτρωσκόμενοι, τού μόνου όντως ηγαπημένου, γένος καί πατρίδα καί πλούτον ηθέτησαν, οι πρόσφυγές σου ώ Λυτρωτά, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Μιαιφονία βαρβάρων, ου μετέστησε τούς εραστάς σου Χριστέ, τής εν ερήμω θεολατρίας, τούς γάρ αναιρούντας τό σώμα ουκ έπτηξαν, τάς σάς κατέχοντες εντολάς, ως ακοάδαντον θεμέλιον.

Όλον πρός σέ μεταθέντες, εκ τού κόσμου τήν επιθυμίαν Χριστέ, θυμόν δέ κατά τής αμαρτίας μόνης ανθοπλίσαντες, σοί ευηρέστησαν πανσόφω χρώμενοι λογισμώ, οι θεράποντές σου Κύριε.

Νόμον θεόγραφον ένδον, εν πλαξί τών καρδιών υμών, θεόθεν Μάρτυρες δεδεγμένοι, ένα εν Τριάδι Θεόν εκηρύττετε, αυτώ βοώντες, Ευλογητός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εν τώ φωτί τού Κυρίου, πορευόμενοι, δεύτε υμνήσωμεν, τήν θείαν πύλην τού Βασιλέως, τών βασιλευόντων, Μαρίαν τήν άχραντον, τήν Θεοτόκον ως αληθώς, καί ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ασεβείας όργανα άλιον μέλος, ευσεβείας δέ αι θεόφθογγοι, εκελάδουν φόρμιγγες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας».

Ουρανίαις τάξεσιν ημιλλημένοι, οι ισάγγελοι ολονύκτοις, εν αγρυπνίαις έψαλλον, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν Σταυρόν αράμενοι σοί τώ Δεσπότη, ηκολούθησαν ολοψύχως, οι Μάρτυρες ψάλλοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ράβδοις συνθλαπτόμενοι, λίθων νιφάδας, υφιστάμενοι οι Πανόλβιοι, αρετής αντείχοντο, Υμνείτε βοώντες τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ολοτρόπως σώμά τε ψυχήν καί πνεύμα, καθηράμενοι οι Μακάριοι, τώ Χριστώ

ανέμελπον, Ευλογείτε πάντα τά έργα, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οι διπτήν υπόστασιν σέ βλασφημούντες, τόν αμέριστον αισχυνέσθωσαν, ως τετράδα σέβοντες, ημείς γάρ σε ένα τής θείας, Τριάδος προσκυνούμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Ποικίλως γυμνασθέντες οι Αθληταί, καί νικήσαντες τού κοσμοκράτορος, τάς μηχανάς, ήσχυναν ανδρείως καί ευσεβώς, βαρβαρικήν απόνοιαν, τούτων υπομείναντες τάς ορμάς, διό καί τούς στεφάνους, διπλούς εκ τού δικαίου, Αγωνοθέτου εκομίσαντο.

Ο παίς καί εν σπηλαίοις ασκητικώς, τήν ζωήν διελθόντες Μακάριοι, άντρου στενού, χάσματι καθείρχθητε αφεγγεί, πεφοινιγμένοι αίμασι, καύσει τε πυρός καί τή εκ καπνού, δεινώς αποσμουχούση, ατιμίδι εκπνιγέντες, τροπαιοφόροι απεφάνθητε.

Υμνούμεν τούς αγώνας υπερφυώς, ούς πρός τήν αμαρτίαν ηθλήσατε, νεανικώς, αντικαθιστάμενοι τού Χριστού, ως στρατιώται ένδοξοι, καί γάρ ενικήσατε ευκλεώς, καί νύν παρεστηκότες, σύν τάγμασι Αγίων, τώ πανυψίστω ημών μέμνησθε.

Σύν Σάββα τώ Πατρί καί Καθηγητή, ως ανόθευτα τέκνα Μακάριοι, εν ουρανοίς, αίγλης εμφορούμενοι τριλαμπούς, υπέρ ημών πρεσβεύσατε, τών συμφοιτητών τε καί υμνητών, ειρήνην δωρηθήναι, κοινώς ταίς Εκκλησίαις, καί σωτηρίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Θεοτοκίον

Οφρύν καί θράσος άμα τών δυσμενών, ο τεχθείς εκ Παρθένου κατάβαλε, καί τάς βουλάς, τών κακοδοξούντων Δημιουργέ, τών δέ Πιστών τό σύστημα, στήριξον ακράδαντον ως Θεός, τό κέρας ανυψώσας, καί πίστει κραταιώσας, ίνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου Επισκόπου, τού Ομολογητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Κόσμου τοὺς θορύβους ἐκφυγών, ἐν ἀταραξία παμμάκαρ τόν νοῦν ἐφύλαξας, μή περιπλανώμενον, μηδέ ρεμβόμενον, ταῖς τοῦ βίου συγχύσεσι, καί ταῖς τρικυμίαις, ἀλλ' ἀνατεινόμενον, καί ἄνω βλέποντα, πόθῳ πρός τόν ἄνω Δεσπότην, πρός τόν εὐεργέτην τῶν ὅλων, ἀξιομακάριστε Ἰάκωβε.

Ἐξω τῆς τοῦ κόσμου ταραχῆς, Πάτερ διεξάγων τόν βίον, παθῶν ἐλεύθερος, γέγονας τῆ χάριτι περιφρουρούμενος, καί δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀσκήσει συντόνω, καί θείαις ἀστράψεσι, καταστεψάμενος, χαίρων σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὧν τήν πολιτείαν ἐκτήσω, περὶ τόν Παντάνακτα καί Κύριον.

Ἐξῆς ἔξω κόσμου καί σαρκός, ὑπέρ τὰ ορώμενα πάντα, ὡς τήν ἀόρατον, δόξαν ἐνθυμούμενος, καί φανταζόμενος, τῆς σκηνῆς τήν εὐπρέπειαν, τῆς ἐπουρανίου, καί τήν ωραιότητα τήν ἀκατάληπτον, ἧς νῦν ἐμφορούμενος σώσαι, τοὺς πιστῶς τιμώντάς σε Πάτερ, τόν Χριστόν δυσώπησον Ἰάκωβε.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καί ἀδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καί ἀντίληψις, καί βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου, σύ ὑπάρχεις ἀχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλοῦς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, σταυρώσει ἀχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καί ολολύζουσα, Οἴμοι, Τέκτον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωὴν, Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ μεθ' ἡμῶν, κατὰ τήν σὴν ἐπιείκειαν, μή ἀποστήσης τό ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλά ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τήν ζωὴν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὡδή α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε Λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὁδηγήσαντι, τόν Λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τόν φωτισμόν, τού σου Δεσπότη, Ιάκωβε, εν τή ψυχῇ δεξάμενος, κόσμου κατέλιπες, αχλυώδη απάτην, καί τῆς υπερκοσμίου δόξης επέτυχες.

Σύ τόν Σταυρόν, ἐπί τῶν ὠμων ἀράμενος, τῷ σταυρωθέντι Ὅσιε, κατηκολούθησας, καί μονάσας πανσόφως, τά πάθη εγκρατεία Πάτερ εμείωσας.

Χωρητικόν, τῶν χαρισμάτων τού Πνεύματος, ἐξ απαλῶν ονύχων σου, σκεύος γεγένησαι, καί τῆς ἀνω πολίτης, Σιών καί κληρονόμος μάκαρ, Ιάκωβε.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, πάσι τόν ὄντα ἀχώρητον, σοί χωρητόν γενόμενον, δι' ἀγαθότητα, ἀπεκύησας Κόρη, ὄν αἴτησαι σωθῆναι τούς ἀνυμνούντας σε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τήν ἀμαρτίαν, καί τόν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τās καρδίας ἡμῶν τῶν υμνούντων σε».

Ὁ βίος σου τερπνός, ὁ λόγος ἐνθεος, ἀγάπης τῷ ἀλατι ἠρτυμένος, ἡ καρδία εὐκατάνυκτος, διά τούτό σε πίστει μακαρίζομεν.

Χριστοῦ τού δι' ἡμᾶς φανέντος σώματι, τόν θεῖον σεβόμενος χαρακτήρα, διωγμούς Πάτερ υπέμεινας, καί κινδύνους καί πόνους παμμακάριστε.

Ὡς θύμα καθαρόν σαυτόν προσήγαγες, Κυρίῳ νεκρώσει τῆς ἀμαρτίας, καί θυσίας ἀναιμάκτους αὐτῷ, ἱεράρχης ὡς ἐννομος προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Χρυσούν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καί στάμνον τού θεοῦ μάννα καί θρόνον, καί παλάτιον τερπνότατον, τού Θεοῦ σε Παρθένε ὀνομάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Τήν ωραιότητα τῶν διδαγμάτων σου, καί τήν λαμπρότητα τῶν νοημάτων σου, καί οὐς υπέστης διωγμούς, σεπτὰ δι' ἐκτυπώματα, Πάτερ εκπληττόμενοι, κατά χρέος τιμώμέν σε, Ιάκωβε πανεύφημε, θυηπόλε τού Κτίστου σου, διό σύν υμνωδίας βωόμεν σοι, Σώσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καί προστρέχει, καί ποῖα ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς σύ Θεοτόκε, σκέπουσα τās ψυχάς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τού Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τά φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Τών δακρύων τοίς ρεύμασι, διηνεκώς λουόμενος Παμμάκαρ, καθαρόν δοχείον ώφθης τού Πνεύματος.

Ολονύκτοις δεήσεσι, τάς ηδονάς τού σώματος κοιμίσας, απαθείας ώφθης λύχνος ακοίμητος.

Ταπεινός τε καί μέτριος, καί συμπαθής ακέραιος καί σώφρων, Ιεράρχα Όσιε εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Δέσποινα, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα, πειρασμών καί θλίψεων πάντας λύτρωσαι.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων Ποιητής Κύριε, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων Οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ού γινώσκομεν».

Δόξης ερών αληθούς, τό εν ανθρώποις υψηλόν Όσιε, περιφανώς Πάτερ εβδελύξω, καί γέγονας φωστήρ, ταπεινοφροσύνης εμπρέπων φαιδρότητι.

Αναστηλών σεαυτόν, ταίς ολονύκτοις προσευχαίς ίστασο, τώ τής ψυχής όμματι τάς θείας, δεχόμενος αυγάς, Πάτερ Ιεράρχα θεόφρον Ιάκωβε.

Εν εγκρατεία πολλή, εν αγρυπνία εκτενεί Όσιε, εν προσευχή καί κακοπαθεία, εζήτησας Θεόν, τόν σέ πρός τάς άνω μονάς με ταθέμενον.

Θεοτοκίον

Τήν πληγωθεισάν μου, ταίς προσβολαίς τού δυσμενούς, Άχραντε, ως συμπαθής ίασαι καρδίαν, η τόν επί Σταυρού σαρκί πληγωθέντα, αρρήτως κυήσασα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Οι κρουνοί τών δακρύων σου Όσιε, θάλασσαν δεινών παθημάτων εξήραναν, καί τήν εκεί παράκλησιν, τή σεπτή σου ψυχή προεξένησαν.

Ανεξίκακος πράος ακέραιος, όσιος ηδύς ταπεινόφρων καί μέτριος, καί φωτισμού ανάπλεως, παναοίδιμε Πάτερ γεγένησαι.

Τή τών θείων ποιμένων η μνήμη σου, Πάτερ συνδεδόξασται, οία Ποιμένος καλού, Ποιμήν σοφέ Ιάκωβε, ως οσίως τήν ποιμήνην ποιμάναντος.

Θεοτοκίον

Ο βουλήσει τό πάν εργασάμενος, μήτραν βουληθείς απειρόγαμον ώκησε, τούς τή φθορά νοσήσαντας, αφθαρσία πλουτίσας ως εύσπλαγχνος.

Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου Επισκόπου, τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Λύπας ενεγκών σής χάριν σκιάς, Λόγε,
- Βίου σκιώδους Ιάκωβος ηρπάγη.
- Κρύψαν υπό χθόνα εικαδ' Ιάκωβον κατά πρώτην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου θωμά, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ζωήν ο θωμάς εκλιπών μετρουμένην,
- Ζωήν πρεπόντως εύρεν ου μετρουμένην.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φιλήμονος καί Δομνίνου.

Στίχοι

- Τμηθείς Φιλήμον, καί Δομνίνον σόν φίλον,
- Φιλείν κεφαλής τήν τομήν απειργάσω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βηρίλλου, επισκόπου Κατάνης.

Στίχοι

- Διπλά θανών εύρατο Βήριλλος στέφη,
- Ως κυριεύσας καί παθών καί δαιμόνων.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Σεραπίων, ο από Σιδώνος, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Δούς πάντα χερσίν ενδεών Σεραπίων,
- Τέλος δίδωσι καί τό Πνεύμα Κυρίω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεφρόνησαν αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πολλούς διωγμούς, ανενδότους πειρασμούς Πάτερ υπέμεινας, Εικονομάχους εκτρεπόμενος, ως ζηλωτής ενδικώτατος, πάντας τούς ορώντας φωτίζων, καί κραυγάζων, Ιάκωβε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Χριστού τήν φρικτήν, Παρουσίαν εννοών εν κατανύξει, πάντα τόν βίον διετέλεσας, έως ού εύρες μακάριε, κάθαρσιν πταισμάτων τελείαν, καί αιωνίαν παράκλησιν, καί φωτισμόν αληθινόν, καί δόξαν άρρητον.

Ποιμένος Χριστού, εν πραότητι ψυχής ώφθης αρνίον, καί υπό τούτου ποιμαινόμενος, Ποιμήν προβάτων εν Πνεύματι, Πάτερ λογικών ανεδείχθης, σύν αυτοίς μέλπων πάντοτε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρία σεμνή, αιειάρθενε Αγνή ευλογημένη, καταπιπτόντων επανόρθωσις, αμαρτανόντων η λύτρωσις, σώσον με τόν άσωτον σώσον, τώ Υιώ σου κραυγάζοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ο καθαρώτατός σου νούς, καθαράις προσομιλών φωτοχυσίαις, τών δαιμόνων τό σκότος, καί τών παθών τήν αχλύν, εμφρόνως έξέκλινεν Όσιε, Χριστόν ανυμνείτε, κραυγάζων εις αιώνας.

Πεπτρωμένα τού εχθρού, βέλη έσβεσας Σοφέ ταίς επομβρίαις, τών απαύστων δακρύων, καί πυρωθείς τή Χριστού, αγάπη παμμάκαρ κατέφλεξας, τάς υλομανούσας, τών ηδονών ακάνθας.

Τούτο τό ποίμνιον Σοφέ, ο συνήγαγες ταίς σαίς διδασκαλίαις, καί τούς πίστει ελούντας τήν ιεράν καί σεπτήν, καί πλήρη φωτός θείαν μνήμην σου, φύλαττε ευχαίς σου, Πειρασμών καί Κινδύνων.

Θεοτοκίον

Ζωσα υπάρχουσα πηγή, ώς τό ύδωρ τής ζωής αποτεκούσα, τήν ψυχήν μου τακείσαν τής αμαρτίας φλογμώ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Μετά πολλούς τούς καμάτους, μετά πόνους μυρίου, ιδρώτάς τε καί θλίψεις αληθώς, πρός τόν λιμένα κατέπαυσας, τόν ουράνιον φέρων, τόν πλούτον τών ενθέων αρετών, Ιερώτατε Πάτερ, Οσίων εγκαλλώπισμα.

Ημερινόν ως αστέρα, ως Πνεύματος οίκον, ως ρόδον ευωδίας μυστικής, Πάτερ υπάρχων ανάπλεων, ως υψίκομον δένδρον, ως δόξης αιωνίου

κοινωνόν, ὡς σοφόν Ιεράρχη, τιμώμέν σε Ιάκωβε.

Αἰ τῶν δακρύων λιβάδες, ἐν τῇ γῇ τῆς καρδίας, πεμπόμεναι πλουσίως ἀληθῶς, στάχυν ἐξέθρεψαν ὄριμον, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν πίστει, Τιμώντων σε ἐκτρέφοντα αἰί, Ιεράρχα θεόφρον, Πατήρ ἡμῶν, Ιάκωβε.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φείσαι, ὅταν μέλλης με κρίναι, καί μή καταδικάσης με εἰς πῦρ, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, δυπτωπεί σε Παρθένος, ἡ σέ κυοφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τά πλήθη, καί ὁ κλεινός Ιάκωβος.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ιερομάρτυρος Βασιλείου, Πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ιερωσύνης στολαῖς ἠγλαΐσμένος, Θεῷ ελειτούργησας, καθάπερ Ἄγγελος, τῷ δι' ἡμᾶς ὕλη σώματος, ἐπιφανέντι, θύων Βασίλειε μεγαλῶνυμε, ἐντεύθεν ὡς τέλειον πρόβατον τέθυσαι, καί καθαρὸν θύμα γέγονας, καί προσηνέχθης, νῦν εἰς τό ἄνω θυσιαστήριον, ὅθεν φωναῖς σε μακαρίζομεν, χαρμονικῶς καί βοώμέν σοι, ἱκετεύων μή παύση, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀφαιρεθεῖς τὴν δорάν κρίσει ἀδίκω, τοὺς πόνους υπήνεγκας ἀποσκοπούμενος, λήξιν τὴν ἀπονὸν Ἐνδοξε, καί τὰ βραβεῖα, τὰ τοῖς ἀθλήσασιν ἀποκείμενα, πυρί δέ στομούμενος, οἶά περ σίδηρος, ουρανοχάλκευτον γέγονας, παμμάκαρ, ξίφος, πάσας συγκόπτων ἐχθροῦ τὰς φάλαγγας, ὅθεν τιμά σε πάσα σήμερον, τῶν ευσεβῶν γλώσσα χαίρουσα, καί αἰτεῖ δυσωπεῖν σε, τὸν Θεὸν υπέρ τῆς ποιμνῆς σου.

Ὡραῖσμένος τοῖς στίγμασι τοῖς θείοις, εἰς πόλιν ἐκ πόλεως δέσμιος ἔτρεχες, καταδεσμεύων τὸν τύραννον, καί τὰς πορείας, τῶν σῶν βημάτων κατευθυνόμενος, καί δὴ πρὸς Καισάρειαν πόλιν γενόμενος, ἐν ταύτῃ τέλος μακάριον, καθυπεδέξω, καί πρὸς τὴν πόλιν τὴν ἐπουράνιον, στεφανηφόρος ἀνελήλυθας, καί Θεῷ Βασιλεῖ νῦν παρίστασαι, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ότι εἰς βάθη πολλῶν παραπτωμάτων, ἀθλίως κατήνησα ἐξ ἀμελείας μου, καί
ραθυμίας ὁ δαίμων, καί ἀπορία, καί ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι, γενοῦ μοι
βοήθεια καί ἰλαστήριον, καί σωτηρία Πανάχραντε, παραθυμίαν, ευμενεστάτην
παρεχομένη μοι, σέ ἱκετεύω, καί σοῦ δέομαι, καί προσπίπτω καί πίστει
κραγάζω σοι, Μὴ δειχθεῖν εἰς τέλος, τῷ ἀλάστορι ἐπίχαρμα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μὴ ἐποδύρου μοι Μήτηρ καθορώσα, ἐν ξύλῳ κρεμᾶμενον τὸν σὸν Υἱὸν καί
Θεόν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καί πάσαν κτίσιν
δημιουργήσαντα, καί γάρ ἀναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τὰ τοῦ Ἄδου
βασιλεία συντρίψω σθένει, καί ἀφανισῶ τούτου τὴν δύναμιν, καί τοὺς
δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καί Πατρί
τῷ ἰδίῳ προσάγαγῶ ὡς φιλόνητος.

Ἀπολυτίκιον

Καί τρόπον μέτοχος καί θρόνον διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν
πράξιν εὐρεῖς θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, Διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς
ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καί τὴ πίστει ἐνήθησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς
Βασιλείε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ κανόνες ὡς σύνηθες.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοῦ τοὺς μεγίστους, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνους. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ,
καθορῶν ποντοῦμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἄσωμεν».

Σοῦ τὴν βασιλείον δόξαν Παμβασιλεύ, ὁ κλεινός Βασιλείος, ἀγαπήσας
σταθερώς, ἐπὶ γῆς ἐνήθησε, δι' οὐ, Βασιλείας οὐρανῶν ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ὁ ἀξιόπαινος βίος, ἡ καθαρὰ, πολιτεία Ἐνδοξε, τῶν ἀγῶνων ἡ τριβή,
κληρονόμον ἔδειξε Θεοῦ, καί πολίτην οὐρανῶν σε ἀπειργάσατο.

Υποταγεῖς τῷ Κυρίῳ δι' ἀγαθῆς, πολιτείας πάνσοφε, καθυπέταξας ἐχθρόν καί
ποσὶ συνέτριψας λαμπρώς, ἀριστεύσας κατ' αὐτοῦ Μάρτυς Βασιλείε.

Τῆ τῶν αἱμάτων πλημμύρα τὸν νοητόν, Φαραῶ ἐβύθισας, πανστρατὶ ὡς
ἀληθῶς, καί πρὸς γῆν ἀνέδραμες σοφέ, ἔνθα νέφος ἀθλητῶν αἰεὶ ευφραίνεται.

Θεοτοκίον

Ὁτῷ Πατρί συνυπάρχων μονογενῆς, βουληθεὶς κατώκησε, σοῦ τὴν ἀχραντον
νηδύν, καί βροτὸς ἐγένετο Ἀγνή, σώσαι θέλων τοὺς βροτούς δι' ἀγαθότητα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας τῶν πιστῶν σου αγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τῇ πέτρα τῆς ομολογίας σου».

Υψώθης οιά περ αμνός, επί ξύλου Τρισμάκαρ, τούς ξεσμούς υποφέρων, διανοία καθαρά, καί καταράσσων εχθρού, τās επάρσεις, σθένει θείου Πνεύματος.

Στιγμάτων Μάρτυς καλλοναίς, ωραιότατος ὠφθης, τήν ψυχὴν καί τό σῶμα, διανοία καθαρά, χαριστηρίου φωνάς, αναμέλτων τῷ αγωνοθέτῃ σου.

Μεγίστην εὐκλειαν ζητῶν, μεγαλόφρονι γνώμη, τούς μεγίστους αγῶνας, εκαρτέρησας σοφέ, καί τόν μέγਾਲως αεί, επηρμένον, Μάρτυς εταπείνωσας.

Ενθέων φύλαξ πεφυκῶς, προσταγμάτων θεόφρον, φυλακαίς κατε κλείσθης, υπανοίγων τοίς πιστοίς, διδασκαλίας οδόν, την εις πλάτος γνώσεως εισάγουσαν.

Θεοτοκίον

Γνωρίσας πόρρωθεν τήν σήν, σύλληψιν Ησαΐας, διά Πνεύματος Κόρη, διετράνωσεν αυτήν, βούων, Ιδού εν γαστρί, η Παρθένος, τόν Θεόν συλλήψεται.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς Βασίλειος, τήν Βασιλείαν Θεού, ποθήσας υπήνεγκε, τήν τῶν βασάνων πυράν, καί θάνατον ἀδικον, ὅθεν αθανασίας, αληθούς ηξιώθη, Τούτον ούν συνελθόντες, μακαρίσωμεν πίστει, πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ υπέρ πάντων ημῶν.

Θεοτοκίον

Εκαίνισας ἀχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τήν θνητήν, ουσίαν καί ἡγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζώην αφθαρσίας, ὅθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, μήτερ Χριστού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχὴν, ηνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας εκουσίως, τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημῶν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτὴ Εκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ανακράζουσα, Εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ιδῶν αστράπττον σου, τό θεῖον πρόσωπον, τῇ τού Πνεύματος αἴγλη ο δυσσεβῆς, Μάρτυς κατεπλήττετο, καί ως τού σκότους υπουργός, αναισθήτως

εμωραίνετο.

Σοφία κρείπτονι, καλλωπιζόμενος, τούς σοφούς τών Ελλήνων θεαρχικώ,
σθένει απεμώρανας, καί εναθλήσας καρτερώς, νίκης στέφανον απείληφας.

Ταθέντα πάντοθεν, καί εξαρθρούμενον, εκραταίου σε Λόγος ο εν Σταυρώ,
τανυσθείς Βασίλειε, καί διά πάθους τοίς πιστοίς, δωρησάμενος απάθειαν.

Ου θύω δαίμοσιν, ου φρίπτω θάνατον, ου κολάσεων είδη ο Ιερός, έκραζε
Βασίλειος, ένα Θεόν ομολογώ, εν Τριάδι γνωριζόμενον.

Θεοτοκίον

Υμνώ σε Δέσποινα, τήν πολυῦμνητον, ευλογώ σε Παρθένε, δι' ής βροτοί,
πάντες ευλογήθημεν, καί τής κατάρας αληθώς, τής αρχαίας ελυτρώθημεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω
καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενος».

Σιδήρου βάρει κατακαμφθείς, ώς τόν ελαφρότατον ζυγόν, Κυρίου φέρειν
ελόμενος, τόν κατά τού Κτίστου τραχηλιάσαντα, εχθρόν τόν αλαζόνα Μάρτυς
κατέκαμψας.

Μετ' ευφροσύνης τά σιδηρά, Μάρτυς περικείμενος δεσμά, τόπους εκ τόπων
διέδραμες, τούτοις ως ορμίσκοις ωραϊζόμενος, Βασίλειε, καί τέρπων τόν
Αθλοθέτην σου.

Αιμάτων ρεύμασι σεαυτώ, Μάρτυς επιχρώσας αληθώς, βασιλικήν στολήν
ένδοξε, νίκης τε διάδημα περιθέμενος, Χριστώ συμβασιλεύεις χαίρων
Βασίλειε.

Ρωσθείς τή χάριτι τού Σταυρού, ήνυσας μακράν καί χαλεπήν, οδόν δεινώς
ελαυνόμενος, μέλπων, Εν τή τρίβω τών μαρτυρίων σου, τερπόμενος καί
χαίρων Λόγε πορεύσομαι.

Θεοτοκίον

Τήν ανωτέραν τών Χερουβίμ, τήν υψηλοτέραν ουρανών, τήν υπερτέραν τής
κτίσεως, τών σοφών Μαρτύρων τό περιτείχισμα, τήν μόνην Θεοτόκον, ύμνοις
τιμήσωμεν.

Ωδής' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι, Ανάγαγε, έκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Υψώθης τοίς άθλοις σου, καί κατέρραξας εχθρόν, Μεγαλομάρτυς ένδοξε, καί

πρός Θεόν μετέβης νικητικῶ, στεφθεῖς διαδῆ ματι, ἐπί τέλει τῶν ἄθλων
αξιάγαστε.

Σταυρῶ τόν τανύσαντα, τὰς παλάμας διὰ σέ, Μάρτυς σοφέ μιμούμενος,
ανηρτήθης ἐν ξύλῳ καρτερικῶς, ξεσμούς ἐκαρτέρησας, τραυματίζων τήν
πλάνην σου τοῖς τραύμασιν.

Εδέσμεις δεσμούμενος, τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς, υπέρ Χριστοῦ Βασίλειε,
απολυθεῖς δέ ἐνδοξε τῆς σαρκός, εἰς τό τέλος διέλυσας, τὰς αὐτῶν
κακουργίας θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον

Ἦμνῶ σε Πανύμνητε, ἦν ὑμνοῦσι στρατιαί, ἐπουρανίων τάξεων, καί δυσωπῶ
σε, πάθη μου τῆς ψυχῆς, ἰάτρευσον Ἄχραντε, καί πυρός αἰωνίου
ἐλευθέρωσον.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου,
Πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας.

Στίχοι

Σῶαν Προφήτης εἶπεν αλγείν κοιλίαν.
Τετρημένην δέ Μάρτυς αλγείν οὐκ ἔφη.
Εἰκάδι δευτερίη Βασίλειος ἐτρήθη σούβλαις.

Τή αὐτή ἡμέρα, αἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Καλλινίκη καί Βασίλισσα, ξίφει
τελειούνται.

Καί μνήμη τῆς Ἁγίας Δροσίδος, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καί
τῶν σὺν αὐτῇ πέντε Κανονικῶν μοναζουσῶν.

Στίχοι

Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίσση,
Τὰς Καλλινίκους καί πόλου Βασιλίδας.
Δροσίς ἀπήλθεν ἐκ δρόσου τῆς τοῦ μύρου,
Ὡς ἐκ Λιβάνου Κανονική πρὸς πόλον.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μὲν τήν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς οσίοις Παισί, τοὺς
Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπέισε βοάν,
Ευλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Φωτισμῶ τῆς θείας χάριτος λαμπόμενος, τό σκότος τῶν κολάσεων
διελήλυθας, γεγονῶς ἡμέρας κοινωνός, Σοφέ ανεσπέρου, καί βοῶν,

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η δρασμένη επί πέτραν θείας γνώσεως, θεόφρον η καρδιά σου, ου σεσάλευται, πειρασμών ανέμοις Αθλητά, βώσα τώ πάντων Λυτρωτή, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μωραινόμενος ο τύραννος προστάττει σε, λωροτομείσθαι Ένδοξε, καί ως άσαρκον υπομένοντά σε καθορών, συνήκεν ουδόλως εκβοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως χρυσός εν τή καμίνω τών κολάσεων, εξέλαμψας πυρούμενος, καί εκσφράγισμα, παθημάτων θείων γεγονώς, εβόας Βασίλειε σοφέ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν μετά τόκον αδιάφθορον, Παρθένε διαμένουσαν, κατανοούσα, τώ εκ σου τεχθέντι υπέρ νούν εβόας Σωτήρι καί Θεώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τό βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τού αιώνας».

Ολικώς πρός τό θείον ανατεινόμενος, τούς τού σώματος πόνους όναρ λελόγισαι, όθεν πρός ζωήν μακαρίαν καί άπνον, Μάρτυς αθλοφόρε, γηθόμενος μετέβης.

Νευρωθείς τή αγάπη τού Παντοκράτορος, σπαραγμούς υποφέρεις σαρκός στερρότατα, καί τόν δυνατόν εν κακία συμπνίγεις εχθρόν ρείθροις σών αιμάτων, Βασίλειε τρισμάκαρ.

Ο βασίλειος κόσμος τής Εκκλησίας Χριστού, τών παθών τού Σωτήρος τό απεικόνισμα, Μάρτυς ο στερρός, τών πιστών τό κραταίωμα, ύμνοις ευφημείσθω, Βασίλειος ο μέγας.

Υπερκόσμιον δόξαν καί φώς ανέσπερον, ουρανών Βασιλείαν, στέφος αμάραντον, άλυπον ζωήν, καί χαράν ανεκκλάλητον, Μάρτυς μετά τέλος ευρείν κατηξιώθης.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας ανθρωπων γένος ήξίωται διά σου Παναγία θεοχαρίτωτε, μόνη γάρ ημίν, τόν Σωτήρα εκύησας, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρωποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες,

σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Ιδεῖν Ἀγίων τερπνας λαμπρότητας, ἀπολυθείς σαρκός, κατηξιώθης Πανόλβιε, καί Ἀγγέλων συνήγθης στρατεύμασι, μέλπων αεί συν τούτοις, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Τριάς, ἡ παντουργός καί παντοδύναμος.

Ὡς φῶς παμμάκαρ, ὡς μέγας ἥλιος, ἐν ουρανῷ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας ορώμενος, ταίς τῶν ἀθλῶν φεγγοβόλοις λάμπησι, καί θαυματουργημάτων, θείαις λαμπρότησι, πάντων καταυγάζεις, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Σαυτὸν τῶν ἀθλῶν ταίς ωραιότησι, πανευκλεῶς θεόθεν, Ἀθλοφόρε ωραΐσας, καί Χριστῷ τῷ ωραίῳ παρίστασαι, στέφος δικαιοσύνης, νῦν περικείμενος, ὅθεν σε τιμῶμεν οἱ πιστοὶ ἐπαγαλλόμενοι.

Ἡ γῆ τῆ θεία ταφή ηγίασται, τοῦ ἱεροῦ Βασίλειε καί θείου σου σώματος, τῶν Δικαίων ἐσκίρτησαν πνεύματα, μέσον αὐτῶν τό πνεύμά σου μάκαρ ἔχοντα, μεθ' ὧν πάντων μέμνησο, ἡμῶν τῶν μεμνημένων σου.

Θεοτοκίον

Φρικτός ὁ τρόπος ὁ τῆς λοχείας σου! Θεός γάρ ἦν Παρθένε σαρκωθεῖς ὁ τικτόμενος, ὄν ἰκέτευε φρικτῆς κολάσεως, πάντας τοὺς ἀδιστακτῶ πίστει τιμώντάς σε, Μῆτερ ἀπειρόγαμε, σεμνή ἀπολυτρώσασθαι.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου πατρός ἡμῶν Νίκωνος καί τῶν αὐτοῦ Μαθητῶν ἑκατὸν ἐνενηήκοντα ἐννέα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ἡ δονὰς τὰς τοῦ σώματος, καί σαρκός τό δυσήνιον, τῷ κημῷ μακάριε καθυπέταξας, τὰς ἐγκρατείας ἐν χάριτι, νικήσας ὡς ἀριστος, πανοπλίαν τοῦ ἐχθροῦ, τῆ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ὅθεν γέγονας ποδηγός μοναζόντων ἐπομένων, τῷ πανσόφῳ σου καί θείῳ Νίκων κηρύγματι πάντοτε.

Ἀναλάμπας ὡς ἥλιος, ἐξ Εῶας Πανόλβιε, οἰκουμένην ἀπάσαν Κατεφώτισας, τῆ τῶν θαυμάτων λαμπρότητι, χορόν ἐπαγόμενος, ὡς ἀστέρων φαεινῶν, οπαδῶν, μεθ' ὧν ἠθλησας, καρτερώτατα, διὰ ξίφους τμηθέντες, καί εἰς χεῖρας,

τού παντάνακτος Δεσπότη, υμών τά πνεύματα θέμενοι.

Ου λιμός ουδέ κίνδυνος, ου γυμνότης ου μάστιγες, ουχ ο βιαιότατος όντως θάνατος, υμάς αγάπης εχώρισε, Χριστού αξιάγαστοι, αλλ' ώς άρνες εις σφαγήν, τώ ποιμένι επόμενοι, εκ τής δύσεως, προς άνέσπερον λήξιν ουρανού, Βασιλείας, Αθλοφόροι, στεφανηφόροι εφθάσατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τό άριστον, καί σωτήριον φάρμακον, η Θεόν κυήσασα τόν Σωτήρά μου, καί τών δακρύων τά ρεύματα, καί ώρας τήν έννοιαν, τής φρικτής καί φοβεράς, αδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καί φυγείν ταίς ευχαίς σου, ώ Παρθένε, τών κολάσεων τόν τρόπον, καί θείας τεύξασθαι χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεψεν, η Αμνάς η τέξασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανητηθής μακρόθυμε, πώς τάς χειράς σου καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων, καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο ποιών αεί μεθ' ημών, κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Νίκης σε μέλπω τόν φερώνυμον μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Νικήσας, ασκητικούς παλαίσμασι, τόν κακομήχανον, αθλητικάς εστέφθης καλλοναίς, καί Θεώ νύν παρίστασαι, υπέρ ηιμων δεόμενος, Όσιε Νίκων τών τιμώντων σε.

Ισχύϊ, τού τήν ημών ασθένειαν, ενδυναμώνσαντος, δυναμωθείς ηρίστευσας τό πρίν, εν πολεμοις Μακάριε, καί νικητής γενόμενος, Χριστού προστρέχεις τώ βαπτίσματι.

Κοσμεΐται, τώ μαρτυρίω όμιλος, μακαριώτατος, τών μαθητών σου πρότερον

Σοφέ, λαμπρυνθείς ταίς ασκήσεσι, καί εν διπλοῖς παλαίσμασι, διπλοῦς στεφάνους ανεπλέξατο.

Θεοτοκίον

Ἡ πύλη, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, Ανατολήν καί Ἥλιον καί Φῶς, μυστικῶς σε καλούμενον, υπερφυῶς γεγέννηκε, διπλοῦν τήν φύσιν τόν Θεάνθρωπον.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύμου Ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Στρατεῖαν πνευματικὴν, περιζωσάμενος στρατόν ἐνθεον, Μάρτυς Χριστοῦ ὦπλισας, πρὸς τὰ τῆς ἀθλήσεως σκάμματα.

Σταυρώσας ἀσκητικῶς, σάρκα Πανένδοξε τό πρὶν ἐσπευσας, ἀθλητικαῖς μάστιξι, φάλαγγας δαιμόνων τροπώσασθαι.

Εἰώας ὡσπερ ἀστήρ, Νίκων ἀπάρας πρὸς δυσμάς ἐφθασας, ὅθεν θανῶν ἐδυσας, καί πρὸς τόν Χριστόν ἐξανέτειλας.

Θεοτοκίον

Μαρτύρων δῆμος τήν σήν, ἀπεικονίσαιτο σφαγὴν Δέσποτα, ἐπεγνωκῶς Κόρης σε, ἐξ ἀπειρογάμου βλαστήσαντα.

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Φῶς ἐπέλαμψε σοῦ τῆ καρδία, θείοις ῥήμασι τῆς σέ τεκούσης, φωτισθεῖς δέ τῷ Βαπτίσματι Ὅσιε, τῶν Μοναστῶν κατελέγης συστήματι, καί ποδηγός καί φωστήρ ἐχρημάτισας, ἐπομένων σοι, μεθ' ὧν τόν Χριστόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θεῖα γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας ἐμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τού Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τόν ἄνθρωπον.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τάν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ενηδόμενος ταῖς θεαῖς φωτοχυσίαις, τὰ τῶν βασάνων ρεύματα, ἀτρωτος

διέβης, Νίκων αξιάγαστε, καί νίκης τόν στέφανον, Μάρτυς επαξίως απείληφας.

Λαμπροτάταις διαπρέπων ανδραγαθίαις, ως ασκητής ηγώνισαι, πάθη θανατώσας, πρότερον τού σώματος, αθλήσει τό δεύτερον, τάς δαιμονικάς τρέπων φάλαγγας.

Παρετάξασθε τώ όπλω τής ευσεβείας, τώ δυσμενεί θεόφρονες, καί διά θανάτου, εύκλειαν αθάνατον, ειλήφατε ψάλλοντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ως υπάρχουσαν τής κτίσεως ανωτέραν, ο Ποιητής ηγάπησεν, ώ Παρθενομήτορ, δείξας σε Μητέρα αυτού, ήν καί λιτανεύουσι, δήμοι, Αθλητών ευπρεπέστατα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ταίς θείαις τής μητρός, ευπειθών παραινέσεσι, τήν δύναμιν Νίκων έσχες, τού Σταυρού εν πολέμοις, μουύμενος τά κρείττονα.

Ο βίος σου φωτί αρετών πυρσευόμενος, τήν άθλησιν ώσπερ κόσμον, ευπρεπέστατον έχει, θεόφρον πανσεβάσμιε.

Νόμοις θεαρχικοίς, ευπειθούντες οι Μάρτυρες, ηρίστευσαν, καί ανόμους, θεϊκή συμμαχία, ανδρείως ετροπώσαντο.

Θεοτοκίον

Φώς άχρονον ημίν, τού Πατρός τό απαύγασμα, εγέννησας επί χρόνον, αγαθότητος πλούτω, γενόμενον Πανάμωμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεεωσ Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμονων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Εώας, ώς πολύφωτος ώρμησας ήλιος, ώσπερ αστέρας θεόφρον, μαθητών χορόν επαγόμενος, καί τήν δύσιν, ταίς ακτίσιν υμών εφωτίσατε.

Ρανίσι, τών αιμάτων σου Μάρτυς κατέκλυσας, πολυθείας θαλάσσας, καί βυθώ αγώνων απέπνιξας, τής κακίας, τόν δεινόν ευρετήν καί παμπόνηρον.

Ως κρίνα, αρετών εν λειμώνι ηνθήσατε, καί ως ηδύπνοα ρόδα, τάς ημών καρδιάς μυρίζετε, Μαρτυρίου, καλλοναίς Αθλοφόροι θεόπνευστοι.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, τού Θεού καί παλάτιον έμψυχον, τών Αθλοφόρων χορεία,

επιγνούσα Δέσποινα λιτανεύει, σέ τήν μόνην, γυναικών αραμένην τό όνειδος.

Τό Μαρτυρικόν τού Ηχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νίκωνος καί τών αυτού μαθητών, εκατόν ενενηκονταεννέα Μαρτύρων.

Στίχοι

Νίκης στέφανον ευτρεπίζει σοι, Νίκων,
Βραβεύς στεφάνων, θνήσκε λοιπόν τώ ξίφει.
Εικάδι εν τρ ιτάτη ξίφει Νίκων κράτα δώκε.

Εις τούς αυτού Μαθητάς.

Στίχοι

Ενός δέοντος τέσσαρας Συμμαρτύρων,
Διά ξίφους τέμνουσι πεντηκοντάδας.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Δομέτιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Ο δεινόν ούτος εισορών σπαθηφόρος,
Οργά κατοίσαι τήν σπάθην Δομετίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου, Κύριε».

Υπέρ Χρύσιον, δοκιμασθείς θεόφρον τοίς αικισμοίς, πύργος αρετής εφάνης τάς εμβολάς, τών δαιμόνων απωθούμενος, Ευλογητός εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Μετά τό τέλος, απορριφέν σου σώμα Μάρτυς κρυπή, θείας ιαμάτων πέμπτον μαρμαρυγάς, απελαύνει λώβην δαίμονος, τού σέ κατάδηλον, διά θείουποιήσαντος Πνεύματος.

Όλος ταίς θείαις, ενηδυνθείς Παμμάκαρ νεύσεσι, σώμα αικισμοίς παρέδωκας καρτερώς, στεφηφόρος γάρ παρίστασθαι, τώ Παντοκράτορι, εν ουρανοίς επόθησας ένδοξε.

Νομεύς προβάτων, τών λογικών τήν μάνδραν Πάτερ σοφέ, λύκων νοητών ετήρησας αβλαβή, καί σύν τούτοις πρός ουράνιον, μονήν εσκήνωσας, τώ Δεσπότη τών όλων παρ ίστασθαι.

Θεοτοκίον

Μή διαφθείρας, τήν παρθενίαν Κόρη όλως τήν σήν, Λόγος τού Πατρός
εσκήνωσεν επί σοί, καί Μαρτύρων επεσπάσατο, χορόν αοίδιμον, Θεοτόκον
αγνήν σε κηρύττοντα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ανύστακτον φέρων τόν πυρσόν, τόν τής καρδιάς σου, επαρδευόμενον,
δακρύων νάμασιν Όσιε, καί αθλήσεως εν αίμασιν, εις αχειρότευκτον βοών,
παστάδα νύν κατοικείς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Κόσμος Ασκητών καί Αθλητών, εδείχθης Όσιε, εν αμφοτέροις γάρ,
επευδοκίμησας τρόπαια, καταπλήττοντα διάνοιαν, κατά τού μόνου δυσμενούς
Νίκων στησάμενος, καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Αίμασι κατήρδευσας ψυχάς, πρός ζήλον ένθεον εγείρας Όσιε, στιγμάτων
ξίφεσιν, έπληξας, τών δαιμόνων τήν παράτσιν, επαληθεύουσαν εν σοί τήν
κλήσινδειξας βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρήξον τόν κλοιόν μου τόν βαρύν, τών παραπτώσεων, η ανορθώσασα, Αδάμ
τήν έκπτωσιν Αχραντε, τή κυήσει σου πανύμνητε, καί φωταγωγήσον βοάν εν
καθαρώ λογισμώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλ λόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίδε σε στιγμάτων τώ κάλλει, διηνηθισμενον καί πορφύραν, εκ μαρτυρικών σου
αιμάτων, ο στεφοδότης περιβαλλόμενον καί σύν αυτώ κατώκισε, Νίκω
ενθέως αγαλλόμενον.

Ως περικαλής σου ο πόθος, όν πρός τόν Κύριον εκτήσω, Νίκων καί θερμός
σου ο ζήλος, πυρί τώ θείω αναφλεγόμενος, καί θαυμαστή η άθλησις, τοίς
ουρανόις σε συνάψασα.

Σέ τής Εκκλησίας εν ύψει, ήλιον μέγαν κεκτημένοι, δήμος Αθλητών ως
αστέρες, φωτί τώ θείω περιχεόμενοι, ακτινοβόλοις λάμψεσι, τήν οικουμένην
καταυγάζουσιν.

Ήρθης πρός μονάς ακηράτους, χορόν διπλής εκατοντάδος, Μάρτυς Αθλητών
παραστήσας, τώ στεφοδότη, μεθ' ών μνημόνευε, τών εκτελούντων σήμερον,

τό Ιερόν υμών μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον ώψθης, τού δι' ημάς εκ σου τεχθέντος, όν αδιαλείπτως δυσώπει, φωταγωγήσαι τούς ανυμνούντάς σε, καί Θεοτόκον πάναγνε, Παρθενομήτορ καταγγέλλοντας.

Καί η λοιπή Ακολουθία καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τού Ευαγγελισμού τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ιδιόμελον τής ημέρας δίς, καί τό Μαρτυρικόν, καί τά προσόμοια τού Τριωδίου καί τής Εορτής δ'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Κεκρυμμένον μυστήριον, καί Αγγέλοις αγνώριστον, Γαβριήλ πιστεύεται ο Αρχάγγελος, καί επί σέ νύν ελεύσεται, τήν μόνην ακήρατον, καί καλήν περιστεράν, καί τού γένους ανάκλησιν, καί βοήσει σοι, Παναγία τό, Χαίρε, ετοιμάζου, διά λόγου Θεόν Λόγον, σου ταίς λαγόσιν εισδέξασθαι. (Δίς)

Φωτοφόρον Παλάτιον, ητοιμάσθη σοι Δέσποτα, η νηδύς η άφθορος τής θεόπαιδος, δεύρο πρός τούτο κατάβηθι, οικτείρας τό πλάσμα σου, φθονερώς πολεμηθέν, καί δουλεία κρατούμενον τού αλάστορος, καί τό κάλλος τό πρώην απολέσαν, καί τήν σήν σωτηριώδη, προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, επί σέ Παναμώμητε, εμφανώς ελεύσεται καί βοήσει σοι, Χαίρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ανόρθωσις, χαιρε μόνη εκλεκτή, τώ Θεώ χρηματίσασα, χαιρε έμψυχε, τού Ηλίου νεφέλη υποδέχου, τόν ασώματον εν μήτρα, τή σή οικήσαι θελήσαντα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ευαγγελίζεται ο Γαβριήλ, τή Κεχαριτωμένη σήμεραν, Χαίρε ανύμφευτε Κόρη καί απειρόγαμε, μή καταπλαγής τή ξένη μου μορφή, μηδέ δειλιάσης, Αρχάγγελός ειμι όφισ εξηπάτησεν Εύαν ποτέ, νύν ευαγγελίζομαί σοι τήν χαράν, καί μενείς άφθορος, καί τέξη τόν Κύριον Άχραντε.

Είσοδος, τά Αναγνώσματα καί η λοιπή Ακολουθία τών Προηγιασμένων.

Απολυτίκιον Προεόρτιον

Ήχος δ'

Σήμεραν τής παγκοσμίου χαράς τά προοίμια, τήν προεόρτιον άσαι

προτρέπεται, ιδού γάρ Γαβριήλ παραγίνεται, καί πρὸς αὐτὴν εκβοήσεται,
Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἰ δέ οὐ τελείται Λειτουργία ψάλλομεν εἰς τὸν Στίχον τὸ Ἰδιόμελον τῆς
ἡμέρας, καί τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, καί νῦν, τῆς Εορτῆς, οἶον βούλει

Τό, Θεοτόκε Παρθένε, καί αἱ γ' μεγάλαι μετάνοιαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος, κα τού Τριωδίου εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Προεόρτιος Κανῶν εἰς ς'

Ποίημα Γεωργίου, οἱ δέ Θεοφάνος.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας
Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Ἀμαληκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ετροπώσατο».

Ὁ κόσμος, περιχαρῶς ευφράνθητι, ὡσπερ αἰσθόμενος, τὴν τοῦ Κυρίου
κάθοδον ἐν σοί, διὰ σπλάγχνα ἐλέους γάρ, ἐξ οὐρανοῦ κατέρχεται, γαστρί
Παρθένου σωματούμενος.

Ἰδοῦ σοι, τῇ Βασιλίδι στέλλεται, θεῖος Ἀρχάγγελος, τού Βασιλέως πάντων καί
Θεοῦ, προμηνύσαι τὴν ἔλευσιν, καί προσφωνήσει Χαίρέ σοι, ἐπ' ἀνακλήσει
τού Προπάτορος.

Ἡ στάμνος, ἡ φωταυγῆς καί πάγχρυσος, διευτρεπίσθητι, πρὸς εἰσδοχὴν τοῦ
μάννα τῆς ζωῆς, ἐπὶ σέ γάρ ἐλεύσεται, διὰ φωνῆς Ἀγγέλου σοι, υπερφυῶς
εἰσοικιζόμενος.

Θεοτοκίον

Λαγόσι, σοῦ τῆς Ἀγνῆς οἰκίζεσθαι, μέλλει ὁ Κύριος, ὁ κατοικῶν αἰετοῦς
οὐρανοῦς, οὐρανώσαι γάρ ἔρχεται, τῶν γηγενῶν τὸ φύραμα, τοῦτο σαφῶς
επενδυσάμενος.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ καί δυνάμει καί πλοῦτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ
Πατρός, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου
φιλόανθρωπε».

Γῆ τὰς ἀκάνθας, τῶν παθῶν λυπηρῶς ἡ βλαστήσασα, σκίρτα χόρευε, ιδού, ὁ

γεωργός ο θάνατος, κατάρας εξαίρων σε, νύν επελεύσεται.

Ο θείος πόκος, ετοιμάζου Παρθένε αμόλυντε, επί σέ γάρ ο Θεός, ώς υετός καταβήσεται, ξηράναι τά ρεύματα, τής παραβάσεως.

Τόμος ο θείος, ευτρεπίζου, Πατρός τώ δακτύλω γάρ, εγγραφήσεται εν σοί, ο θείος Λόγος σαρκούμενος, τήν εξ αλογίας μου, λύων παράβασιν.

Χρυσή λυχνία, υποδέχου τό πύρ τής θεότητος, αναλάμπων διά σου, καί φώς τώ κόσμω δωρούμενον, δι' ού τών κακών ημών, σκότος λυθήσεται.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Σήμερον άπασα κτίσις αγάλλεται, ότι το Χαίρέ σοι φάσκει ο Άγγελος, ευλογημένη σύ Αγνή, τού Χριστού Μήτηρ άχραντε, Σήμερον τού όφεως, αμαυρούται τό φρύαγμα, αράς γάρ διαλέλυται, ο δεσμός τού Προπάτορος, Διό σοι καί ημείς εκβωόμεν, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τό Μυστήριον τό πάλαι πρό τών αιώνων, προορισθέν φανέρωσιν, άρχεται λαμβάνειν, γή καί τά ουράνια, συμφώνως ευφράνθητε, καί χαρμονικώς αλαλάξατε.

Το Παλάτιον τό μέγα τού Βασιλέως, τών ακών διάνοιξον τάς θείας εισόδους, ήδη γάρ ελεύσεται, Χριστός η αλήθεια, καί κατασκηνώσει εν μέσω σου.

Τής Προμήτορος τόν όλισθον ανορθώσων, ο λυτρωτής οφθήσεται, εν απειρογάμω, μήτρα οικιζόμενος, Αυτώ μελωδήσωμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αββακούμ, σε προηγορευσε πάλαι Όρος, ταίς αρεταίς κατάσκιον, εξ ού φανερούσθαι, μέλλει ο Θεός ημών, Παρθένε πανάμωμε, μόνη τών βροτών εγκαλλώπισμα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ω άσπιλε Αμνάς, ο Αμνός τού Θεου ημών, τήν μήτραν σου υπεισδύнай, κατεπείγεται αίρων, ημών τά αμαρτήματα.

Ράβδος η μυστική, μετ' ολίγον ανθήσειεν, ως γέγραπται, θείον άνθος, Ιεσσαί εκ τής ρίζης, ημίν εμφανιζόμενον.

Αγγέλου τή φωνή, πιανθείσα ως άμπελος, προς βλάστησιν ετοιμάζου, τού πεπτείου Παρθένε, καί ακηράτου βότρουος.

Μέγιστε Προφητών, Ησαΐα ευφράνθητι, Παρθένος γάρ ήν προέφης, εν γαστρί συλλαμβάνει, Βουλής μεγάλης Άγγελον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Χαίρέ σοι, Γαβριήλ ο Αρχάγγελος φθέγγεται, τήν γάρ χαράν εν γαστρί σου, συλλαμβάνειν μέλλεις ανερμηνεύτως, ήν η Εύα, παραβάσει Παρθένε απώλεσεν.

Ού φλέξει, μή δειλιάσης όλως, τήν μήτραν σου, πύρ τής θεότητος Κόρη, η γάρ βάτος πάλαι σέ προετύπου, καιομένη, ουδαμώς φλεγόμενη δέ Πάναγνε.

Τό Όρος, Δανιήλ ο προείδεν εν Πνεύματι, χαιρε Παρθένε, εκ σου γάρ, ο νοητός λίθος αποτμηθήσεται, καί συντρίψει, τών δαιμόνων τά άψυχα ζόανα.

Ειρήνης, ο Βασιλεύς εν σοί επελεύσεται, τού διά σου ειρηνεύσαι, τούς πολεμηθέντας καί ηττηθέντας, Θεομήτορ, πονηρά συμβουλία τού όφews.

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχοςδ'

Επεφάνης σήμερον

Επελεύσει Πνεύματος τού Παναγίου, τού Πατρός τόν σύνθρονον, καί ομοούσιον φωνή, τού Αρχαγγέλου συνέλαβες, Θεοκυήτορ, Αδάμ η ανάκλησις.

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Προεόρτια τού Ευαγγελισμού τής Υπεραγίας Θεοτόκου, καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αρτέμονος, Επισκόπου Σελευκείας τής Πισιδείας.

Στίχοι

Τήν σάρκα ρίψας, ως έλυτρον, Αρτέμων,
Ου γής έχων τι στέλλεται τήν προς πόλον.
Εικάδι αμφί τετάρτη εδέξατο Αρτέμον Εδέμ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος, Αρτέμονος, Πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Ζαχαρίας εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Θεώ πρόσ ισχύν εξομοιωθείς, Πάτερ,
Υιώ Θεού σύγκληρος εκστάς γής γίνη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι οκτώ Μάρτυρες, οι εκ Καισαρείας τής
Παλαιστίνης, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Σωτήρος οκτάριθμος ετμήθη φάλαγξ,
Τού πρίν περιτμηθέντος οκταημέρου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Μαρτίνος ο θηβαίος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Καλώ τραφείς κάλλιστα γήρα, Μαρτίνε,
Θανών θανούσι προστέθειςαι Πατράσι.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους
ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί».

Η κιβωτός η λογική, ήν ο αληθής Νομοθέτης, ήγαπηκως τήν επί σοί,
κατασκήνωσιν μέλλει ποιήσασθαι, θυμηδίας εμπλήσθητι, διά σου γάρ τούς
φθαρέντας ανακαινίσει.

Προφητικός θείος χορός, ώσπερ επαισθόμενος Κόρη, τήν επί σοί του
Λυτρωτού, ειρηναίαν επέλευσιν κράζει σοι, Χαίρε πάντων η λύτρωσις, χαίρε
μόνη τών ανθρώπων η σωτηρία.

Μή δειλιάσης τήν φωνήν, μή καταπλαγής τόν λαλούντα, Θεού διάκονός εστι,
φανερώσαί σοι ήκει Μυστήριον, τό Αγγέλοις απόρρητον, απειρόγαμε Μαρία
ευλογημένη.

Οράς τήν κτίσιν τώ εχθρώ, πάσαν δουλωθείσαν Παρθένε, Κατελεήσαι δέ
αυτήν, διά σπλάγχνα ελέους βουλόμενον, διά σου τόν φιλάγαθον, μή ούν
λόγοις Του Αγγέλου προσαπιστήσης.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Η κούφη νεφέλη τού φωτός, η απειρόγαμος, διευτρεπίσθητι, ιδού ο Ήλιος άνωθεν, επιλάμπει σοι ο άδυτος, προς μέν ολίγον επί σοί κατακρυπτόμενος, τώ δέ κόσμω, φαίνων καί λύων κακίας τήν ζόφωσιν.

Αγγέλων ο πρώτος λειτουργός, προσεπαφήσι σοι, φωνήν χαρμόσυνον, καταμηνύων σοι Άχραντε, τόν μεγάλης βουλήs Άγγελον, σαρκωθησόμενον εκ σου δι' αγαθότητα, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ως ρόδον κοιλάδων καθαρόν, ως κρίνον εύοσμον κατανοήσας σε, ο πλαστουργός ημών Κύριος, νύν ηράσθη σου τού κάλλους Αγνή, καί σαρκωθήναι εκ τών σών, αιμάτων βούλεται, τό δυσώδες, όπως διώξη τής πλάνης χρηστότητι.

Πατρός δεξιόθεν ουκ εκστάς, εν σοί τήν οίκησιν, μέλλει ποιήσασθαι, ο υπερούσιος Άχραντε, όπως στήση δεξιά αυτού, σέ τήν πλησίον καί καλήν, οία Βασίλισσαν, δεξιάν τε, πάσι προτείνη πεσούσι, καί σώση ημάς.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εύα μέν ετρύγησε καρπόν, τόν θάνατον, γεωργούντα τόν ολέθριον, σου δέ εν μέσω εκβλαστήσει, Καρπός αθανασίας ο πρόξενος, Χριστός, ο γλυκασμός ημών Δέσποινα, όν ανυμνούντες, σέ δοξάζομεν.

Κλίνας ουρανούς νύν προς ημάς κατάβηθι, θρόνος ήδη ητοιμάσθη σοι, Λόγε, η μήτρα τής Παρθένου, εν ώ ως Βασιλεύς ωραιότατος καθίσεις εξεγείραι τού πτώματος, τής δεξιάς σου τό πλαστούργημα.

Ηράσθη τού κάλλους σου Χριστός, Πανάμωμε, καί τήν μήτραν σου κατώ κησεν, όπως παθών εξ αμορφίας, τό γένος τών ανθρώπων λυτρώσεται, καί κάλλος τό αρχαίον δωρήσεται, όν προσκυνούντες, σέ δοξάζομεν.

Η χώρα η άσπορος Αγνή υπόδεξαι, διά λόγου τόν ουράνιον Λόγον, ως σίτον καρπορόρον, βλαστάνοντα εκ σου καί τά πέρατα, εκτρέφοντα τώ άρτω τής γνώσεως, όν προσκυνούντες, σέ δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως δώρα προεόρτια, προσφέρομέν σοι Πάναγνε, φιλοπτωχείας τόν πλούτον, αγνείαν καί σωφροσύνην, ύμνους ευχάς καί δάκρυα, νηστείαν καί ταπείνωσιν, εφ' οίς συμπράττοις Δέσποινα, καί άπαντας εποπτεύοις ευσπλάγχνως, ώ Θεομήτορ.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Γλώσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος, ἐλάλει γάρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ Ευαγγελισμοῦ τὰ ρήματα, ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, Διό καί ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βωόμεν σοι, ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Τό Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Τό Τρισάγιον, τό Τροπάριον καί αἱ τρεῖς μεγάλαι μετάνοιαι, κατὰ τὴν τάξιν.

Περὶ δέ τὴν τρίτην Ὥραν τῆς ἡμέρας συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί ψάλλομεν, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὴν γ' ὥραν καί τὴν ζ' καί μικρὸν παρατηρήσαντες, συνάπτο μεν καί τὴν θ' καί μετὰ τούτο ὁ Ἑσπερινός ταχύτερον, διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὁ Ευαγγελισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Αειπαρθένου Μαρίας.

Εἰ τύχοι ὁ Ευαγγελισμὸς ἐν Κυριακῇ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ' Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Κατοικτειρήσας τό ποίημα ὁ Πλάστης, σπλάγχνοις τοῖς οικείοις τε κατακαμπτόμενος, Κόρης ἐν μήτρα θεόπαιδος, οικήσαι σπεύδει, πρὸς ἦν ὁ μέγας ἦλθεν Ἀρχάγγελος, Χαίρε προσφθεγγόμενος, θεοχαρίτωτε, νύν μετὰ σοῦ ὁ Θεός ἡμῶν, μή πποηθῆς με, τοῦ Βασιλέως τὸν Ἀρχιστράτηγον, εὔρες γάρ χάριν, ἦν ἀπώλεσεν, Εὐα τό πρὶν ἡ Προμήτωρ σου, καί συλλήψη καί τέξῃ, τοῦ Πατρός τον ομοούσιον.

Ξένος ἐστί σου ὁ λόγος καί ἡ θεά, ξένα σου τὰ ρήματα καί τὰ μηνυματα, ἡ Μαρριάμ πρὸς τὸν Ἄγγελον, μή με πλανήσης, Κόρη υπάρχω γάμου ἀμύητος, λέγεις ὡς συλλήψομαι τὸν ἀπερίληπτον, καί πῶς χωρήσει ἡ μήτρα μου, ὄν τὰ μεγέθη, τῶν ουρανῶν χωρήσαι οὐ δύνανται; Τοῦ Ἀβραάμ σε διδάξάτω πρὶν, ἡ καλύβη, Θεόν ἡ χωρήσασα, Προτυπούσα Παρθένε, τὴν θεόδεκτον γαστέρα σου.

Εἰς Ναζαρέτ νύν τὴν Πόλιν ἐπιφθάσας, Πόλιν σε τὴν ἔμψυχον τοῦ Βασιλέως

Χριστού, ο Γαβριήλ κατασπάζεται, βοών σοι, Χαίρε, ευλογημένη θεοχαρίτωτε, ἔξεις ἐν νηδύϊ σου Θεόν σαρκούμενον, καί διὰ σοῦ τό ἀνθρώπινον, πρὸς τό ἀρχαίον, δι' εὐσπλαγγνίαν ἀνακαλούμενον, Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, θεῖος καρπός ο ἀθάνατος, ο παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τῷ ἔκτω μηνί, ο Ἀρχιστράτηγος ἀπεστάλη πρὸς σέ τὴν Παρθένον Ἀγνήν, μηνύσαι σοι τὸν λόκαι γον τῆς σωτηρίας, ἅμα δέ καί καλέσαι σε, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετὰ σοῦ, τέξης Υἱόν, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ὅς σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἄρχων τῶν ἄνω Δυνάμεων, ο Γαβριήλ καταπτᾶς, τὴν Παρθένον ἀσπάζεται, χαίρε λέγων ὄχημα, καθαρὸν τῆς θεότητος, σέ ἐξ αἰῶνος Θεὸς ἠγάπησεν, εἰς κατοικίαν τε ἠρετίσατο, δούλος Δεσπότη σου, παρουσίαν πάρειμι, ἀναβοῶν, τέξη οὐντὸν Κύριον, ἀφθορος μένουσα.

Στίχ. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τί σου τό εἶδος τό πύρινον, τῷ Γαβριήλ ἡ Σεμνή, μετ' ἐκπλήξεως ἔφησε, τί σου τό ἀξίωμα, καί τῶν λόγων ἡ δύναμις; παιδοποιῖαν προσεπαγγέλλη μοι, ἐγὼ δέ πείραν ἀνδρός οὐ κέκτημαι, ἀπιθι πόρρωθεν, μή πλανήσης ἀνθρώπε, ὡς περ τό πρῖν, Εὐάν τὴν Προμήτορα, ὄφις ο δόλιος.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πνεῦμα Θεοῦ τό πανάγιον, ἤξει ἀγνή ἐπὶ σέ, θεοχώρητε Δέσποινα, καί ἐπισκιάσει σοι, τοῦ Υψίστου ἡ δύναμις, καί τέξη παῖδα διατηροῦντά σου, τὴν παρθενίαν ἀπαρασάλευτον, οὔτος Υἱός ἐστιν, ἀγενεαλόγητος, οὔτος οφθεῖς, σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ, καθὼς ἠυδόκησε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Τῷ ἔκτω μηνί, ἀπεστάλη ο Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἀγνήν, καί χαίρειν αὐτὴ προσειπών, εὐηγγελίσαστο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν, Ὅθεν δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπήσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Ἀρχόμεθα τοῦ μεγάλου Ἑσπερινοῦ, ἀνευ μετανοιῶν καί Στιχολογίας.

Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

**Ἦχος πλ. β'
Ὅλην αποθέμενοι**

Βουλήν προαιώνιον, αποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ εφέστηκε, σέ κατασπαζόμενος, καί φθεγγόμενος, Χαίρε γή άσπορε, χαίρε βάτε άφλεκτε, χαίρε βάθος δυσθεώρητον, χαίρε η γέφυρα, πρός τούς ουρανούς η μετάγουσα, καί κλίμαξ η μετάρσιος, ήν ο Ιακωβ εθεάσατο, χαίρε θεία στάμνε τού Μάννα, χαίρε λύσις τής αράς, χαίρε Αδάμ η ανάκλησις, μετά σου ο Κύριος.

Φαίνη μοι ως άνθρωπος, φησίν η άφθορος Κόρη, πρός τόν Αρχιστράτηγον, καί πώς φθέγγη ρήματα υπέρ άνθρωπον, μετ' εμού έφης γάρ, τόν Θεόν έσεσθαι, καί σκηνώσειν εν τή μήτρα μου, καί πώς γενήσομαι, λέγε μοι χωρίον ευρύχωρον, καί τόπος αγιάσματος, τού τοίς Χερουβίμ επιβαίνοντος; Μή με δελεάσης απάτη, ου γάρ έγνων ηδονήν, γάμου υπάρχω αμύητος, πώς ούν παιίδα τέξομαι!

Θεός όπου βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, φησίν ο Ασώματος, καί τά υπέρ άνθρωπον διαπράττεται. Τοίς εμοίς πίστευε, αληθέσι ρήμασι, Παναγία υπεράμωμε. Η δέ εβόησε, Γένοιτό μοι νύν ως τό ρημά σου, καί τέξομαι τόν άσαρκον, σάρκα εξ εμού δανεισάμενον, όπως αναγάγη τόν άνθρωπον, ως μόνος δυνατός, εις το αρχαίον αξίωμα, διά τής συγκράσεως.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. β' Ιωάννου Μοναχού

Απεστάλη εξ ουρανού Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, ευαγγελίσασθαι τή Παρθένω τήν σύλληψιν, καί ελθών εις Ναζαρέτ, ελογίζετο εν εαυτώ, τώ θαύμα εκπληττόμενος, ότι, Πώς ο εν υψίστοις ακατάληπτος ών, εκ παρθένου τίκτεται! ο έχων θρόνον ουρανόν, καί υποπόδιον τήν γήν, εν μήτρα χωρείται γυναικός! ώ τά Εξαπτέρυγα καί Πολυόμματα ατενίσαι ού δύνανται, λόγω μόνω εκ ταύτης σαρκωθήναι ηυδόκησε, Θεού εστι Λόγος ο παρών. Τί ούν ίσταμαι, καί ου λέγω τή Κόρη; Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου, χαίρε αγνή Παρθένε, χαίρε Νύμφη ανύμφευτε, χαίρε Μήτηρ τής ζωής, ευλογημένος ο καρπός τής κοιλίας σου.

Είσοδος τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά Αναγνώσματα.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 28, 10-17)**

Εξήλθεν Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου καί επορεύθη εις Χαρράν. Καί απήντησε τόπω, καί εκοιμήθη εκεί, έδυ γάρ ο ήλιος, καί έλαβεν από τών λίθων τού τόπου, καί εθηκεπρός κεφαλής αυτού, καί εκοιμήθη εν τώ τόπω εκείνω, καί ενυπνιάσθη. Καί ιδού κλίμαξ εστηριγμένη εν τή γή, ής η κεφαλή αφικνείτο εις τόν Ουρανόν, καί οι Άγγελοι τού Θεού ανέβαινον καί κατέβαινον επ' αυτής. Ο δέ Κύριος επεστήρικτο επ' αυτής, καί είπεν. Εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ τού πατρός σου, καί ο Θεός Ισαάκ, μή φοβού, η γή, εφ' ής σύ καθεύδεις επ' αυτής, σοί δώσω αυτήν, καί τώ σπέρματί σου. Καί έσται τό

σπέρμα σου ωσει άμμος τής γής και πλατυνησει επι θαλασσαν, και λιβα, και βορραν, και επι ανατολας, και ενευλογηθησονται εν σοι πασαι αι φυλαι τής γής, και εν τω σπέρματι σου. Και ιδου εγω ειμι μετα σου, διαφυλασσω σε εν τη οδω παση, ου εαν πορευθής, και επιστρεψω σε εις την γην ταυτην, οτι ου μη σε εγκαταλιπω, εως του ποιησαι με παντα οσα ελαλησα σοι. Και εξηγερθη Ιακωβ εκ του υπνου αυτου και ειπεν. Οτι εστι Κυριος εν τω τοπω τουτω, εγω δε ουκ ηδειν. Και εφοβηθη, και ειπεν. Ως φοβερος ο τοπος ουτος! Ουκ εστι τουτο, αλλ' η οικος Θεου, και αυτη η πυλη του ουρανου.

**Προφητειας, Ιεζεκιηλ το Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4)**

Εσται απο τής ημερας τής ογδοης και επεκεινα, ποιησουσιν οι Ιερεις επι το θυσιαστηριον τα ολοκαυτωματα υμων, και τα του σωτηριου υμων, και προσδεξομαι υμας, λεγει Κυριος (μδ' 1). Και επεστρεψε με κατα την οδον τής πυλης των Αγίων τής εξωτερικης βλεπουσης κατα ανατολας, και αυτη ην κεκλεισμενη. Και ειπε Κυριος προς με. Η πυλη αυτη κεκλεισμενη εσται, ουκ ανοιχθησει, και ουδεις ου μη διελθη δι' αυτης, οτι Κυριος ο Θεος, Ισραηλ εισελευσεται δι' αυτης, και εσται κεκλεισμενη. Διοτι ο Ηγουμενος ουτος καθηται επ' αυτην του φαγειν αρτον ενωπιον Κυριου, κατα την οδον του Αιλαμ τής πυλης εισελευσεται, και κατα την οδον αυτου εξελευσεται. Και εισηγαγε με κατα την οδον τής πυλης των Αγίων τής προς βορραν, κατεναντι του οικου, και ειδον και ιδου πληρης δοξης ο οικος Κυριου.

**Παροιμιών το Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)**

Η σοφια ωκοδομησεν εαυτη οικον και υπηρεισε συλους επτα. Εσφαξε τα εαυτης θυματα, και εκερασεν εις κρατηρα τον εαυτης οινον, και ητοιμασατο την εαυτης τραπεζαν. Απεστειλε τους εαυτης δουλους, συγκαλουσα μετα υψηλου κηρυγματος, ως επι κρατηρα, λεγουσα. Ος εστιν αφρων, εκκλινατω προς με, και τοις ενδεεσι φρενων ειπεν. Ελθετε φαγετε τον εμον αρτον, και πιετε οινον, ον κεερακα υμιν, απολιπετε αφροσυνην, και ζησεσθε, και ζητησατε φρονησιν, ινα βιωσητε, και κατορθωσητε συνεσιν εν γνωσει, ο παιδευων κακους, ληψεται εαυτω ατιμιαν, ελεγχων δε τον ασεβη, μωμησεται εαυτον, (οι γαρ ελεγχοι τω ασεβει, μωλωπες αυτω). Μη ελεγχε κακους, ινα μη μισησωσι σε, ελεγχε σοφον και αγαπησει σε. Διδου σοφω αφορμην, και σοφωτερος εσται, γνωριζε δικαίω, και προσθησει του δεχεσθαι. Αρχη σοφιας, φοβος Κυριου, και βουλη Αγίων, συνεσις, (το γαρ γνωναι Νομον, διανοιας εστιν αγαθης), τουτω γαρ τω τροπω πολυν ζησεις χρονον, και προστεθησει σοι ετη ζωης.

Εις την Λιτην, ψαλλομεν τα παρόντα Ιδιόμελα Στιχηρά.

Ήχος α' Βύζαντος

Τω εκτω μηνι, ο Αρχιστρατηγος απεσταλη προς σε την Παρθενον και Αγνην, μηνυσαι σοι τον λογον τής σωτηριας, αμα δε και καλεσαι σε, Χαίρε Κεχαριτωμενη ο Κυριος μετα σου, τέξη Υιον, τον προ αιωνων εκ Πατρος, ος σωσει τον λαον αυτου, εκ των πταισμάτων αυτων.

Ο αυτός Ανατολίου

Εν τώ μηνί τώ έκτω, απεστάλη ουρανόθεν Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, εν πόλει τής Γαλιλαίας Ναζαρέτ, κομίσει τή Κόρη χαράς ευαγγέλια, καί προσελθών πρός αυτήν εβόησε λέγων, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, χαίρε δοχείον τής αχωρήτου φύσεως, όν γάρ ουρανοί ουκ εχώρησαν, η νηδύς σου κεχώρηκεν ευλογημένη, Χαίρε σεμνή, τού Αδάμ η ανάκλησις, καί τής Εύας η λύτρωσις, καί χαρά τού κόσμου, καί αγαλλίασις τού γένους ημών.

Ο αυτός

Απεστάλη Άγγελος Γαβριήλ, ουρανόθεν εκ Θεού, πρός Παρθένον αμόλυντον, εις πόλιν τής Γαλιλαίας Ναζαρέτ, ευαγγελίσασθαι αυτή τού ξένου τρόπου τήν σύλληψιν, Απεστάλη δούλος ασώματος, πρός έμψυχον πόλιν καί πύλην νοεράν, μηνύσαι Δεσποτικής παρουσίας τήν συγκατάβασιν, Απεστάλη στρατιώτης ουράνιος, πρός τό έμψυχον τής δόξης Παλάτιον, προετοιμάσαι τώ Κτίστη κατοικίαν άληκτον, καί προσελθών πρός αυτήν εκραύγαζε, Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, τών τετραμόρφων υπερενδοξοτέρα, Χαίρε καθέδρα, Βασιλική ουράνιε, χαίρε Όρος αλατόμητον, δοχείον πανέντιμον, εν σοί γάρ πάν τό πλήρωμα κατώκησε, τής θεότητος σωματικώς, ευδοκία Πατρός αιδίου, καί συωεργεία τού Αγίου Πνεύματος, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά Σού.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος β' Κοσμά Μοναχού

Ευαγγελίζεται ο Γαβριήλ τή κεχαριτωμένη σήμερα, Χαίρε ανύμφευτε Κόρη καί απειρόγαμε, μή καταπλαγής τή ξένη μου μορφή, μηδέ δειλιάσης, Αρχάγγελός ειμι, όφισ εξηπάτησεν Εύαν ποτέ, νύν ευαγγελίζομαί σοι τήν χαράν, καί μενείς άφθορος, καί τέξη τόν Κύριον Άχραντε.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος δ'

Τώ έκτω μηνί, απεστάλη ο Αρχάγγελος πρός Παρθένον αγνήν, καί χαίρειν αυτή προσειπών, ευηγγελίσαστο εξ αυτής τόν Λυτρωτήν προελθείν, Όθεν πιστώς δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, τόν αφράστως ευδοκήσαντα ενανθρωπήσαι, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Στίχ. Ευαγγελίσεσθε ημέραν εξ ημέρας τό σωτήριον τού Θεού ημών.

Γλώσσαν ήν ουκ έγνω, ήκουσεν η Θεοτόκος, ελάλει γάρ πρός αυτήν ο Αρχάγγελος, τού Ευαγγελισμού τά ρήματα, όθεν πιστώς δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, Διό καί ημείς αγαλλόμενοι βοώμέν σοι, ο εξ αυτής σαρκωθείς ατρέπτως Θεός, ειρήνην τώ κόσμω δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Ιδού η ανάκλησις νύν επέφανεν ημίν, υπέρ λόγον ο Θεός τοίς ανθρώποις

ενούται, Αρχαγγέλου τή φωνή η πλάνη εκμειούται, η Παρθένος γάρ δέχεται τήν χαράν, τά επίγεια γέγονεν ουρανός, ο κόσμος λέλυται τής αρχαίας αράς, Αγαλλιάσθω η κτίσις καί φωναίς καί λυτρωανυμνείτω, Ο ποιητής τής ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Σήμερον χαράς Ευαγγέλια, παρθενική πανήγυρις, τά κάτω τοίς άνω συνάπτεται, ο Αδάμ καινουργείται, η Εύα τής πρώτης λύπης ελευθερούται, καί η σκηνή τής καθ' ημάς ουσίας τή θεώσει του προσληφθέντος φυράματος, ναός Θεού κεχηματίκεν, Ω Μυστήριον! ο τρόπος τής κενώσεως άγνωστος, ο τρόπος τής συλλήψεως άφραστος, Άγγελος λειτουργεί τώ θαύματι, παρθενική γαστήρ τον Υιόν υποδέχεται, Πνεύμα Άγιον καταπέμπεται, Πατήρ άνωθεν ευδοκεί, καί τό συνάλλαγμα, κατά κοινήν πραγματεύεται βούλησιν, εν ώ, καί δι' ού σωθέντες, συνωδά τώ Γαβριήλ, προς τήν Παρθένον βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, εξ ής η σωτηρία, Χριστός ο Θεός ημών, τήν καθ' ημάς προσλαβόμενος φύσιν, προς εαυτόν επανήγαγεν, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τρισάγιον

Απολυτίκιον Ἦχος δ' εκ τρίτου

Σήμερον τής σωτηρίας ημών τό Κεφάλαιον, καί του απ' αιώνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός του Θεού, Υιός τής Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αυτώ τή Θεοτόκω βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Στρατηγός, τών αϋλων ταγμάτων, εις πόλιν Ναζαρέτ, επιστάς Βασιλέα, μηνύει σοι Άχραντε, τών αιώνων καί Κύριον, Χαίρε, λέγων σοι, Ευλογημένη Μαρία, ακατάληπτον, καί ανερμήνευτον θαύμα, βροτών η ανάκλησις.

Δόξα... Καί νύν... πάλιν τό αυτο

Μετά τή β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Σήμερον άπασσα κτίσις αγάλλεται, ότι τό χαίρέ σοι φωνεί Αρχάγγελος, ευλογημένη σύ Σεμνή, καί Άχραντε πανάμωμε, Σήμερον τού όφεως, αμαυρούται τό φρύαγμα, αράς γάρ διαλέλυται, τού Προπάτορος σύνδεσμος, Δió καί κατά πάντα βοώμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

**Κάθισμα 'Ηχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ**

Γαβριήλ εξ ουρανού, τό Χαίρε κράζει τή σεμνή, ότι συλλήφη εν γαστρί, τόν προαιώνιον Θεόν, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον, όθεν Μαριάμ απεφθέγγετο, Άνανδρός ειμι, καί πώς τέξω Υίόν; άσπορον γονήν τίς εώρακε; καί ερμηνεύων έλεγεν ο Άγγελος, τή Θεοτόκω καί Παρθένω, Ελεύσεταιί σοι, Άγιον Πνεύμα, καί δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... όμοιον

Απεστάλη Γαβριήλ, πρός τήν Παρθένον καί αγνήν, καί εμήνυσεν αυτή, τήν ανεκλάλητον χαράν, ότι ασπόρως συλλήψη καί ου φθάρηση, τέξη γάρ Υίόν, τόν πρό αιώνων Θεόν, ός σώσει τόν λαόν, εκ τών ππαισμάτων αυτών, καί μαρτυρεί ο πέμψας με ειπείν σοι, Ευλογημένη τό Χαίρε, Παρθένος τίκτεις, καί μετά τόκον, πάλιν μένεις Παρθένος.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' 'Ηχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον 'Ηχος δ'

Ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας τό σωτήριον τού Θεού ημών.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν.

Αναστάσα Μαριάμ επορεύθη...

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...

Καί νύν... τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου...

Ήχος β' Κοσμά Μοναχού

Ευαγγελίζεται ο Γαβριήλ τή κεχαριτωμένη σήμερα, Χαίρε ανύμφευτε Κόρη καί απειρόγαμε, μή καταπλαγής τή ξένη μου μορφή, μηδέ δειλιάσης, Αρχάγγελός ειμι, όφισ εξηπάτησεν Εύαν ποτέ, νύν ευαγγελίζομαί σοι τήν χαράν, καί μενείς άφθορος, καί τέξη τόν Κύριον Άχραντε.

Ο Κανών, ού η Ακροστιχίς, κατά Αλφάβητον.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Σύλληψιν».

Αδέτω σοι Δέσποινα, κινών τήν λύραν τού Πνεύματος, Δαυίδ ο Προπάτωρ σου, Άκουσον θύγατερ, τήν χαρμόσυνον, φωνήν τήν τού Αγγέλου, χαράν γάρ μηνύει σοι, τήν ανεκκλάλητον.

Ο Άγγελος

Βοώ σοι γηθομενος, κλίνον τό ούς σου καί πρόσχες μοι, Θεού καταγγέλλοντι, σύλληψιν άσπορον, εύρες χάριν γάρ, ενώπιον Κυρίου, ήν εύρεν ουδέποτε, άλλη τις Πάναγνε.

Η Θεοτόκος

Γνωσθήτω μοι Άγγελε, τών σών ρημάτων η δύναμις, πώς έσται ο ειρηκας; λέγιε σαφέστατα, πώς συλλήψομαι, Παρθένος ούσα Κόρη; πώς δέ καί γενήσομαι, Μήτηρ τού Κτίστου μου;

Ο Άγγελος

Δολίως με φθέγγεσθαι, διαλογίζη ως έοικε, καί χαίρω θεώμενος, τήν σήν ασφάλειαν, θάρσει Δέσποινα, Θεού γάρ βουλομένου, ραδίως περαίνεται, καί τά παράδοξα.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Σύλληψιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθορος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτή Συλλήψει σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Η Θεοτόκος

Εξέλιπεν Ἄρχων ἐξ Ιουδα, ὁ χρόνος ἐφέστηκε λοιπόν, καθ' ὃν ἀναφανήσεται, ἡ τῶν ἐθνῶν ἐλπίς ὁ Χριστός, σύ δέ πῶς τούτον τέξομαι, Παρθένος οὔσα, σαφήνισον.

Ὁ Ἄγγελος

Ζητεῖς παρ' ἐμοῦ γνῶναι Παπθένε, τόν τρόπον συλλήψεως τῆς σῆς, ἀλλ' οὗτος ἀνερμήνευτος, τό Πνεῦμα δέ τό Ἅγιον, δημιουργῶ δυνάμει σοι, ἐπισκιάσαν ἐργάσεται.

Ἡ Θεοτόκος

Ἡ ἐμή Προμήτωρ δεξαμένη, τήν γνώμην τοῦ ὄφεως Τρυφῆς, τῆς θείας ἐξωστράκισται, διό περ καγῶ δέδοικα, τόν ἀσπασμόν τόν ξένον σου, εὐλαβουμένη τόν ὀλισθόν.

Ὁ Ἄγγελος

Θεοῦ παραστάτης ἀπεστάλην, τήν θείαν μηνύσων σοι βουλήν, τί με φοβῆ Πανάμωμε, τόν μάλλον σε φοβούμενον, τί εὐλαβῆ με Δέσποινα, τόν σέ σεπτῶς εὐλαβούμενον;

Καταβασία

Τούς σοῦς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθορος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτῆ Συλλήψει σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Αυλῶν ποιμενικῶν

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐπί γῆς νῦν κατήλθεν, ὁ Ἄγγελος βοῶν, τή Παρθένω ἐπέστη, Χαίρει Εὐλογημένη, ἡ τήν σφραγίδα μόνη φυλάξασα, ἐν μήτρα δεξαμένη, τόν Πρό αἰώνων Λόγον καί Κύριον, ἵνα ἐκ πλάνης σῶση ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καί νῦν... τό αὐτό

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπί θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τή ἀκηράτῳ παλάμῃ καί διέσωσε, τοῦς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Ἡ Θεοτόκος

Ἱεράν τινα Παρθένον, τεξομένην ἀκήκοα, τοῦ Προφήτου πάλαι, τόν Ἐμμανουήλ προθεσπίσαντος, ἐπιποθῶ δέ τοῦ γνῶναι, πῶς θεότητος, τήν ἀνάκρασιν, φύσις βροτῶν ὑποστήσεται;

Ὁ Ἄγγελος

Κατεμήνυσεν ἡ βάτος, ἀκατάφλεκτος μείνασα, δεξαμένη φλόγα, Κεχαριτωμένη ἀνύμφευτε, τοῦ κατὰ σέ Μυστηρίου τό ἀπόρρητον, μετὰ τόκον γάρ, μενεῖς Ἀγνή, αειπάρθενος.

Ἡ Θεοτόκος

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ παντοκράτορος, ἀληθείας κήρυξ, λέγε, Γαβριήλ, ἀληθέστατα, πῶς, ἀκηράτου μενουσῆς τῆς ἀγνεῖας μου; Λόγον τέξομαι, μετὰ σαρκός τόν ἀσώματον.

Ο Άγγελος

Μετά δέους σοι ως δούλος, τή Κυρία παρίσταμαι, μετά φόβου Κόρη, νύν κατανοείν ευλαβούμαί σε, ως υετός επί πόκον καταβήσεται, επί σέ Λόγος, ο τού Πατρός ως ηυδόκησε.

Καταβασία

Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί παντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Η Θεοτόκος

Νοείν σου ού δύναμαι, τών λόγων τήν ακρίβειαν, θαύματα γάρ γέγονε πολλάκις, θεία δυνάμει τερατουργούμενα, σύμβολα καί τύποι νομικοί, τέτοκε Παρθένος δέ, απειράνδρωσ ουδέποτε.

Ο Άγγελος

Ξενίζη Πανάμωμε, καί ξένον γάρ τό θαύμά σου, μόνη γάρ τόν πάντων Βασιλέα, δέξη εν μήτρα σαρκωθησόμενον, καί σέ προτυπούσι Προφητών, ρήσεις καί αινίγματα, καί τού Νόμου τά σύμβολα.

Η Θεοτόκος

Ο πάσιν αχώρητος, καί πάσιν αθεώρητος, πώς ούτος δυνήσεται Παρθένου, μήτραν οικήσαι, ήν αυτός έπλασε; πώς δέ καί συλλήψομαι Θεόν, Λόγον τόν συνάναρχον, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι;

Ο Άγγελος

Πρός τόν σόν Προπάτορα, Δαυιδ επαγγειλάμενος, θήσειν εκ καρπού τού τής κοιλίας, επί τόν θρόνον τής Βασιλείας αυτού, τήν τού Ιακώβ σε καλλονήν, μόνην εξελέξατο, λογικόν ενδιαίτημα.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί παντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Η Θεοτόκος

Ρημάτων σου, τήν φωνήν Γαβριήλ, τήν χαρμόσουνον, δεξαμένη, ευφροσύνης ενθέου πεπλήρωμαι, χαράν γαρ μηνύεις, καί χαράν καταγγέλλεις τήν άληκτον.

Ο Άγγελος

Σοί δέδοται, η χαρά Θεομήτορ η ένθεος, σοί τό Χαίρε, πάσα κτίσις κραυγάζει Θεόνυμφε, σύ γάρ μόνη Μήτηρ, τού Υιού τού Θεού προωρίσθης Αγνή.

Η Θεοτόκος

Τῆς Εύας νύν, δι' εμού καταργείσθω κατάκριμα, αποδότω, δι' εμού τό οφείλημα σήμερον, δι' εμού τό χρέος, τό αρχαίον δοθήτω πληρέστατον.

Ο Άγγελος

Υπέσχετο, ο Θεός, Αβραάμ τώ προπάτορι, ευλογείσθαι, εν τώ σπέρματι τούτου τά Έθνη Αγνή, διά σου δέ πέρας, η υπόσχεσις δέχεται σήμερον.

Καταβασία

Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου Θεοτόκε, Αλλ' ως έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον, ίνα κράζω σοι, Χαίρε νύμφη ανύμφευτε.

Ο Οίκος

Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη, ειπείν τή Θεοτόκω τό Χαίρε καί σύν τή ασωμάτω φωνή, σωματούμενόν σε θεωρών Κύριε, εξίστατο καί ίστατο, κραυγάζων πρός αυτήν τοιαύτα.

Χαίρε, δι' ής η χαρά εκλάμπει, χαίρε, δι' ής η αρά εκλείπει.

Χαίρε, τού πεσόντος, Αδάμ η ανάκλησις, χαίρε τών δακρύων τής Εύας η λύτρωσις.

Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς, χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καί Αγγέλων οφθαλμοίς.

Χαίρε, ότι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα, χαίρε, ότι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, αστήρ εμφανών τόν Ἡλιον, χαίρε, γαστήρ ενθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, δι' ής νεουργείται η κτίσις, χαίρε, δι' ής βρεφουργείται Κτίστης.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, ο Ευαγγελισμός τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί Αειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

Ἦγγειλεν Υἱόν Ἄγγελος τή Παρθένω,

Πατρός μεγίστης Βουλῆς μέγαν.

Γήθεο τή Μαρίη έφατ' Ἄγγελος εικάδι πέμπτη.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Η Θεοτόκος

Φώς τό άϋλον, μηνύων ύλη σώματος, ενωθησόμενον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, φαιδρόν Ευαγγέλιον, θεία κηρύγματα, νύν κραυγάζεις μοι, Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ο Άγγελος

Χαίρε δέσποινα, Παρθένε χαίρε πάναγνε, χαίρε δοχείον Θεού, χαίρε λυχνία φωτός, Αδάμ η ανάκλησις, Εύας η λύτρωσις, όρος άγιον, περιφανές αγίασμα, καί νυμφών αθανασίας.

Η Θεοτόκος

Ψυχήν ήγνισε, καί σώμα καθηγίασε, ναόν ειργάσατο, χωρητικόν με Θεού, σκηνήν θεοκόσμητον, έμψυχον τέμενος, η επέλευσις, τού Παναγίου Πνεύματος, καί ζωής αγνήν Μητέρα.

Ο Άγγελος

Ως πολύφωτον, λαμπάδα καί θεότευκτον, παστάδα βλέπω σε, νύν ώς χρυσή Κιβωτός, τού Νόμου τόν πάροχον, δέχου Πανάμωμε, ευδοκήσαντα, τήν τών ανθρώπων ρύσασθαι, διά σου φθαρτήν ουσίαν.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίστει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ιστέον ότι αύται αι β' ωδαί περιέχουσιν Ακροστιχίδα τήν κατά Αλφάβητον, η μέν η' ορθώς, η δέ θ' αντιστρόφως.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ο Άγγελος

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, Βουλήν Υψίστου αρχαίαν αληθινήν, Γενού πρός υποδοχήν ετοιμή Θεού, διά σου γάρ ο αχώρητος, βροτοίς αναστραφήσεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Η Θεοτόκος

Έννοια πάσα ηττάται βροτών, αντέφησεν η Παρθένος, Ζητούσα άπερ μοι φθέγγη παράδοξα, Ήσθην σου τοίς λόγοις, αλλά δέδοικα, θαμβηθείσα μή απάτη με, ως Εύαν πόρρω πέμψης Θεού, αλλ' όμως ίδε βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Άγγελος

Ίδε σοι τό άπορον λέλυται, φησί πρός ταύτα ο Γαβριήλ, Καλώς γάρ έφης τό πράγμα δυστέκμαρτον, Λόγοις σών χειλέων πειθαρχούσα λοιπόν, Μή αμφίβαλλε ως πλάσματι, ως πράγματι δέ πίστευε, εγώ γάρ χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Η Θεοτόκος

Νόμος ούτος θεόθεν βροτοίς, η άμεμπτος αύθις φησί, Ξυνού εξ έρωτος τόκον προέρχεσθαι, Ουκ οίδα συζύγου παντελώς ηδονήν, Πώς ούν λέγεις ότι τέξομαι; φοβούμαι μή απάτη λαλής, αλλ όμως ίδε βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Άγγελος

Ρήματα άπερ μοι φθέγγη Σεμνή, ο Άγγελος πάλιν βοά, Συνήθους πέλει λοχείας ανθρώπων θνητών, τόν όντως Θεόν σοι επαγγέλλομαι, Υπέρ λόγον τε καί έννοιαν, σαρκούμενον ως οίδεν εκ σου, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε,

πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Η Θεοτόκος

Φαίνη μοι αληθείας ρήτωρ, κατέθετο η Παρθένος, Χαράς κοινής γάρ ελήλυθας Άγγελος, Ψυχήν ούν επεί καθήγνισμαι Πνεύματι Ως τό ρήμά σου γενέσθω μοι, σκηνούτω εν εμοί ο Θεός, πρὸς ὄν βοώ μετά σου, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δὴ ο Γαβριήλ, Βουλήν Υψίστου αρχαίαν αληθινήν, Γενού πρὸς υποδοχήν ετοίμη Θεού, διά σου γάρ ο αχώρητος, βροτοίς αναστραφήσεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Μεγαλυνάριον

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Αλφάβ. αντιστρόφως, Ο Ειρμός

«Ως εμπύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ αμυήτων, Χείλη δέ πιστών τή Θεοτόκω ασιγήτως, Φωνήν τού Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω, Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου».

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Υπέρ έννοιαν συλλαβούσα Θεόν, τής φύσεως θεσμούς έλαθες Κόρη, Σύ γάρ εν τώ τίκτειν τά μητέρων διέδρας, Ρευστή φύσις περ καθεστηκυία, ὅθεν επαξίως ακούεις, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Πώς πηγάζεις γάλα Παρθένε αγνή; Ού φέρει εξειπειν γλώσσα βροτεία, Ξένον γάρ φύσεως επιδείκνυσαι πράγμα, Νομίμου γονής ὄρους υπερβαίνον, ὅθεν επαξίως ακούεις, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Μυστικῶς ταίς Ιεροτεύκτοις Γραφαίς, Λαλείται περί σου, Μήτηρ Υψίστου, Κλίμακα γάρ πάλαι Ιακώβ σε προτυπούσαν, Ίδων έφη, Βάσις Θεού αύτη, ὅθεν επαξίως ακούεις, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Θαυμαστόν τώ Ιεροφάντη Μωσει, Η βάτος καί τό πύρ έδειξε τέρας, Ζητών δέ τό πέρας εις διάβασιν χρόνου, Εν Κόρη αγνή, έψη, κατοπτεύσω, ή ως Θεοτόκω λεχθείη, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Δανιήλ σε όρος καλεί νοητόν, Γεννήτριαν Θεού ο Ησαίας, Βλέπει δέ ως πόκον Γεδεών, ο Δαυίδ δέ, Αγίασμα φάσκει, πύλην δέ σε άλλος, ο δέ Γαβριήλ σοι κραυγάζει, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Καταβασία

Ως εμπύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμώς χείρ αμυήτων, Χείλη δέ πιστών τή Θεοτόκω ασιγήτως, Φωνήν τού Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω, Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου.

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγγελικών δυνάμεων, Στρατηγός απεστάλη, εκ Θεού Παντοκράτορος, πρός Αγνήν καί Παρθένον, ευαγγελίσασθαι ξένον, καί απόρρητον θαύμα, ότι Θεός ως άνθρωπος, εξ αυτής βρεφουργείται, άνευ σποράς, αναπλάττων βρότειον άπαν γένος, Λαοί ευαγγελίζεσθε, τήν ανάπλασιν κόσμου.

Όμοιον

Χαίρε κατάρας λύτρωσις, τού Αδάμ Θεοτόκε, χαίρε σεμνή Μητρόθεε, χαίρε έμψυχε βάτε, χαίρε λαμπάς, χαίρε θρόνε, χαίρε κλίμαξ καί πύλη, χαίρε τό θείον όχημα, χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε ναέ, χαίρε στάμνε πάγχρυσε, χαίρε όρος, χαίρε σκηνή καί τράπεζα, χαίρε Εύας η λύσις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΪΝΟΥΣ ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΙΧΟΥΣ Δ' ΚΑΙ ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΆ ΠΡΟΣΌΜΙΑ.

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων ασίδων, ο Γαβριήλ καταπτάς, εις Ναζαρέτ επέστη, πρός Παρθένον Μαρίαν, βοών αυτή τό Χαίρε, συλλήψη Υιόν, τού Αδάμ αρχαιότερον, τόν ποιητήν τών απάντων καί λυτρωτήν, τών βοώντων σοι τό Χαίρε Αγνή.

Ο Γαβριήλ τή Παρθένω, τό Ευαγγέλιον, εξ ουρανού κομίσας, ανεβόα τό Χαίρε, συλλήψη εν γαστρί σου τόν σοί χωρητόν, καί τώ κόσμω αχώρητον, καί κυοφόρος οφθήση τού εκ Πατρός, πρό εωσφόρου ανατείλαντος.

Ο συναΐδιος Λόγος, τού προανάρχου Πατρός, μή χωρισθείς τών άνω, νύν επέστη τοίς κάτω, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν οίκτον λαβών, τού καθ' ημάς ολισθήματος, καί τού Αδάμ τήν πτωχείαν αναλαβών, εμορφώθη τό αλλότριον.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος β' Θεοφάνους

Το απ' αιώνος μυστήριον, ανακαλύπτεται σήμερον, καί ο Υιός τού Θεού, Υιός ανθρώπου γίνεται, ίνα τού χείρονος μεταλαβών, μεταδώ μοι τού βελτίονος, Επεύσθη πάλαι Αδάμ, καί Θεός επιθυμήσας ου γέγονεν, άνθρωπος γίνεται

Θεός, ίνα Θεόν τόν Αδάμ απεργάσηται, Ευφραινέσθω η κτίσις, χορευέτω, η φύσις, ότι Αρχάγγελος Παρθένω, μετά δέους παρίσταται, και τό Χαίρε κομίζει, τής λύπης αντίθετον, Ο διά σπλάγχνα ελέους ενανθρωπήσας, Θεός ημών δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'. Ει δέ βούλει, λέγε τά παρόντα Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Ο Θεός τό κρίμά σου τώ Βασιλεί δός, καί τήν δικαιοσύνην σου τώ υιώ τού βασιλέως.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Αναλαβέτω τά όρη ειρήνην τώ λαώ, καί οι βουνοί δικαιοσύνην.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας, τό σωτήριον τού Θεού ημών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν καί ου μή αθετήσει αυτήν.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Καταβήσεται ως υετός επί πόκον, καί ωςεί σταγών η στάζουσα επί τήν γήν.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος γ'. Ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών καί ου παρασιωπήσεται.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος δ'. Ανατελεί εν ταίς ημέραις αυτού δικαιοσύνη, καί πλήθος ειρήνης.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος,...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ἐσται τό ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ημῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ απ' αἰῶνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τοῦ Θεοῦ, Υιός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Στίχος β'. Εὐλογητός Κύριος ο Θεός τοῦ Ἰσραήλ, ο ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ημῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ απ' αἰῶνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τοῦ Θεοῦ, Υιός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Στίχος γ'. Εὐλογημένον τό ὄνομα αὐτοῦ εἰς τόν αἰῶνα, καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ημῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ απ' αἰῶνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τοῦ Θεοῦ, Υιός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Εἰσοδικόν

Εὐαγγελίσεσθε ημέραν ἐξ ημέρας τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ημῶν.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεοῦ, ο δι' ημάς σαρκωθείς.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ημῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ απ' αἰῶνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τοῦ Θεοῦ, Υιός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν
ευχαριστήρια, ἀναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος
ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε
νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τό, Εξαιρέτως

Εὐαγγελίζου γῆ χαράν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τήν δόξαν.

«Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτῳ μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων, Χεῖλη δέ πιστῶν
τή Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, Φωνήν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει
βοάτῳ, Χαίρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ».

Κοινωνικόν

Ἐξελέξατο Κύριος τήν Σιών, ἠρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν ἐαυτοῦ. Ἀλληλούϊα.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἱερεύς: Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ
φανέρωσις, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν
χάριν εὐαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε
Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν
ευχαριστήρια, ἀναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος
ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε
νύμφη ἀνύμφευτε.

καί Δοξολογία

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ Φῶς...

- Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλέός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον
καί ἐλέησον.
- Ἐτι δεόμεθα υπέρ τῶν εὐσεβῶν καί Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.
- Ἐτι δεόμεθα υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν __, καί πάσης τῆς ἐν Χριστῷ
ἡμῶν ἀδελφότητος.
- Ἐτι δεόμεθα υπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους καί πάσης Ἀρχῆς καί
ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καί ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν
Στρατοῦ, καί υπέρ τοῦ Κυρίου τὸν Θεόν ἡμῶν ἐπὶ πλέον συνεργῆσαι καί
κατευδῶσαι αὐτοὺς ἐν πάσιν.

Ἐτι δεόμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης καί αιωνίου αναπαύσεως πάντων τῶν εν τοῖς ιεροῖς ημῶν αγώσιν υπέρ πίστεως καί πατρίδος αγωνισαμένων καί πεσόντων καί υπέρ τοῦ συγχωρηθῆναι αυτοῖς πᾶν πλημμέλημα εκούσιόν τε καί ακούσιον.

- Ἐτι δεόμεθα υπέρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τήν αγίαν Εκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν καί χώραν ἀπό οργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, επιδρομῆς αλλοφύλων, ἐμφιλίου πολέμου, καί αἰφνιδίου θανάτου, υπέρ τον ἰλεων, ευμενή καί ευδιάλακτον, γενέσθαι τόν αγαθόν καί φιλόανθρωπον Θεόν ημῶν, τοῦ ἀποστρέψαι καί, διασκεδάσαι πάσαν οργήν καί νόσον, τήν καθ' ημῶν κινουμένην, καί ρύσασθαι ημάς εκ τῆς επικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς, καί ἐλέησαι ημάς.

- Ἐτι δεόμεθα καί υπέρ τοῦ εἰσακούσαι Κύριον τόν Θεόν φωνῆς τῆς δεήσεως ημῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καί ἐλέησαι ημάς.

- Ἐπάκουσον ημῶν, ο Θεός, ο Σωτήρ ημῶν, η ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καί τῶν εν θαλάσση μακράν, καί ἰλεως, ἰλεως γενοῦ ημίν, Δέσποτα ἐπί ταῖς ἀμαρτίαις ημῶν, καί ἐλέησον ημάς.

-Τοῦ Κυριαυ δεηθώμεν.

Κύριε ο Θεός ημῶν, ο τά σύμπαντα τῶ σῶ κράτει συνεχῶν τῆ θεία σου καί πανσθενεῖ βουλή κυβερνῶν, ο ἐκάστω ἔθνει τᾶς ἰδίας οροθεσίας θέμενος, τό δέ ευσεβές ημῶν ἔθνος ἐξαιρέτως ευεργετήσας, τήν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας αὐτῶ χαρισάμενος, καί πρός τό φῶς τῆς ἀληθοῦς ημῶν θρησκείας καθοδηγήσας, ἐξ αὐτοῦ δέ μεγάλους τῆς Εκκλησίας πατέρας καί διδασκάλους ἀναδείξας, καί ἐλεύθερον μὲν αὐτό ἐπί αἰῶνας διατηρήσας τῆ θεία σου χάριτι, δουλωθέν δέ στηρίξας καί διασώσας καί εἰς ἐλεύθερον αὐτίς βίον αὐτό ἐξαναστήσας, Αὐτός, πανάγιε Δέσποτα, πρόσδεξαι τᾶς ευχαριστηρίους ημῶν δεήσεις ἐπί τῆ ἀπελευθερώσει καί τῆ παλιγγενεσία αὐτοῦ. Καί τᾶς μὲν ψυχᾶς τῶν υπέρ Πίστεως καί Πατρίδος ηρωϊκῶς αγωνισαμένων καί ἐνδόξως εν τοῖς ιεροῖς ημῶν αγώσι πεσόντων ἢ ὑπό τῶν πολεμίων ἀναιρεθέντων πατέρων καί ἀδελφῶν ημῶν μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι ευαρεστησάντων ἀνάπαυσον, Ημάς δέ πάντας ἀξίους τῆς ἐλευθερίας ἀνάδειξον, εν εἰρήνῃ καί ὁμονοία διατήρησον καί εἰς πᾶν ἔργον αγαθόν καί σοί ευάρεστον καθοδήγησον, τοῦς πιστοῦς ἀρχοντας ημῶν εν εἰρήνῃ καί ὁμονοία διατήρησον καί λάλησον αγαθά εν ταῖς καρδίαις αὐτῶν υπέρ τῆς Εκκλησίας σου καί παντός τοῦ λαοῦ σου. Σύ γάρ εἶ ο Βασιλεύς τῆς εἰρήνης καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ημῶν, καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῶ Πατρί καί τῶ Υἱῶ καί τῶ Ἁγίῳ Πνεύματι, νύν καί αἰεὶ καί εἰς τοῦς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

Στιχηρόν Ἰδιόμελον, φαλλόμενον ὅταν Τυπική διάταξις ἀπαιτήσῃ αὐτό.

Ἦχος πλ. δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ευφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καί ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ, ο γάρ τοῦ Πατρός συναἰδιος καί συνἀναρχος καί σύνθρονος Υἱός, οἶκτον λαβῶν καί

φιλόανθρωπον έλεον, εαυτόν καθήκεν εις κένωσιν κατ' ευδοκίαν καί βούλησιν Πατρικήν, καί μήτραν ώκησε Παρθενικήν, προαγνισθείσαν τώ Πνεύματι. Ω τού θαύματος! ο Θεός εν ανθρώποις, ο αχώρητος εν μήτρα, ο άχρονος εν χρόνω, καί τό παράδοξον, ότι καί η σύλληψις άσπορος, καί η κένωσις άφραστος, καί τό μυστήριον όσον! Ο Θεός γάρ κενούται, καί σαρκούται καί πλάττεται, Αγγέλου πρός τήν Αγνήν, τήν σύλληψιν λέξαντος, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, ο έχων τό μέγα έλεος.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύναξις τού Αρχιστρατήγου Γαβριήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ', Βουλήν προαιώνιον, καί τά λοιπά δύο.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αρχαγγέλου

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Γαβριήλ ο μέγιστος νούς, ο θεοειδέστατος, ο φωταυγής καί ουράνιος, φώς τό Τρισήλιον, καθορών καί βλέπων, σύν ταίς άνω τάξεσι, τό θείον καί φρικώδες μυστήριον, ευηγγελίσατο, τή Παρθένω αφικόμενος, καί πρεσβεύει υπέρ των ψυχών ημών.

Τό μέγα μυστήριον τό πρίν, τοίς Αγγέλοις άγνωστον, καί πρό αιώνων απόκρυφον, μόνος πεπίστευσαι, Γαβριήλ καί τούτο, τή μόνη τεθάρρηκας, Αγνή εις Ναζαρέτ αφικόμενος, μεθ' ής ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Φωτός ών ανάπλεως αεί, καί ποιών τό θέλημα, καί εκτελών τά προστάγματα, τού Παντοκράτορος, Αρχηγέ Αγγέλων, Γαβριήλ πανάριστε, τούς πόθω σε τιμώντας περίσωζε, αεί αιτούμενος, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ιωάννου Μοναχού

Απεστάλη εξ ουρανού Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, ευαγγελίσασθαι τή Παρθένω τήν σύλληψιν, καί ελθών εις Ναζαρέτ, ελογίζετο εν εαυτώ τό θαύμα εκπληττόμενος, ότι πώς ο εν υψίστοις ακατάληπτος ών, εκ Παρθένου τίκτεται! ο έχων θρόνον ουρανόν, καί υποπόδιον τήν γήν, εν μήτρα χωρείται γυναικός! ώ τά Εξαπτέρυγα καί Πολυόμματα, ατενίσαι ου δύνανται, λόγω μόνω εκ ταύτης σαρκωθήναι ηύδόκησε! Θεού εστι Λόγος ο παρών. Τί ούν ίσταμαι, καί ου λέγω τή Κόρη; Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, χαίρε Αγνή Παρθένε, χαίρε Νύμφη ανύμφευτε, χαίρε Μήτηρ τής ζωής, ευλογημένος ο

καρπός τής κοιλίας σου.

Είσοδος. Τό Φώς ιλαρόν, καί τά Αναγνώσματα.

**Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)**

Εισήλθε Μωσής εις τό όρος τού Θεού Χωρήβ. Ωφθη δέ αυτώ Άγγελος Κυρίου, εν φλογί πυρός εκ τής βάτου, καί ορά, ότι η βάτος καίεται πυρί, η δέ βάτος ου κατεκαίετο. Είπε δέ Μωσής. Παρελθών όψομαι τό όραμα τό μέγα τούτο, τί ότι ου κατακαίεται η βάτος. Ως δέ είδε Κύριος ότι προσάγει ιδείν, εκάλεσεν αυτόν Κύριος εκ τής βάτου, λέγων. Μωσή, Μωσή. Ο δέ είπε. Τί εστι, Κύριε; Ο δέ είπε. Μή εγγίσης ώδε, λύσον τά υποδήματα εκ τών ποδών σου, ο γάρ τόπος εν ώ σύ έστηκας γή αγία εστί. Καί είπεν αυτώ. Εγώ ειμι ο Θεός τού πατρός σου, Θεός Αβραάμ, καί Θεός Ισαάκ, καί Θεός Ιακώβ. Απέστρεψε δέ Μωσής τό πρόσωπον αυτού, ηύλαβείτο γάρ καταβλέψαι ενώπιον τού Θεού. Είπε δέ Κύριος προς Μωσήν. Ιδών είδον τήν κάκωσιν τού λαού μου, τού εν Αιγύπτω. Καί τής κραυγής αυτών ακήκοα από τών εργοδιωκτών. Οίδα γάρ τήν οδύνην αυτών, καί κατέβην τού εξελέσθαι αυτούς εκ χειρός τών Αιγυπτίων, καί εξαγαγείν αυτούς εκ τής γής εκείνης καί εισαγαγείν αυτούς εις γήν αγαθήν καί πολλήν, εις γήν ρέουσαν γάλα καί μέλι.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 8, 22-30)**

Κύριος έκτισέ με αρχήν οδών αυτού, εις έργα αυτού. Πρό τού αιώνος εθεμελίωσέ με, εν αρχή πρό τού τήν γήν ποιήσαι, καί πρό τού τάς αβύσσους ποιήσαι, πρό τού προσελθειν τάς πηγάς τών υδάτων, πρό τού όρη εδρασθήναι, πρό δέ πάντων τών βουνών γεννά με. Κύριος εποίησε χώρας καί οικήτους καί άκρα οικούμενα τής υπ' ουρανόν. Ηνίκα ητοίμαζε τόν ουρανόν, συμπαρήμην αυτώ, καί ότε αφώριζε τόν εαυτού θρόνον επ' ανέμων, ηνίκα ισχυρά εποίει τά άνω νέφη, καί ως ασφαλείς ετίθη πηγάς υδάτων τής υπ' ουρανόν, εν τώ τιθέναι τή θαλάσση ακριβασμόν αυτού, καί ύδατα, ά ού παρελεύσεται στόματος αυτού, καί ισχυρά εποίει τά θεμέλια τής γής, ήμην παρ' αυτώ αρμόζουσα. Έγω ήμην, ή προσέχαιρε. Καθ' ημέραν δέ ευφραι νόμην εν προσώπω αυτού, εν παντί καιρώ.

Εις τόν Στίχον ψάλλομεν τά εξής:

**Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος**

Άρχων τών άνω δυνάμεων, ο Γαβριήλ καταπτάς, τήν Παρθένον ασπάζεται, χαιρε λέγωνόχημα, καθαρόν τής θεότητος, σε εξ αιώνος Θεός ηγάπησεν, εις κατοικίαν τε ηρετίσατο, δούλος Δεσπότου σου, παρουσίαν πάρειμι, αναβοών, τέξη ούν τόν Κύριον, άφθορος μένουσα.

Στίχ. Ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας τό σωτήριον τού Θεού ημών.

Τί σου τό είδος τό πύρινον, τώ Γαβριήλ η Σεμνή, μετ' εκπλήξεως έφησε, τί σου τό αξίωμα, καί τών λόγων η δύναμις; παιδοποιϊαν προσεπαγγέλλη μοι, έγω δέ πείραν, ανδρός ου κέκτημαι, άπιθι πόρρωθεν, μή πλανήσης άνθρωπε, ώς περ τό πρίν, Εύαν τήν προμήτορα, όφισ ο δόλιος.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Πνεύμα Θεού τό πανάγιον, ήξει Αγνή επί σέ, Θεοχώρητε Δέσποινα, καί επισκιάσει σοι, τού Υψίστου η δύναμις, καί τέξη παιδα διατηρούντά σου, τήν παρθενίαν απαρασάλευτον, ούτος Υιός εστιν, αγνεαλόγητος, ούτος οφθείς, σώσει τόν λαόν αυτού, καθώς ηυδόκησε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τώ έκτω μηνί, απεστάλη ο Αρχάγγελος πρός Παρθένον αγνήν, καί χαίρειν αυτή προσειπών, ευηγγελίσατο εξ αυτής τόν Λυτρωτήν προελθειν. Όθεν δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, τόν αφράστως ευδοκήσαντα ενανθρωπήσαι, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Τών ουρανίων στρατιών Αρχιστράτηγε, δυσωπούμέν σε αεί ημείς οι ανάξιοι, ίνα ταίς σαίς δεήσεσι τειχίσης ημάς, σκέπη τών πτερύγων τής αύλου σου δόξης, φρουρών ημάς προσπίπτοντας εκτενώς καί βοώντας, εκ τών κινδύνων λύτρωσαι ημάς, ως Ταξιάρχης τών άνω δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ο Κανων τού Αρχαγγέλου, ού η ακροστιχίς.

Ως παμμέγιστον τόν Γαβριήλ αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος δ'

Ανοιξω τό στόμα μου

Ως φώς χρηματίζοντα, ταίς πρός τό φώς τό ακρότατον, αύλοις μεθέξεσι, θεϊον καί άύλον, ικετεύω σε, Αρχάγγελε τόν νούν μου, φώτισον πρεσβεΐαις σου, όπως υμνήσω σε.

Στησώμεθα σήμεραν, χορούς ενθέους γηθόμενοι, τόν πρώτον γεραίροντες, τών ασωμάτων Νοών, τόν τήν άρρητον, χαράν μεμηνυκότα, εν κόσμω φοιτήσασαν δι' αγαθότητα.

Προστάτην σε μέγιστον, καί πρός Θεόν αντιλήπτορα, καί τείχος καί στήριγμα, Γαβριήλ έχοντες, οι ποθούντές σε, ρυόμεθα κινδύνων, καί βλάβης τού όφεως ανευφημούντές σε.

Θεοτοκίον

Αγνήν σε πανάμωμον, ο Γαβριήλ ως εώρακε, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, λαμπρώς εβόησεν, απειρόγαμε, βροτών η σωτηρία, Αγγέλων τό καύχημα, καί

σεμνολόγημα.

Ωδή γ'
Τούς σούς υμ νολόγους

Μεθέξει φωτός αύλοτάτου, ως αύλος όντως Γαβριήλ, αύλως φωτιζόμενος, φώς καθωράθης δεύτερον, τούς υλικούς εκάστοτε, βροτούς φωτίζων υμνούντάς σε.

Μεγίστης ευκλείας ηξιώθης, τό μέγα μυστήριον ημίν, ανακαλύψας μέγιστε, Αγγέλων δι' ού ήρθημεν, οι από γής πρός μέγιστον, ύψος μεγάλως τιμώντές σε.

Επίφανον πάσιν ουρανόθεν, τοίς πόθω ζητούσί σε αεί, καί παύσον τό τό κλυδώνιον, καθ' ημών κινούμενον, τών πειρασμών καί θλίψεων, ώ Γαβριήλ Αρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Γνωρίζων τό πάλαι κεκρυμμένον, Μυστήριον Κόρη σοι ποτέ, ο Γαβριήλ εκραύγαζε. Χαίρε Θεού παλάτιον, εν ώ οικήσας άπαντας, βροτούς θεώσει ως εύσπλαγχνος.

Κάθισμα 'Ηχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Γαβριήλ, Αρχηγός τών Αγγέλων, δεικνύμενος αεί, σύν αυτοίς ανακράζει, τό θείον μελώδημα, τή Τριάδι γηθόμενος. Τούτον άπαντες, μεγαλοφώνως εν πίστει, ανυμνήσωμεν, καί καθαρά διανοία, αισίως δοξάσωμεν.

'Ετερον 'Ηχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Των ασωμάτων Λειτουργών ως πρωτεύων, τό πρό αιώνων ορισθέν φρικτόν όντως, σοί Γαβριήλ πεπίστευται Μυστήριον, τόκον τόν απόρρητον, τής Αγίας Παρθένου, Χαίρε προσφωνών αυτή, η Κεχαριτωμένη, χρεωστικώς σε όθεν οι πιστοί, εν ευφροσύνη αεί μακαρίζομεν.

Ωδή δ'
Τήν ανεξιχνίαστον

Ίστασο μεθέξει θεαρχικαίς, πάλαι Γαβριήλ αξιάγαστε, καταφαιδρύνων, τόν Προφήτην Δανιήλ, καί εντιθείς τήν δήλωσιν, τών αγνοουμένων εν πνεύματι.

Στόμασι πηλίνοις σε χαρμονικώς, πύρινον τή φύσει υπάρχοντα, ανευφημούμεν, εξελού ημάς πυρός, διηνεκώς φλογίζοντος, θείαις Γαβριήλ μεσιτείαις σου.

Τήν υπέρ τόν ήλιον θείαν στολήν, δόξη απορρήτω αστράπτουσαν, ημφισμένος, Στρατηγέ τών Λειτουργών, τώ Βασιλεί παρίστασαι, τώ επουρανίω γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Όλην σε τώ Πνεύματι ο Γαβριήλ, περιηγνισμένην Πανάμωμε, κατανοήσας, εκβοά σοι εμφανώς. Χαίρε αράς η λύτρωσις, καί τών Προπατόρων ανάκλησις.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Νοός κατά μέθεξιν, τού πρώτου φωτιζόμενος, δεύτερον ωράθης φώς κραυγάζων, σύν ταίς απείροις Αγγέλων τάξεσιν. Άγιος ο Θεός ο παντουργός, Υιός ο συνάναρχος, καί τό Πνεύμα τό σύνθρονον.

Τό είδος σου πύρινον, τό κάλλος υπερθαύμαστον, άπασαν διάνοιαν εκπλήττον, μέγα τό κλέος Γαβριήλ μέγιστε, θείων Ασωμάτων αρχηγέ, πάντων εγκαλλώπισμα, τών πιστώσ ανυμνούντων σε.

Ο θείος ως ειδέ σε, καιρώ τού θυμιάματος, παλαι συνεστώτα Ζαχαρίας, μένει κωφεύων, ου γάρ επίστευσε, σου τή αγγελία τή φρικτή, ήν περ εξεφώνησας, Γαβριήλ Αρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Ναός αγιάσματος, υπάρχουσα Πανάμωμε, φωνή Γαβριήλ τού Αρχαγγέλου, τόν εν Αγίοις αναπαυόμενον, τέτοκας πανάγιον Θεόν, πάντας αγιάζοντα, καί δεινών εξαιρούμενον.

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Γεώδεις γλώσσαι γεραίρειν σε, τόν νούν τόν φωταυγή καί ουράνιον, ουκ εξισχύουσι, περιφανώς λαμπρυνόμενον, ταίς υπέρ νούν καί λόγον, θείαις λαμπρότησιν.

Ακτίς Ηλίου πολύφωτε, πυρίνων Λειτουργών Αρχιστράτηγε, ταίς σελασφόροις σου, πρός τόν Δεσπότην δεήσεσι, τούς υμνητάς σου σκότους, παθών εξάρπασον.

Βουλάς εθνών διασκέδασον, τήν Πίστιν τήν ορθόδοξον κράτυνον, παύσον τά σχίσματα, τής Εκκλησίας, Αρχάγγελε, ταίς πρός τόν Κτίστην πάντων, σου παρακλήσεσι.

Θεοτοκίον

Ρημάτων θείων υπήκοος, Αγνή τού Γαβριήλ εχρημάτισας, καί τόν προάναρχον, Λόγον σαρκί ά πεκύησας, τής αλογίας κόσμον απολυτρούμενον.

Εάν τύχη εν Σαββάτω ή Κυριακή, λέγε τό Κοντάκιον τής Εορτής.

Κοντάκιον 'Ηχος δ'

Αρχιστράτηγε Θεού λειτουργέ θείας δόξης, τών ανθρωπων οδηγέ καί αρχηγέ

ασωμάτων, τό συμφέρον ημίν πρέσβευε, καί τό μέγα έλεος, ως τών
ασωμάτων Αρχιστράτηγος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, τήν Σύναξιν επιτελούμεν τού Αρχαγγέλου
Γαβριήλ, εξ αρχής καί άνωθεν Παραδεδομένην, ως τώ θείω καί υπερφουεί
Μυστηρίω καί απορρήτω καθυπουργήσαντος.

Στίχοι

Τόν σήν απαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα,
Τιμή πρεπούση πάσα σάρξ τιμά, Λόγε.
Εικάδι αμ' ύμνους Γαβριήλ κτίσιν έκτε εγείρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων κς, Μαρτύρων, τών εν Γοθία
μαρτυρησάντων, εξ ών εισι Πρεσβύτεροι δύο, Βαθούσις καί Ουϊρκας, μετά
δύο υιών αυτού καί τριών θυγατέρων, καί Αρπύλας μονάζων, λαϊκοί δέ,
Αβήπας, Αγνάς, Ρύαξ, Ηγάθραξ, Ησκός, Σύλλας, Σίγητζας, Σουηρίλλας,
Σείμβλας, θέρμας, Φίλγας, καί εκ τών γυναικών Άννα, Αλλάς, Βάρις, Μωϊκώ,
Μαμούκα, Ουϊρκώ, καί Ανιμάις.

Στίχοι

Τόσην πυρί φλέγουσι πληθύν Μαρτύρων,
Όσας άγει Μήν σήμεραν τάς ημέρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κοδράτου, Θεοδοσίου,
Εμμανουήλ, καί ετέρων Μ' τών εν Ανατολή.

Στίχοι

Κοδράτε, θαυμάζω σε τής ευανδρίας!
Πώς υππιάζων ανδρικός σφάττη μάκαρ.
Θεοδόσιος τώ Θεώ ζών καί μόνω,
Ζωήν δι' αυτόν εκ ξίφους καταστρέφει.
Ξίφει χεθήτω, κάν κοτύλη φησί μοι,
Εμμανουήλ, πέφυκεν αίματος μία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Στεφάνου τού
Ομολογητού, τού Τριγλίας Ηγουμένου.

Στίχοι

Θείου Στέφανος αμπελώνος εργάτης,
Θεώ παραστάς, καμάτου μισθόν λάβη.

Τή αυτή ημέρα αναγινώσκειται διήγησις ωφέλιμος Μάλχου μοναχού
αιχμαλωτισθέντος.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει

Ιωάννου τόκον Ἐνδοξε ἐμήνυσας, τῷ Ζαχαρία ποτέ, ἔνδον τοῦ θεοῦ Ναοῦ, ἐστῶτι καί ψάλλοντι, τῷ λυτρωτῇ καί Θεῷ, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἡ περίδοξος τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια, περιφανῶς Γαβριήλ, καθαγιάζει ψυχάς πιστῶν, καί προτρέπεται μεγαλοφώνως βοᾶν, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Λαμπρυνόμενος μεθέξει Ἀρχιστράτηγε, πρώτου φωτός μυστικῶς, δεύτερον φῶς ἀληθῶς, ὠράθης τοὺς μέλποντας, φωτίζων πάντοτε Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἀπεστάλη Γαβριήλ ὁ Ἀρχιστράτηγος, χαρὰν μηνύων σοι, Παρθενομήτορ ἀγνή, δι' ἧς λύπη πέπαυται, καί ἡ ἀρά ἀληθῶς, ἀπεστείρωται, καί εὐλογία ἠνθήσῃ, τοῖς πιστοῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή η'

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ἱερολογίαις ἱεραῖς σε, λαός ἱερός ὑμνεῖ γηθόμενος, σὺ γάρ τὸν παναίτιον, Λόγον σωματούμενον, τό καθ' ἡμᾶς Ἀρχάγγελε, τῇ ἐξ ἡμῶν προσφωνεῖς, Παρθένω ὑπὲρ νοῦν τε καί λόγον, ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοῖ τῷ μεγάλῳ τε καί πρώτῳ, αὔλως Ἀρχάγγελε ἐνούμενος, στόματι πυρίνῳ σου, μέλπεις τό μελώδημα, τό φοβερόν, ὁ μέλπουσι, πάντων Ἀγγέλων χοροῖ, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐκλείαις σαφῶς πεποικιλμένος, ταῖς θεαῖς διέρχη τά ουράνια, εἶτα τά ἐπίγεια, ἐκπληρῶν ὡς αὔλος, τά ἱερά θελήματα, Χριστοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, Ἀγγέλων Γαβριήλ Ἀρχηγέτα, κλέος τῶν ἐν πίστει, αἰεὶ σε εὐφημούντων.

Σαρκί καθ' ὑπόστασιν ὁ Λόγος, ἀνθρώποις προσομιλήσαι προελόμενος, ἔσχε σε προτρέχοντα, καί προετοιμάζοντα τό ἱερόν παλάτιον, ὦ ἱερέ Γαβριήλ, καί Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνον τερπνόν τοῦ Βασιλέως, ὡς πάντων τῶν ποιημάτων ὑπερέχουσαν, ὡς τὸν ὑπερούσιον, μόνην οὐσιώσασαν, τὸν τοὺς βροτούς θεώσαντα, ἐνώσει κρείττονι, γεννήσεως ἀρρήτου καί ξένης, τὴν εὐλογημένην, ὑμνήσωμεν Παρθένον.

Ὡδή θ'

Ἄπας γηγενῆς

Ἰσταται φρικτῶς, τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος διακονούμενος, καί καταστραπτόμενος, φωτοχυσίαις ταῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καί ἱερώς θεούμενος, καί φῶς ὀρώμενος, καί φωτίζων, πίστει τοὺς τιμώντάς σε, ἱερέ Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε.

Ὡσπερ ουρανός, υπάρχουν κατάστερος, θείαις λαμπρότησιν, ὡσπερ Στρατηγέτης δέ, χερσί κατέχεις σκήπτρον υπέρλαμπρον, καί διαθέεις άπασαν τήν γήν, τό βούλημα τού Δεσπότου, πάντοτε ποιούμενος, καί δεινών τούς πιστούς εξαιρούμενος.

Στήσον τό δεινόν, βαρβάρων κλυδώνιον, επεγειρόμενον, πάντοτε τοίς δούλοις σου, τής Εκκλησίας παύσον τά σχίσματα, τοίς υμνηταίς σου βράβευσον ππαισμάτων λύτρωσιν, Βασιλεί τε, δώρησαι τά τρόπαια, Γαβριήλ τή θερμή προστασία σου.

Η περικαλής, δυάς καί περίδοξος Μιχαήλ καί Γαβριήλ, θρόνω παριστάμενοι, τής θείας δόξης, πάσιν αιτήσασθε, αμαρτιών συγχώρησιν, απαλλαγήν τών δεινών, ὡς προστάται, ὡς τήν αγαθότητα, τού Δεσπότου εν πάσι μιμούμενοι.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής, τού τόκου σου έλαμψε καί κατεφαίδρυνε, πάσαν τήν υφήλιον, καί τόν προστάτην τού σκότους ὠλεσε, Θεογεννήτορ Πάναγνε, Αγγέλων καύχημα, καί ανθρώπων, πάντων τό διάσωσμα, τών απαύστοις φωναίς ευφημούντων σε.

Ει τύχοι εν Σαββάτω ή Κυριακή, λέγε τό Εξαποστειλάριον τής Εορτής, καί εις τούς Αίνους, εκ τών Προσομοίων τής Εορτής.

Καί η λοιπή, Ακολουθία καί η α' Ὁρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ματρώνης τής έν Θεσσαλονίκη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ιουδαίων φρυάγματι, καί θρασεία ωμότητι, λογισμόν αντέθηκας ανδρειόφρονα, τήν τών μελλόντων προσβλέπουσα, θεόφρον απόλαυσιν, διαμένουσαν αεί, δι' αιώνος ασάλευτον, ής επέτυχες, από γής μεταστάσα πρόσ νυμφώνας, ουρανίους καί χορείαν, τήν ακατάλυτον ένδοξε.

Βασιλείας ευπρέπειαν, καί τερπνήν ωραιότητα, κατιδείν ηξίωσαι τού Νυμφίου σου, ωραϊσμένη τοίς στίγμασι, στερράς σου αθλήσεως, καί πηγή τών αγαθών, επαξίως προσήγγισας, τής επέκεινα, θεϊκής ευφροσύνης μετουσίαν, καρπουμένη Μακαρία, καί τήν αθάνατον εύκλειαν.

Ου ζυγός τής δουλείας σε, ου τό χαύνον τού θήλεως, ου λιμός ου μάστιγες ενεπόδισαν, τήν τών Μαρτύρων στερρότητα, μιμείσθαι Πανένδοξε, προθυμία γάρ ψυχής, τάς βασάνους υπέμεινας, όθεν έτυχες, ουρανίων θαλάμων, και στεφάνω, τών χαρίτων εκοσμήθης, περισταμένη τώ Κτίστη σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τό άριστον, και σωτήριον φάρμακον, η Θεόν κυήσασα τόν Σωτήρά μου, και τών δακρύων τά ρεύματα, και ώρας τήν έννοϊαν, τής φρικτής και φοβεράς, αδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, και φυγείν ταίς ευχαίς σου, ώ Παρθένε, τών κολάσεων τόν τρόπον, και θείας τεύξασθαι χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος και Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, και ανακράζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ και σέ ζητούσα αθλώ, και συσταυρούμαι και συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, και πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, και θνήσκω υπέρ σου, ίνα και ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες ως σύνηθες.

Ο Κανων τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Τό τής Ματρώνης ένθεον μέλπω κλέος. Θεοφάνους.

Ωδή α' 'Ηχος δ'

Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ταίς θείαις, τών Ασωμάτων τάξεσι, περιχορεύουσα, περί τών πάντων αίτιον Θεόν, και τρανώς απαλαύουσα, θεαρχικής ελλάμψε ως, τούς σέ υμνούντας καταφαίδρυνον.

Ο δούλου, καταξιώσας δέξασθαι, μορφήν Χριστός ο Θεός, ελευθερώσαι ταύτην βουληθείς, εκ φθοράς και θανάτου δεσμών, από ζυγού δουλείας σε, Μάρτυρα Νύμφην εμνηστεύσατο.

Το θήλυ, αρρενωθέν τή χάριτι, τήν επηρμένην οφρύν, και καυχωμένην άμετρα

τό πρίν, εξαλείφειν τήν θάλαασαν, δι' ασθενείας σώματος, θεία, δυνάμει καταβέβληκε.

Θεοτοκίον

Η πύλη, τής πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, Ανατολήν καί Ἴλιον καί φῶς, μυστικῶς σε καλούμενον, υπερφυῶς ἐξήστραψε, διπλοῦν τήν φύσιν τόν φιλόανθρωπον.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Στερρότητι λογισμοῦ, τής παρανόμου καί δεινῆς ἠνεγκας, τήν χαλεπήν βάσανον, φρουράς ὡς Ματρῶνα πανόλβιε.

Μαστίγων οδυνηρῶν, αισθανομένη καρτερῶς ἔφερες, ψηλαφητοῦ σκότους δέ, θείαν λαμπηδόνα ἀντείληφας.

Αἱμάτων σου οἱ κρουνοί, τής ἀσεβείας τήν πυράν ἐσβεσαν, τοὺς δέ πιστοὺς ἠρδευσαν, τής θεοσεβείας τοῖς νάμασι.

Θεοτοκίον

Τήν πλάκα, τήν Κιβωτόν, τήν δεξαμένην ἐν γαστρὶ Πάναγκε, Λόγον Θεοῦ τόν ἀναρχόν, θεηγορικῶς ευφημούμεν σε.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ἐπέστη φιλέορτοι, λαμπρά πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἐνδοξος, τής Ἀθληφόρου Χριστοῦ, ευφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, τῶν θαυμάτων ἐν κόσμῳ, φέρουσα τοῖς ἀνθρώποις, τήν ἀέναον χάριν, Ἀυτῆς ταῖς ἰκεσίαις Σωτήρ, σώσον τόν κόσμον σου.

Θεοτοκίον

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τήν θνητήν, οὐσίαν καί ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τόν Ἴλιον τής δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ρώμη τῇ θείᾳ Ματρῶνα δυναμουμένη, νῦν τής πικρᾶς Δεσποίνης ἐξέφυγες

δουλείαν, γνώμην αταπείνωτον, ψυχῆς γάρ εκέκτησο, μόνω τώ Δεσπότη δουλεύουσα.

Ωρυομένη καί μέθη βεβακχευμένη, καί τώ θυμώ, σφαδάζουσα η δυσσεβεστάτη, μάστιγι κατέτεμνεν, Εβραίων ωμότητι, Μάρτυς Αθληφόρε τό σώμά σου.

Νεανικήν επεδείξω τήν καρτερίαν, εν αφεγγέσι τόποις εγκατακλειομένη, Μάρτυς καί λιμώπτουσα, αλλ' εύρες αντίδοσιν, τῆς αθαθασίας τήν τράπεζαν.

Θεοτοκίον

Η χρυσήλατος λυχνία προδιετύπου, τήν τόν Θεόν βαστάσασαν σεσωματωμένον, αίγλη τῆς θεότητος, τά πάντα φωτίζοντα, σέ τήν αληθή Θεομήτορα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σέ στέφανον λαμπρόν, η θεόφρων καυχήσεως, εκτήσατο Ζωοδότα, καί εκ σκότους πρός φέγγος, τό θείον εξεδήμησεν.

Εστήριξε Χριστός, επί πέτραν τῆς πίστεως, τούς πόδας σου Μακαρία, πρός αυτόν κατευθύνων, σοφώς τά διαβήματα.

Νούν θείον αληθώς, καί σοφόν καί θεόφρονα, σύ έχουσα διαλάμπεις, εν χορεία Μαρτύρων, Ματρώνα παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Θεότητος μορφήν, καί μορφήν ανθρωπότητος, εγέννησας Θεομήτορ, ηνωμένας αφύρτως, καθ' ένωσιν ασύγχυτον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Εύας νύν, Αθλοφόρε τόν πόθον ετρύγησας, επιτηδείως Ματρώνα, θεουμένη νεύσει τή ανενδότη, καί δικαίως, τῆς αιδίου δόξης ηξίωσαι.

Ου δούλος, εν Χριστώ ουκ ελεύθερος κρίνεται, αλλ' αρετής ευμορφία, ευσεβείας τρόποις κεκοσμημένη, ἥς εδειχθης, πλαστουργός, Αθλοφόρε αήτητε.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, τού Θεού καί Παστάδα γινώσκομεν, Στάμνον Λυχνίαν καί Πλάκα, κεκτημένην ένδον εγγεγραμμένον, τόν δι' οίκτον, σωματωθέντα Λόγον πανάμωμε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἰηχοῦ.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρώνης, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε Μάρτυς Ματρῶνα,
Κάν ἐνδον εἰρκτής ἐκπνέης κεκρυμμένη.
Εἰκάδι εβδομάτη θάνε Ματρῶνα ἐνί εἰρκτή.

Τή αὐτή ημέρα, ὁ Ὅσιος Κήρικος, ὁ ἐν τῷ Ἄπρω, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Εγώ, Πάτερ Κήρικε, καί τεθνηκότα,
Κάν καρδιά φέρειν σε, κάν γλώττη θέλω.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλητοῦ τού Συγκλητικῆ, καί Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικός, καί τῶν τέκνων αὐτῶν, Μακεδόνας, Θεοπρεπίου, Κρονίδου, Κομενταρησίου, καί Ἀμφιλοχίου Δουκός.

Στίχοι

Ὡσπερ Φιλητοῦ καί Λυδίας σάρξ μία,
Οὕτως ἐν αὐτῶν καί μετ' εἰρήνης τέλος.
Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόνι,
Θεοπρεπῶς ἄδοντες ὕμνους Κυρίῳ.
Δούξ συντελευτά τῷ Κομενταρησίῳ,
Ἐξουσιάζων ἐξυπηρετουμένῳ.

Τή αὐτή ημέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Ἰωάννης καί Βαρούχιος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

Οὐ θάρσος ἦπτον Ἰωάννου πρὸς ξίφος,
Βαρουχίῳ υπήρχεν, ἀλλά καί πλέον.

Τή αὐτή ημέρα, ὁ Προφήτης Ἀνανί ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Τριάς τρίπους σός, Ἀνανί θεοπρόπε,
Δι' ἧς τό μέλλον προύλεγες πρό τού τέλους.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τού Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Παύλου, Ἐπισκόπου Κορίνθου, ἀδελφοῦ Πέτρου τού Ἀγιωτάτου Ἐπισκόπου, Ἄργους τού σημειοφόρου, καί τού Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Εὐτυχίου.

Στίχοι

Εὐτυχές Εὐτύχιος ἦλθεν εἰς πέρας,
Γήθεν μεταστάς καί κατοικήσας πόλον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παιδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Μετ' ευμενείας, καί παρρησίας προσεχώρησας, όντως πρός τόν σόν Πανεύφημε εραστήν, ευχαρίστως ανακράζουσα, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Εν ευφροσύνη, καί χαρμοσύνη μεταβέβηκας, πλήρης αρετών Ματρώνα παντοδαών, από γής πρός επουράνιον, χορείαν ένδοξε, κληρουχίαν λαχούσα αθάνατον.

Θεοτοκίον

Λελαμπρυσμένη, πεποικιλμένη πάσαις ταίς αρεταίς, Λόγον υπέρ λόγον τέτοκας τού Πατρός, σαρκωθέντα Μητροπάρθενε, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παιδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πλουσίου φωτός μαρμαρυγάς, κατηξιώθης ιδείν, απαλλαγείσα σαρκός, καί επουράνιον σκήνωμα, κατοικείν αντί σκηνώματος, τού σκοτεινού καί ζοφερού, ού Κατεκλείσθης Σεμνή, Ευλογείτε, πάντα τά έργα βώσα τόν Κύριον.

Ωραίος ο στέφανος, όν νύν εστέφθης Ένδοξε, ζωαρχική δεξιά, τού Παντοκράτορος, Νύμφην γάρ, καθορών πεφοινιγμένην σε, ταίς τών αιμάτων σου ραοίς, χαίρων ελάμπρυνεν, Ω βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνούμέν σε Κύριε.

Θεοτοκίον

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως πάναγνε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, επαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τώ γεννήματι, θεωνυμίαν, οι πιστοί, όθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον, σέ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Λάμπει νοηταίς φωταυγείαις, η φωτοφόρος σου ημέρα, ταίς φαινοτάταις αστραπαίς, τής τρισηλίου Μάρτυς ελλάμπεως, εν ή νύν εκδυσώπησον, καταυγασθήναι τούς υμνούντάς σε.

Εύρες αμοιβάς Αθληφόρε, ἡ τῆς τῶν μαστίγων αλγηδόνας, τὴν τῶν ουρανῶν κληρουχίαν, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἐν ἡ πανηγυρίζουσα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς φρούρησον.

Ὦντως τῷ Χριστῷ νῦν συνήφθης, τῷ ἀθανάτῳ σου Νυμφίῳ, Περιηνθισμένη τηλαυγῶς, τοῖς θείοις τούτου Πάνσεμνε στίγμασι, καὶ τῷ τιμίῳ αἵματι, τοῦ μαρτυρίου περιλάμπουσα.

Θεοτοκίον

Σειράς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς ευσπλαγχνίας τὴν πηγὴν, τεκούσα μόνη Θεομακάριστε, καὶ θυμηδίας ἐμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Τό Φωταγωγικόν.

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, ἡ ἀ' Ὁρα, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Βίον ἀκηλίδωτον, υπομονήν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον, ἐγκράτειαν ἀμετρον, παννύχιον στάσιν, κατάνυξιν θεῖαν, πίστιν ἐλπίδα ἀσφαλῆ, ἐν συμπαθείᾳ Πάτερ κτησάμενος, ὡς Ἄγγελος ἐβίωσας, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ σώματος, Ἰλαρίων μακάριε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Επίγειος Ἄγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχρημάτισας Ὅσιε, πηγὴ κατανύξεως, συμπαθείας ρεῖθρον, πέλαγος θαυμάτων, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλαία ὄντως Θεοῦ κατάκαρπος, ἐλαίῳ τῶν καμάτων σου, καθιλαρύνων τὰ πρόσωπα, τῶν πιστῶς ευφημούντων σε, Ἰλαρίων μακάριε.

Ὁ νοῦς σου λαμπόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιγνώσεσι, τῶν τοῦ σώματος ὑπερθεν, παθῶν ἐχρημάτισεν, ἀμιγῆς τῶν κάτω, φέρων χαρακτήρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ, τό θεῖον κάλλος, καὶ γνωριζόμενος, ὅλος θεοειδέστατος, τῆ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, Ἰλαρίων Πατήρ ἡμῶν, Μοναζόντων ἀγλάϊσμα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τό χαῦνον καὶ ἐκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥώσιν καὶ δύναμιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω, τό πῦρ τό ἀστεκτον, καὶ κλήρον τόν ουράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διὰ σοῦ ἀπολάβοιμι, ευφραϊνόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδει με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς, διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτων εδίδασκες, υπεραράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσιε Ιλαρίων τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι συνήθεις Κανόνες.

Ο Κανών τού Αγίου, Ού η ακροστιχίς.

Σού τούς Ιλαρούς αινέσω τρόπους, Πάτερ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Συμπαθής καί πράος γεγονώς, Πάτερ δι' ασκήσεως, καί Ιλαρός ως αληθώς τώ πνεύματι, συμπαθείας θείας μεσιτείαις σου, Ιλαρίων αξίωσον, όπως σε υμνήσω, νύν εν Ιλαρότητι καρδιάς μου.

Οσιωθείς Πάτερ εκ παιδός, καί αναλαβόμενος, σού τόν σταυρόν, τώ Χριστώ ηκολούθησας, πάθη τά τού σώματος, εγκρατεία τε καί συντόνοις δεήσεσιν, εναπομαραίνων, καί τή απαθεία σεμνυνόμενος.

Υπελθών Κυρίου τόν ζυγόν, σύ τόν ελαφρότατον, καί τοίς αυτού υπείκων δικαιώμασιν, Ιλαρίων Όσιε, τό βαρύτατον αμαρτίας απέρριψας, πάνσοφε φορτίον, τήν αγιωσύνην προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον

Τών εμών παισιμάτων τάς σειράς, Πάναγνε διάρρηξον, τόν σόν Υιόν καί Θεόν ικετεύουσα, καί τήν τυραννούσάν με, Αειπάρθενε, αμαρτίαν κατάβαλε, όπως σε γεραίρω, πάντοτε Πανάμωμε σωζόμενος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στείρεύουσα,

Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη ή καρδία μου».

Ο βίος σου ως ήλιος, αναλάμπας Όσιε, ταίς διαυγέσι λάμπεσι, μοναζόντων χορούς εφώτισε, καί δαιμόνων τό σκότος απεδίωξεν.

Υπήρξας ιλαρώτατος, τή καρδία, Όσιε, καί ταπεινός τώ πνεύματι, καί αγάπης θείας ανάπλευς, ευπροσήγορον ήθος έχων πάντοτε.

Σταγόσιν εναπέσβεσας, τών δακρύων άνθρακας, τής αμαρτίας, βρύεις δέ, ως πρό τέλους καί μετά θάνατον, ιαμάτων πελάγη τοίς προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον τά τραύματα, τής ψυχής μου δέομαι, καί τού νοός κυβέρνησον, τάς κινήσεις πρός τά θελήματα, τού εκ σου σαρκ ωθέντος Κόρη πάναγνε.

Κάθισμα Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Θεώ καθιέρωσας, τήν σήν Παμμάκαρ ζωήν, γενόμενος άριστος, Ιεουργός αληθώς, Χριστού Ιερώτατε, όθεν μετά μυρίους, τούς ιδρώτας καί πόνους, χαίρων εις τάς αϋλους, μετετέθης σκηνώσεις, καί νύν αναπηγάξεις ημίν ρείθρα ιάσεων.

Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, πράϋνον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων αθέων κατά τών δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτω; ζωώσαι τούς τεθνεώτας θέλων ως εύσπλαγχνος;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Λαμπρύνας σου, τήν καρδιαν σεπταίς αναβάσεσι, τόν νούν ανεπτέρωσας, μόνον Θεού ενοππρίζεσθαι, κάλλος τό αμήχανον, καί ταίς εκείθεν ακτίσι καταυγάζεσθαι.

Ανάπτυσιν, τών λογίων τών θείων ποιούμενος, τήν γνώσιν τήν ένθεον, Πάτερ εκείθεν εξήντησας, πάσί τε μετέδωκας, τοίς ευσεβώς Ιλαρίω σοι προστρέχουσι.

Ρημάτων σου, τό ηδϋ τάς καρδίας Ιλάρυνε, τών προσερχομένων σοι,

πράττων γάρ άπερ εδίδασκες, λόγον ευαπόδεκτον, εν συμπαθεί διαθέσει είχες Όσιε.

Θεοτοκίον

Ο Κύριος, σέ Κυρίαν απάντω και Δέσποιναν, ειργάσατο Άχραντε, σου γάρ εκ μήτρας σεσάρκωται, κατακυριεύοντος, εχθρού τό ίδιον πλάσμα λυτρωσάμενος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, και ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σου γάρ Δέσποτα, τήν πρόσ τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγαγήν εσχήκαμεν».

Υφάνας σαυτώ, σωτηρίου Όσιε ιμάτιον, οικείων εκ πόνων σου, τούτο ενεδύσω και τόν άρχοντα, τόν τού σκότους αισχύνην, αιώνιον ενέδυσας.

Σαρκός ηδονάς, εγκρατεία Όσιε εμάρανας, και χάριν ουράνιον, Πάτερ υπεδέξω ιλαρώτατα, ιατρεύσας παντοία, ανθρώπων αρρωστήματα.

Αι σαί πρόσ Θεόν, ανενδότως θεί αι επαιρόμεναι, χείρες τού αλάστορος, Πάτερ μεθοδείαις κατηδάφισαν, και παντί ασθενούντι, υγείαν εχορήγησαν.

Θεοτοκίον

Ισχύς τών πιστών, και Οσίων γέγονας κραταίωμα, διά σου γάρ Άχραντε, άπασιν επήγασας τά κρείπτονα, και οι γήγκατοικούντες, πρόσ ουρανόν βαδίζουσιν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Νεκρωθείς Ιλαρίων τώ κόσμω παντί, νύν μεταναστεύσας ζής ππός τά ουράνια, και ζωηφόρον πάντοτε, ιαμάτων πηγάζεις ενέργειαν.

Ευπροσήγορος πράος ακέραιος, άμεμπτος και όσιος ευκατάνυκτος, και Ιλαρός τώ πνεύματι, εχηρημάτισας Πάτερ πανόλβιε.

Συμπαθεία αμέτρω κοσμούμενος, και φιλοπτωχείας κάλλει σεμνυνόμενος, Θεού θεράπων γνήσιος, Ιλαρίων εδείχθης θαυμάσιε.

Ως σεπτός σου ο βίος και άμεμπτος! ως περικαλής και ωραίος ο τρόπος σου! ως φοβερά τά θαύματα, ά τελείς Καθ' εκάστην θαυμάσιε!

Θεοτοκίον

Τήν Παστάδα Θεού τήν αμόλυτον, θρόνον τον πυρίμορφον τού Παντοκράτορος, τήν Θεοτόκον άπασαι, γενεαί γενεών μακαρίσωμεν.

Το Μαρτυρικόν του ήχου.

Συναξάριον

Τῆ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου, Ἡγουμένου Μονῆς τῆς Πελεκητῆς.

Στίχοι

Δούς Ἰλαρίων γῆ τό γῆθεν σαρκίον,
Γῆν Μακάρων ὠκησε τήν μακαρίαν.
Ογδὸν Ἰλαρίωνα κιχήσατο εικάδι πότμος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἀθλησις τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίωνος, ενός τῶν εβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Στίχοι

Ρόδον νοητόν ὦν σαφῶς Ἡρωδίων,
Ξίφει τρυγηθεῖς, αὐθις ανθεῖ ἐν πόλῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστός δέ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὦν εὐ λογημένος καί υπερένδοξος».

Ρομφαία κατέτρωσας τῶν σῶν αγώνων, τόν ἄσαρκον δράκοντα, καί παντελῶς ἠφάνισας, βραβεῖον τά θαύματα, ὅθεν ἀπειλήφας, πάθη χαλεπώτατα, ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἰάσθαι Ὅσιε.

Ὁ λόγος σου πρόεισι καθάπερ δρόσος, ἐλαύνων τόν καύσωνα, τῆς ἀθυμίας Ὅσιε, τῶν προσερχομένων σοι πίστει, Πατήρ ἡμῶν, καί τοῖς ἐναρέτοις σου αἰί, φωτιζομένων τρόποις μακάριε.

Παθῶν αυτοκράτορα τόν νοῦν ποιήσας, σαφῶς ἐβασίλευσας, ὡς τροπαιοῦχος ἀριστος, καί ἔθνη ἀλλόφυλα κατεπολέμησας, καί κατεξωλόθρευσας Σοφέ, τά τῶν δαιμόνων πάθη ολέθρια.

Οὐκ ἔσεισαν Ὅσιε τῆς σῆς καρδίας, τόν πύργον τόν ἀσειστον, τῶν πειρασμῶν οἱ ἀνεμοί, τῆ πέτρα γάρ ἠδραστο τῆς τοῦ Κυρίου στοργῆς, ἢ περ ερειδόμενος πολλοίς, ἐγένου θεῖον Πάτερ κραταίωμα.

Τριαδικόν

Ὑμνῶ σε τρισάριθμον τοῖς χαρακτήρσι, Τριάς υπερούσιε, ἀσύγχυτον ἀμέριστον, Μονάδα ἐν φύσει δέ ἀπερινόητον, ἓνα Παντοκράτορα Θεόν, Πατέρα Λόγον καί Πνεύμα Ἅγιον.

Θεοτοκίον

Συμβόλοις σε πόρρωθεν προδιετύπου, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, προφητικοῖς χαρίσμασιν, ὅρος πῖον ἅγιον, πύλην σωτήριον, τόμον τε καινότατον Ἀγνή, καί κιβωτόν σε κατονομάζουσα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πρόσκαιρον λιπών, τού βίου Πάτερ δόξαν, καί διαρρέουσιν απόλαυσιν, κλέος αναφαίρετον, καί τρυφήν τήν αδιάρρευστον, εν ουρανοίς απείληφας, κράζων νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άπαντα πενθών, τόν σόν διήγες βίον, μακαρισμού όθεν ηξίωσαι, καί τής παρακλήσεως, ής μετέχουσιν οι Όσιοι, εν γή πραέων χαίρων, νύν Όσιε ενσκηνώσας, ως νουνεχής τε καί φρόνιμος.

Τίμιος ο σός, Θεού έναντι ώφθη, θάνατος Πάτερ ιερώτατε, αυτού γάρ ετίμησας την Εικόνα, καί υπήνεγκας τούς διωγμούς, θλιβόμενος Όσιε τών Τυράννων, Μάρτυς εν τούτω δεικνύμενος.

Έλυσας σαφώς, τών αλιέων Πάτερ, τήν αγανάκτησιν καί έπλησας, τούτους τού θηράματος, ούπερ πρώην απετύγχανον, Θεού καθυπακούσαντος, Όσιε τών ευχών σου, Ιερουργέ Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Ρύπου με παθών, καί σπίλου αμαρτίας, Θεοχαρίτωτε απόπλυνον, καί πύλας μοι άνοιξον, μετανοίας ολισθαίνοντι, καί συνεχώς τοίς ππαίσμασιν, Άχραντε συναντώντι, καί τόν Θεόν παροργίζοντι.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ιάσεις ο τάφος σου, τού Πνεύματος τή χάριτι, αναβλύζων ξηραίνει παθών ομβρήματα, πνεύματα τής πλάνης διώκει, φωταγωγεί πάντων τάς καρδίας, Ιλαρίων Όσιε, τών πιστώως μακαριζόντων σε.

Ως ρόδον εξήνθησας, λειμώνι τής ασκήσεως, ως ηδύπνοον κρίνον, ως μήλον εύοσμον, καί κατευωδίασας πάντων, τών ευσεβών ψυχάς καί καρδίας, Ιλαρίων ένδοξε, πρεσβευτά τών ευφημούντων σε.

Συμπάθειαν έσχηκας, αγάπην καί ταπείνωσιν, καί ελεημοσύνην, καί ήθος άπλαστον, πίστιν αληθή καί ελπίδα, βίον σεμνόν καί γνώμην ευθείαν, Ιλαρίων ένδοξε, Μοναζόντων εγκαλλώπισμα.

Η μνήμη σου σήμερα, ως ήλιος άνέτειλεν, ευσεβών τάς καρδίας, φέγγει τών πόνων σου, καί ταίς τών θαυμάτων ακτίσιν, ως αληθώς φωτίζουσα Πάτερ, εν

ή πάντων μνήσθητι, τών Πιστῶς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι προσάγομεν, τού Γαβριήλ γηθόμενοι, Χαίρε λέγοντες οίκος τού Παντοκράτορος, χაίρε τών Οσίων η δόξα, καί τών πιστών πάντων σωτηρία, δι' ἣς εθεώθημεν, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Τό Φωταγωγικόν τού ἤχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μάρκου, Επισκόπου Αρεθουσίων, Κυρίλλου Διακόνου καί τών σύν αυτοίς, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Ιωνά, Βαραχσίου καί τών σύν αυτοίς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Σταυρός κατεπάγη εν Κρανίω

Ενστάσει γενναία Ιεράρχα, κατέβαλες εχθρού τās παρατάξεις, καί λαούς εκ τῆς πλάνης τών ειδώλων ερρύσω.

Εκτάσει χειρών σου Ιεράρχα, κρατύνας τούς συνάθλους σου εν πόνοις, ως ανίσχυρον εχθρού ανέδειξας τό κράτος.

Ως Μύστης καί Μάρτυς τού Δεσπότου, καί Διδάσκαλος σοφός τῆς Εκκλησίας, Ιεράρχα δυσώπει υπέρ ημών απαύστως.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρτυς Βαραχήσιε πολλών, πόνων επιδόσει, φωτειδῆς εχρημάτισας, πυρός νικήσας γάρ, τήν φλογώδη φύσιν, τή θερμή πρός Κύριον, αγάπη εκρεμάσθης μετέωρος, καί πιεζόμενος, τά οστά πάντα συντέτριψαι, διά τούτο, πίστει σε γεραίρομεν.

Ιωνά θεσπέσιε δεθείς, ραβδισμούς υπήνεγκας, καί τών δακτύλων αφάιρεσιν, γλωσσοτομούμενος, καί βραζούση πίσση, συγκατακαίόμενος, καί πρίοσι δεινῶς μεριζόμενος, διό ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Ὑμνοῖς Βαραχήσιον Πιστοί, Λάζαρον καί Ἄβιβον, καί Ιωνάν ευφημήσωμεν,

Ναρσὴν Ἡλίαν τε, Μάρην Σηβεήθην, Μαρουθάν τὸν ἐνδοξον, καὶ Σάββαν Ζανιθάν τε, αιτούμενοι, τούτων δεήσεσι, τῶν κακῶν λαβεῖν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ αγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς παναγία Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον Πανεύφημοι Μάρτυρες

Σταύρωσιν τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς νεκρὸς οράσαι; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὅ πᾶσαν γῆν ἐδράσας τοῖς ὕδασι; Μὴ οὖν εἴσης με, ευεργέτα μόνην εὐσπλαγχνε, τὴν σὴν δούλην, καὶ Μητέρα δέομαι.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες ορμάς καὶ τὰς κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ασθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν, ὄντως θαύμα παράδοξον! ὅτι οστέα γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα, Δόξα τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ συνήθεις Κανόνες, καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ἡ'.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς ἐν τοῖς Θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ὡδὴ α' Ἦχος α' Ὁ Εἰρμός

«Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἰγύπτῳ τῷ Μωσεῖ, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Φαραῶ, πανστρατί βυθίσαντι, ἐπινίκιον ὠδὴν ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται».

Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν λαμπτήρα τὸν φαιδρὸν, ἀνευφημήσωμεν πιστοί, ὡς τῆς πίστεως φωτὶ, καταυγάσαντα λαοῦς, δοξάζοντας τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός.

Ἐν τῷ λειμῶνι νοητῶς, τῷ τῆς Πίστεως Χριστοῦ, ἀνατραφεῖς καὶ ἀυξηθεῖς, ἱεράρχα πρὸς αὐτόν, τῷ τῆς ἀθλήσεως ὕψει, ἀνέδραμες μάκαρ φαιδρότατος.

Κήρυξ καὶ Μύστης τοῦ Χριστοῦ, καθαρὸς τε λειτουργός, ὑπάρχων Μάρκε τὴν ψυχὴν, ὑπὲρ τούτου τέθεικας, καὶ προσήνεγκας αὐτῷ, ὡς θύματα τοῦς συνανθλούντάς σοι.

Θεοτοκίον

Γένος ἀνθρώπων διὰ σοῦ, τῆς φθοράς ἀπαλλαγὴν, καὶ ἀφθαρσίας καὶ ζωῆς, ἀκηράτου ἐν Χριστῷ, κληρωσάμενον τιμὴν, δοξάζει σε θεοχαρίτῳτε.

Έτερος Κανών τών Μαρτύρων, οή η' Ακροστιχίς.

Αίνον προσοίσω τοίς Θεώ παραστάταις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αὐτή γάρ, Αθάνατε, ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Αίγλη φωτιζόμενοι αεί, τής Τρισηλίου λαμπάδος Μακάριοι, όλον με φωτίσατε, καί τήν αχλύν τής αγνωσίας λύσατε, όπως τήν φωσφόρον, υμών υμνήσω πανήγυριν.

Ιερολογούντες Ιερώς, τά τού Θεού Ιερώτατα λόγια, πάσαν τήν ανίερων, τών διωκτών κακίαν απεκρούσασθε, καί ιερωτάτως, αθλήσαντες εδοξάσθητε.

Νόμοις ασεβέσιν αθληταί, τούς ευσεβείς ανδρικώς αντεθήκατε, τών παρανομούντων τε, τά χαλεπά υπενεγκόντες βάσανα, Μάρτυρες νομίμως, παρά Κυρίου εστέφητε.

Θεοτοκίον

Όρος σε κατάσκιον ποτέ, ο Αββακούμ ελλαμφθείς εθεάσατο, Μήτηρ απειρόγαμε, εξ ής Θεός σωματωθείς επέφανεν, αρετή καλύψας, ως αληθώς τά ουράνια.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωμά μου γενού, ο θεμελιώσας τήν γήν επί τών υδάτων, ότι ουκ έστιν Άγιος πλην σου Κύριε».

Εξήρανας θολερούς, χειμάρρους τής πλάνης πυρί τών σών λόγων, καί νάματα γνώσεως Χριστού, Μάρκε επήγασας.

Εχθρών τήν παρεμβολήν, εσκέδασας Μάρκε Χριστού επικλήσει, καί ήθροισας λόγοις σου λαούς, εις τήν αγάπην αυτού.

Μαρτύρων συνασπισμος, έχων στρατηγούντα Χριστόν τόν Σωτήρα, τής πλάνης τόν πόλεμον, τόν άσπονδον ενίκησε.

Θεοτοκίον

Εν θλίψεσι πλατυσμόν, έχοντες Παρθένε τήν σήν μεσιτείαν, οί πόθω τιμώντές σε, εκ κινδύνων λυτρούμεθα.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος ο ναός

ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Νευρούμενοι πόθω θεϊκώ, ασκήσει υπετάξατε, τό τής σαρκός Μακάριοι φρόνημα, αθλήσαντες δέ κατεπαλαίσατε, δυσμενή ασώματον, πόνων επιδόσεσι, καί νομίμως εστέφθητε Άγιοι.

Ποθών τό παθείν υπέρ Χριστού, υπήνεγκας στερρότατα, τούς ραβδισμούς παμμάκαρ τού σώματος, Τυπτόμενός τε καί συντριβόμενος, καί κατατεινόμενος, Ιωνά πανόλβιε, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Ρωννύμενος σθένει θεϊκώ, πυρούμενος εν χάριτι, τού παντουργού πανόλβιε Πνεύματος, τάς αναρτήσεις, τό πύρ, τάς μάστιγας, ανδρικός υπήνεγκας, Μάρτυς Βαραχήσιε, υπό πάντων πιστών θαυμαζόμενος.

Θεοτοκίον

Ο μόνος οικών τούς ουρανούς, τήν μήτραν σου κατώκησεν, υπερβολή Παρθένε χρηστότητος, καί σάρξ ωράθη εκ σου τικτόμενος, αλλ' αυτόν ικέτευε, πάσης Περιστάσεως, Παναγία ρυσθήναι τούς δούλους σου.

Κάθισμα 'Ηχος α'

Ο μόνος ειδώς

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα, οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών, τούς ανόμους ετροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκή, εκ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι ημίν ο Θεός, τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... 'Ηχος ο αυτός

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μαρτύρων καρτερούς, υπομείναντες πόνους, προς άπνονον ζώην, μετηνέχθητε όντως, καί νύν ταίς ευχαίς υμών, πάντα πόνον κουφίζετε, Μεγαλώνυμοι, εκ τών πιστώσ προσιόντων, τή σορώ υμών, ήν ασπαζόμενοι πόθω, υμάς μακαρίζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Συλλαβούσα αφλέκτως, τό πύρ τής θεότητος, καί τεκούσα ασπόρως πηγήν ζωής τόν Κύριον, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περίσωζε τούς σέ μεγαλύνοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Οι τήν σήν προστασίαν κεκτημένοι Άχραντε, καί ταίς σαίς ικεσίαις τών δεινών εκλυτρούμενοι, τώ Σταυρώ τού Υιού σου εν Παντί φρουρούμενοι, καπά χρέος σε πάντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Κατενόησα παντοδύναμε τήν σήν οικονομίαν, καί μετά φόβου εδόξασά σε Σωτήρ».

Εξήρανας θολερούς χειμάρρους τής πλάνης, καί τό ψεύδος Μάκαρ σύ

Κατεπολέμησας.

Εν πελάγει τῆς σοφίας σου τὴν Ἑλλήνων μωρίαν, Ἱερομάρτυς Μάρκε κατέδυσας.

Τῶν συνάθλων σου τὴν παράταξιν, Ἱεράρχα Κυρίου, στερρῶς καθώπλισας τοῖς διδάγμασιν.

Θεοτοκίον

Ὡς υπέρμαχος οὐσα Ἄχραντε ἡμῶν τῶν σέ υμνούντων, τῶν πολεμίων θράση κατάβαλε.

Τῶν Μαρτύρων

Ειρμός ἄλλος

«Ὅρος σε τῆ χάριτι, τῆ θεία κατάσκιον, προβλεπτικοῖς ο Ἀββακούμ, κατανοήσας οφθαλμοῖς, ἐκ σοῦ ἐξελεύσεσθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει τὸν Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν».

Συμφώνως Ἡλίαν, Σηβεήθην καὶ Ἄβιβον, Λάζαρον Μάρην Μαρουθάν, Ναρσὴν καὶ Σάββαν Ζανιθάν, καὶ τὸν Βαραχήσιον καὶ Ἰωνάν, θεοπρεπῶς ἀνυμνήσωμεν, υπέρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐναθλήσαντας.

Ὀσίως παμμάκαρ, Ἰωνά σε γεραίρομεν, μετὰ γάρ πλείστους αἰκισμοῦς, εἰς παγετόν ἀπορριφεῖς, γενναίως υπέμεινας, τῆ τοῦ Θεοῦ καταθαλπόμενος χάριτι, καὶ τὸν χειμῶνα τῆς πλάνης τροπούμενος.

Ἰσχύϊ παμμάκαρ, θεϊκὴ Βαραχήσιε, τὰς πυρακτώσεις ἐνεγκῶν, τὰς ἐκ μολύβδου ἀνδρικῶς, τό ὄμμα ἀνέτεινες, πρὸς τὸν Χριστόν, ἀναψυχὴν εἰσδεχόμενος, σωτηριώδη, διό σε γεραίρομεν.

Σοφίας οἱ Μάρτυρες, πλησθέντες τοῦ Πνεύματος, πάντας σοφοὺς καὶ δυνατοὺς, πυρσολατρῶν τῶν δυσμενῶν, σαφῶς ἐτροπώσαντο, τό τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττοντες ὄνομα, οὗς ἐν αἰνέσει πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ὡραῖοι τοῖς στίγμασι, τοῖς θείοις ἐδείχθητε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ Χριστοῦ, ὅθεν τὰ στίγματα βροτῶν, καὶ πάθη ἀνιάτα, ἀνελλιπῶς ἰάσθε καὶ θεραπεύετε, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

Τό Ὅρος Προφήτης, Δανιὴλ ὁ τεθέαται, ἐξ οὗ ὁ λίθος ὁ Χριστός, ἐμῆθη ἀνευθεν χειρός, συντρίψας τὰ εἰδῶλα, καὶ καθελὼν τὰ τῶν δαιμόνων φρυάγματα, σύ εἰ Παρθένε, διο σε δοξάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, ἀνυμνούμεν σε Χριστέ ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καὶ σταυρόν καὶ θάνατον, ἐν τῆ σαρκί σου υπομείναντα».

Εν θυμῷ αντέστησας, πολεμίῳ Χριστοῦ ὡς μιμητῆς, μακροθυμίαν Ὅσιε, δι' ἧς εταπεινώσας, τούτων τά θράση καί ἐνίκησας.

Ταίς πυκναίς πληττόμενος, τῶν βελῶν αικίσεσιν Ὅσιε, τοὺς βάλλοντας κατέτρωσας, σύ δέ ἀπαράτρωτος, χάριτι θείᾳ συντετήρησαι.

Ὡς στερροί τῆς πίστεως, καί ἀήττητοι υπέρμαχοι σοφοί, γενναίως ἀντετάξασθε, τοῖς ἀπειθούσιν Ἀγιοι, καί πολεμούσι τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον

Ρυπωθείσαν πάθεσι, τῶν ἀνθρώπων Ἄχραντε, ἐκ σοῦ τὴν φύσιν, ὁ Κτίστης προσλαβόμενος, ἀπέπλυνεν ἐκαίνισε, καί θείᾳ χάριτι ἐθέωσεν.

Τῶν Μαρτύρων

Εἰρμός ἄλλος

«Ὁ φωτίσας τὴν ἐλλάμψει, τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καί παιδρὺ νας τῷ Σταυρῷ σου, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον φωτὶ, τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνοῦντων σε».

Ὁ μιλήσας τῷ φωτὶ, τῷ μεγάλῳ φῶς δεῦτερον, ἐγνωρίσθης ἀμαυροῦν, δυσσεβούντων προστάγματα, Ἰωνά θεσπέσιε, δεθεῖς σχοινίῳ δέ, τὴν πλάνην πάσαν, διέλυσας χάριτι.

Ἰώμενος τὰ ἡμῶν, ὁ Χριστὸς παραπτώματα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ ἀγαθότητι, τούτον δέ μιμούμενος, ὁ Βαραχήσιος κρεμάται, πάθει σεπτῶ καλλυνομενος.

Στρεβλούμενος, Ἰωνά, καί δακτύλους κοπτόμενος, ἀνέμελτες τῷ Θεῷ, ὑμνωδίαν γηθόμενος, τῷ ἐνδυναμούντί σε, μετὰ σαρκὸς ἐχθροῦς ἀσάρκους, καταπατεῖν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Θαυμάζουσα τὸν ἐκ ταύτης, ἀρρήτως τικτόμενον, ἡ Πάναγνος κατεπλήττετο, καί ἐμεγάλυνε, καί βοῶσα ἔλεγε, Πῶς ἐν ἀγκάλαις σε κατέχω, τέκνον, τὸν πάντα κατέχοντα;

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάνθρωπε, Καμέ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι».

Ἀθεΐας ἐξήλεγξας, τὴν ἀπάτην Αοίδιμε, καί θεογνωσίας τῷ φέγγει, ἀνθρώπους ἐφώτισας.

Τών ειδώλων κατέσεισας, τά τεμένη Μακάριε, καί σαλευομένους ανθρώπους, εις Χριστόν εστήριξας.

Τούς συνάθλους καθώπλισας, καί εχθρούς επολέμησας, Μάρκε σύν Κυρίλλω, καί νίκης, βραβεία ειλήφατε.

Θεοτοκίον

Γηγενείς ανυψώθημεν, ο εχθρός τεταπείνωται, διά τού αφράστου καί θείου, τόκου σου Άχραντε.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Ενεύρου σε Χριστός αγωνιζόμενον, δοράν γάρ αφαιρούμενος, παναοίδιμε τής κάρας Ιωνά, έφερες ανδρείως τήν τού όφεως, καταπατών, δολίαν κάραν καί νούν αλάστορα.

Ο νούς σου ακλινής αποτμηθείσης σου, τής γλώττης μένει Όσιε, καί τοίς αίμασιν ηγίασαι η γή, τοίς έκκενωθείσι δι' αγάπησιν, τού εν Σταυρώ, τό θείον Αίμα κενώσαντος.

Υμνήσωμεν πιστοί Ηλίαν Αβιβον, Ναρσή καί Μάρην Λάζαρον, Σηβεήθην Μαρουθάν καί Ζανιθάν, Σάββαν καί τόν μέγαν Βαραχήσιον, καί Ιωνάν, τούς καλλινίκους καί Μάρτυρας.

Θεοτοκίον

Παλάτιον Θεού εδείχθης Δέσποινα, τού πάντων βασιλεύοντος, όν ικέτευε, ληστών με πονηρών, ήδη γεγονότα καταγώγιον, αποκαθάραι, καί σώσαι με άχραντε.

Ο Ειρμός

Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις.

Τό Μαρτυρικόν τού Έχου

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Κθ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μάρκου Επισκόπου Αρεθουσίων, Κυρίλλου Διακόνου, καί ετέρων πολλών.

Στίχοι

Επαγρυπνήσας πρώτα πολλαίς αικίαις,
Ύπνωσε Μάρκος, θείον ειρήνης ύπνον,
Γαστήρ Κυρίλλου Λευίτου διά ξίφους,

Ωσεί πάχος γής, είπε Δαυϊδ, ερράγη.
Κείνται γύναια βρώσεως χοίροις σκάφαι,
Γαστρός παθούσαι ρήξιν εκχοιροφρόνων.
Εικάδι ηδ' ενάτη Αθληταί εις πόλον ίκον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ιωνά, Βαραχησίου και τών σύν αυτοίς εννέα Μαρτύρων.

Στίχοι

Έχεις Ιωνάν και σύ, γή, πάντως μέγαν,
Κατ' ουδέν ενδέοντα τού θαλαπτίου.
Διψών Βαραχήσιος Αθλητών τέλους,
Χανδόν ζεούσης εκπίνει πίσησς σκύφον.
Χριστού υπετμηθέντες άνδρες εννέα,
Σύνεισιν ήδη τάξεσι ταίς εννέα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών και Ομολογητού Ευσταθίου Βιθυνίας.

Στίχοι

Τόν πηλόν εκδύς, Ευστάθιε παμμάκαρ.
Χριστώ παρέστης τώ δι' ημάς πηλίνω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο εν τή βάτω οφθείς, εν πυρί τώ Νομοθέτη, και τόν τόκον τής αειπαρθένου εν αυτή προτυπώσας, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Οι τών αιμάτων κρουνοί, τής αθλήσεώς σου Μάρκε, απέπνιξαν τούς τριστάτας τής απάτης, και θεϊόν ίαμα πάσιν έβλυσαν, τοίς υμνούσι Χριστόν τόν Θεόν.

Αι προσβολαί τού εχθρού, εξησθένησαν εις τέλος, αι κατά σου μηχανώμεναι, αήτητη Μάρκε, σύ δέ θεόθεν δύναμιν, απροσμάχητον είληφας.

Θύμα σαυτόν λογικόν, ιερούργησας Κυρίω, τή μαχαίρα τής αθλήσεως τυθείς, και ενθέου Κύριλλε τελειώσεως, πυρί δειχθείς ολοκαύτωμα.

Θεοτόκιον

Ισχύν και κράτος ημάς, ικεσίαις σου Παρθένε, τούς απαύστως σε Κυρία, ως Θεοτόκον υμνούντας, κατά παθών επένδυσον, και προσβολών νοουμένων εχθρών.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Σέ νοητήν Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρεις, ο υπερυψούμενος, κόσμον ανεκαίνισεν εν τή ο γαστρί σου ολόκληρον, αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Αποσκοπών εις τόν μόνον Κύριον, σώζειν δυνάμενον σοφέ, ουκ εφλέχθης προσομιλών, πίσσης πυρακτώσεσι, δρόσον θείας χάριτος, ώ Ιωνά κοιμιζόμενος, ώσπερ οι τρεις νεανίαι ποτέ, όθεν υμνούμέν σε.

Ρώμη Θεού, Ιωνά ρωννύμενος, ήνεγκας βάσανα πικρά, Ησαίας δέ ως τό πρίν, έχαιρες πριζόμενος, τέλος τό μακάριον, αναβούν καί δεχόμενος, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Άδει τά σά, Μάρτυς προτερήματα, η Εκκλησία τού Θεού, μεγαλύνουσα τούς μακρούς, άθλους ούς υπήνεγκας, θάνατον τόν τίμιον, καί προσκυνεί τών λειψάνων νύν, τήν σορόν εξ ής βρύει, ημίν ψυχών ιάματα.

Σύ ανδρικώς, Μάρτυς Βαραχήσιε, καταπατών τού πονηρού, ακανθώδεις επιβουλάς, έφερες συρόμενος, καί κατακεντούμενος, τοίς ακανθώδεσι βέλεσι, τόν αινετόν αναμέλπων, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Θεοτοκίον

Τήν εν εμοί, ραθυμίαν Δέσποινα, καί νυσταγμόν τόν χαλεπόν, ταίς αγρύπνοις σου Πρός Θεόν, ταίς σεπταίς δεήσεσιν, Άχραντε απέλασον, καί μελωδούντά με οίκτηριον, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ύμνον σοι προσφέρομεν τών Ασωμάτων, ώσπερ οι παίδες εν τή καμίνω, καί υμνούντες λέγομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Λόγοις κατεκόσμησας τήν Εκκλησίαν, καί αιμάτων τοίς ρείθροις, φαιδρώς κατηγλαΐσας Ιεράρχα, Χριστόν υμνούσαν τόν σέ ενισχύσαντα.

Άγρυπνα τά όμματα τής ψυχής σου έχων, τήν ποιόμνην τού Χριστού, ασινή φυλάττεις Ιεράρχα, τήν απαύστως εν ύμνοις σε δοξάζουσαν.

Μύρα ευωδέστατα οι Αθλοφόροι, τά τών αιμάτων ρείθρα, προσήξαν τώ Δεσπότη λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ολάγαθον έχοντες σέ προστασίαν, Θεογεννήτορ αγαθότητος, διά σου τυγχάνομεν βοθηίας, παρά τού αγαθοδότου Θεού.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Εν καμίνω παῖδες Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ακαθέκτοις χρώμενος Ὁρμαῖς, ἐχθρὸς ὁ δολιόφρων, καλάμοις σου περιάπτει, παναοίδιμε πλευράς, δεσμών καὶ συνθλίβων σε, καὶ τὰς σάρκας ξαίνων καὶ τέμνων, καὶ Μάρτυρα δεικνύων, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς δεσμοῖς σου λύεις πονηρά, δεσμὰ τῆς αθεΐας, ταθεῖς καὶ συντριβεῖς σου, τὰ τοῦ σώματος Ὄστά, Μάρτυς Βαραχήσιε, τὴν ἀπάτην πάσαν συντρίβεις, καὶ ὡσεὶ χοῦν λεπτύνεις, μέλπων, Σέ δοξάζω, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπορήσας σου τῆ καρτερά, ἐνστάσει ὁ παράφρων, βραζούσαις σε καταφλέγει, Καταπόσει θερμῶς, Μάρτυς Βαραχήσιε, μελωδούντα, Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερεῖα τέλεια Θεῷ, καὶ θύματα εὐώδη, ολόκληροι Προσφοραὶ τε, προσηνέχθητε ομοῦ, κραυγάζοντες Μάρτυρες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν κυριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Συντριβείσαν φύσιν τῶν βροτῶν, τῇ πάλαι παραβάσει, ἀνέπλασας ὑπὲρ φύσιν, καὶ ἐθέωσας Ἀγνή, τῷ τόκῳ σου ψάλλουσαν, Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Ειρμός

Εν καμίνω παῖδες Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν κυριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή θ' Ὁ Ειρμός

«Σέ τὴν οραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προφήτου, ἐν ἧ οὐδεὶς διήλθεν, εἰ μὴ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις τιμώμεν σε.

Σὺ τὰς λογικὰς λατρείας, καὶ θυσίας Πάτερ ἀναιμάκτους, προσφέρων Κυρίῳ, καρδία ἀγνοτάτη, καθαρὸν ἱερεῖον, προσήχθης δι' ἀθλήσεως.

Σὺ τῇ νοητῇ μαχαίρᾳ τῶν λόγων σου, τοῦ ψεύδους Κεφαλᾶς πολυμόρφους, Μάρκε τεμῶν, ἀνθρώποις τὴν ἀλήθειαν πάσι, κηρύξας ἐμεγάλυνας.

Σοῦ τῶν ἀθλητῶν πρεσβείαις, καὶ Μυσταγωγῶν σου ἱκεσίαις εὐεργέτα, Μάρκου τε καὶ Κυρίλλου, καὶ τῶν συναθροφόρων, καὶ ἡμᾶς τῶν θείων χαρίτων καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Υπό οικτιρμών οικείων, καί φιλανθρωπίας απορρήτου, καμφθείς ο πάντων Κτίστης, εκ σου Αγνή ετέχθη, καί φθαρέντας ανθρώπους, ανέπλασε καί εκαινούργησε.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ίδε φωταυγής πανήγυρις, φωτοειδών Μαρτύρων έλαμψε σήμεραν, νέφη πονηρά τής αμαρτίας σκεδάζουσα, καί φωτίζουσα θείω εν Πνεύματι, πιστών τάς διανοίας, ταύτην προθύμως εορτάσωμεν.

Ωσπερ δύο ανατέλλοντες, φωτοειδείς αστέρες πάσαν φωτίζετε, τήν υπ' ουρανόν, ταίς τών αγώνων λαμπρότησιν, Ιωνά καί σοφέ Βαραχήσιε, διό με τόν εν σκότει τής αμαρτίας καταυγάσατε.

Στύλοι Εκκλησίας ώφθητε, απεριτρέπτως ταύτην διαβαστάζοντες, Άβιβος ομού, Ναρσής καί Μάρης Ηλίας τε, Ιωνάς Σηβεήθης καί Λάζαρος, καί Ζανιθάς καί Σάββας, καί Μαρουθάς καί Βαραχήσιος.

Ήδη, μετ' Αγγέλων Άγιοι, παρεστηκότες θρόνω τής δόξης πάντοτε, καί ταίς αστραπαίς, τής Τρισηλίου λαμπρότητος, αυγαζόμενοι πάντας φωτίσατε, τούς πίστει τήν φωσφόρον, υμών γεραίροντας πανήγυριν.

Θεοτοκίον

Φείσαι τού λαού σου Κύριε, καί ής εκτήσω ταύτης κληρονομίας σου, ταίς υπέρ υμών, τής σέ τεκούσης θεόπαιδος, παρακλήσεσιν επικαμπτόμενος, ίνα σε ως Δεσπότην, καί Πανοικτίρμονα δοξάζωμεν.

Ο Ειρμός

Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού Συγγραφέως τής Κλίμακος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ω του παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιωάννη Όσιε, διά παντός αληθώς, τού Θεού εν τώ λάρυγγι, τās υψώσεις έφερες, μελετών πρακτικώτατα, τά θεόπνευστα λόγια πάνσοφε, και τήν εκείθεν αναπηγάζουσαν, χάριν επλούτησας, γεγονώς μακάριος, τών ασεβών, πάντων τά βουλεύματα, Καταστρεψάμενος.

Πάτερ Ιωάννη ένδοξε, ταίς τών δακρύων πηγαίς, τήν ψυχήν καθαιρόμενος, και παννύχοις στάσεσι, τόν Θεόν ιλασκόμενος, ανεπτερώθης προς τήν αγάπησιν, τήν τούτου μάκαρ και ωραιότητα, ής επαξίως νύν, απολαύεις άληκτα, χαρμονικώς, μετά τών συνάθλων σου, θεόφρον Όσιε.

Πάτερ, Ιωάννη ένδοξε, αναπτερώσας τόν νούν, προς Θεόν διά πίστεως, κοσμικής συγχύσεως, εβδελύξω τό άστατον, και τόν Σταυρόν σου αναλαβόμενος, τώ παντεπόπτη κατηκολούθησας, σώμα δυσήνιον, αγωγαίς ασκήσεως τώ λογισμώ, σθένει δουλωσάμενος, τού θείου Πνεύματος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, και τών δακρύων πηγάς, εκ καρδίας προσφέρουσα, τή Παρθένω βόησον, και Μητρί τού Θεού ημών, διά τό πλήθος τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς με ρύσαι κολασεως, και κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις, και η χαρά, η διαιωνίζουσα, και η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσαν, εν τώ Σταυρώ Ιησού, και τά πάθη δεχόμενον, εκουσίως Δέσποτα, η Παρθένος και Μήτηρ σου, Τέκνον εβόα, Τέκνον γλυκύτατον, πληγάς αδίκως, πώς φέρεις ο ιατρός, ο ιασάμενος, τήν βροτών ασθένειαν και τής φθοράς, άπαντας ρυσάμενος, τή ευσπλαγχνία σου.

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, και τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, και γεγονόςας φωστήρ τή οικουμένη, λάμπων τοίς θαύμασιν, Ιωάννη, πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες τού Αγίου και τού Τριωδίου.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Κλίμαξ πέφηνας τών αρετών παμμάκαρ.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις Κλήμεντος

Ωδή α' Ήχος α'

Ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Καλώς βδελυζάμενος τόν κάτω κόσμον, τόν άνω απείληφας, Ιωάννη πάνσοφε, διό διδάσκεις ημάς, τού κόσμου είναι τήν φυγήν, Θεού οικείωσιν.

Λιμού προσπαθεία σου λύσας τήν νόσον, τόν άρχοντα έδησας τών παθών μακάριε, σειραίς αγώνων σου, καί απαθείας έπαθλα, εστέφθης παρά Χριστού τού Θεού.

Ισαγγελον φρόνημα λαβων θεόφρον, τού κόσμου απέρρηξας, σεαυτόν πανόλβιε, τού γεηρού καί φθαρτού, διό αυλίζη προφανώς, εις τάς αύλους μονάς.

Μακρόν συγγραψάμενος τοίς υπηκόοις, τόν λόγον μακάριε, Ιωάννη πάνσοφε, ταίς διδαχαίς σου αυτούς, πρός μακαρίαν εκ τής γής, αναβιβάζεις ζωήν.

Θεοτοκίον

Κηρύττει τόν τόκον σου η Εκκλησία, Παρθένε Θεόνυμφε, ορθοδόξω στόματι, καί δόγμασι θεϊκοίς, τά σύμβολα δέ τής σαρκός, τού σου Υιού Προσκυνεί.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Λίθον όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας, αυτός εστιν η πέτρα, εν ή εστερέωσε τήν Εκκλησίαν ο Χριστός, ήν εξ εθνών εξηγοράσατο».

Εύρες ως τερπνόν θυμίαμα, τήν αοργησίαν, πάσαν εκδιώξας θυμού τήν δυσωδίαν, εκ βάθους τής ψυχής σου, διό νύν θεσπέσιε, υπέρ ημών τώ Λυτρωτή, αμαρτιών τήν λύσιν αίτησαι.

Φλέξας τώ πυρί μακάριε, τής Χριστού αγάπης, νούν μνησικακίας έλαμψας ακτίσι, πιστώς φιλαδελφίας, καί ράστην υπέδειξας Οδόν Μακάριε, πρός σωτηρίαν πάσι, τρανών τό αμνησικάκον.

Έρας πρακτικής ασκήσεως, ουρανόθεν χάριν, όθεν αποφράττεις χείλη καταλάλων, σοφαίς διδασκαλίαις, εν αίς ποδηγούμεθα, πρός αρετών πορείαν, ής καί τυχείν αξιωθειήμεν.

Θεοτοκίον

Έσε παρθενία τίκτειν σε ο Προφήτης πάλαι, άχρονον εν χρόνω, καί υπέρ νούν καί λόγον, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν Θεόν ημών, όν εξιλέωσας Αγνή, υπέρ ημών τών ευφημούντων σε.

Κάθισμα Έχος δ' ο υψωθείς

Τάς αρετάς πρός ουρανόν αναβάσεις, καταπηξάμενος σαφώς επανήλθες,

πρός θεωρίας άπλετον βυθόν ευσεβώς, πάσας στηλιτεύσας μέν, τών δαιμόνων ενέδρας, σκέπεις αλωβήτους δέ, τούς ανθρώπους εκ τούτων, ώ Ιωάννη κλίμαξ αρετών, πάντας σωθήναι ικέτευε Όσιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ειμή γάρ σύ προΐστατο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσοούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι ποθεινότατε, Ιησού, άνεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ', Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εν πνεύματι προβλέπων Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν εκήρυττες βωών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νηστεία χαλινώσας τής γλώττης τάς ορμάς, ησυχία ίθυνας τόν βίον σου Σοφέ, ως οσμήν δέ πυρός γευσάμενος χάριν Υψίστου, πολυέπειαν ως αχλύν τής αμαρτίας έφυγες, αμέμπτως λατρεύων Θεώ.

Αφθόνως αληθεία γλυκάνας τήν ψυχήν, τήν πικράν εξέφυγες τού ψεύδους μετοχήν, διό ασκήσει ενθέω καταδουλώσας, δαιμόνων δούλους θεορρήμον Ιωάννη, ώφθης Μοναστών οδηγός απλανής.

Στενούμενος τώ τόνω ασκήσεως στερρώς, ακηδίας λέλυκας τήν πάρεσιν Σοφέ, καί προθυμίας τώ δόρατι θανατώσας, τής αθυμίας τήν ισχύν, Θεώ πρεσβεύεις, πάσιν ιλασμόν δωρηθήναι ημίν.

Θεοτοκίον

Μακάριον τό έθνος πανύμνητε Αγνή, ο τιμάν ηξίωται τόν τόκον σου πιστώς, ορθοδοξία καί δόγμασι καί τοίς έργοις, τής αληθείας εν συμβόλοις εμφανίζον, πάσαν τού Υιού σου τήν σάρκωσιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Νύξ περιέσχε με Σωτήρ, αμαρτίας καί αχλύς, διό μοι ανάτειλον, τής μετανοίας Κύριε, τόν όρθρον ως εύσπλαγχνος, πρό τού με φθάσαι τό πέρας τό άδηλον, τό τής ζωής μου Χριστέ, η ζωή καί τό φώς».

Τής εγκρατείας τή τρυφή, παινόμενος τόν νούν, ουκ έδωκας χείλη σου, τής ηδονής τοίς βρώμασι, διό απηγχόνισας λιμώ τά πάθη, καί δαίμονας ήσχυνας, καί γάρ ο θλίβων λοιμόν, θανατοί ηδονάς.

Ώφθης αγνείας εραστής, καί λαγνείας μισητής, τώ φωτί εξέφυγες, πιστής

εξαγορεύσεως, παθών τήν σκοτόμαιναν, καί γάρ ο θέλων καθάραι σῶμα καί νούν, θριαμβεύσει θερμῶς τά τού σκότους κρυπτά.

Νῶ καί ψυχὴ καί τή σαρκί, τή Τριάδι λειτουργῶν, εἰδώλων προσκύνησιν, σαφῶς απεσκοράκισας, ἐλέω φιλόπτωχε, καί αναγκαίων τή σπάνει, καί γέγονας φιλόθεος ἀληθῶς, ἢ φιλάργυρος.

Ἄχθος τῆς ὕλης εὐσεβῶς, ἀπορρίψας ἐπὶ γῆς, ἀνέπτῃς πρὸς αὔλα, πτεροῖς ἀκτημοσύνης σου, διό παριστάμενος, αὔλως Πάτερ Χριστῷ σὺν Αὐλοῖς πιστῶς, αἴτησαι ἰλασμόν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐχθιστοὶ ὠφθησαν ἡμῖν, καί ἐπάρατοι ομοῦ, τῆς σῆς Αειπάρθενε, οἱ προσκυνεῖν μὴ θέλοντες, μορφῆς τό Εἰκόνισμα, καί τού Υἱού σου, διότι οὐ πείθονται, τοῖς ἀνωθεν πατρικοῖς θείοις δόγμασι.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Τόν Προφήτην Ἰωνάν, ἐκμιμούμενος βοῶ, Τήν ζωὴν μου Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθοράς, καί σῶ σόν με, Σωτῆρ τού κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Ρώμη νήψεως ἀγνῆς, καί ἀγῶσι προσευχῆς, τό ἀναίσθητον παθῶν, ἐξεδίωξας στερρώς, τῆς σῆς ψυχῆς, καί ὅλος ὠφθῆς, Πάτερ νηφάλιος.

Ἐν αὐπνῶ προσευχή, τόν φιλοῦπνον ἐχθρόν, υποτάξας ἀνδρικῶς, ὠφθῆς γρήγορος ποιμὴν, θεόληπτε, Χριστοῦ τῆς ποιμένης, καί διδασκάλων φωστήρ.

Τού νοός τόν οφθαλμόν, καθᾶγνίσας εὐσεβῶς, ἀνυστάκτως τῷ Χριστῷ, λειτουργῶν διὰ παντός, προέβλεψας, τά θεῖα κάλλη, τῆς μακαρίας τρυφῆς.

Θεοτοκίον

Ναυτιῶσι σάλῳ νύν, ἀπιστίας τῆς Πικράς, Καθορώντες εὐλαβῶς, Ὁρθοδόξῳν τοὺς χορούς, οἱ ἀνομοὶ, ἀσπαζομένους, τήν σὴν Παρθένε μορφήν.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἡχου

Κοντάκιον τού Ἁγίου Χορός ἀγγελικός

Καρπούς ἀειθαλεῖς, ἐκ σῆς βίβλου προσφέρων, διδάγματα Σοφέ, καθηδύνεις καρδίας, τῶν τουτοῖς μετὰ νήψεως, προσεχόντων μακάριε, κλίμαξ γάρ ἐστὶ, ψυχᾶς ἀνάγουσα γήθεν, πρὸς ουράνιον, καί διαμένουσιν δόξαν, τῶν πίστεϊ τιμώντων σε.

Συναξάριον

Τῆ Λ' τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τού Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τού Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχοι

Επί κλίμαξι κλίμακας πυκνώς, Πάτερ,
Τάς σάς αρετάς θείς, έφθασας πόλου μέχρι.
Χαίρεν Ιωάννης τριακοστή εξαναλύων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ιωάδ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού εν τώ
Φρέατι.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ευβούλη, η μήτηρ τού Αγίου Παντελεήμονος, εν
ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εν ουρανοίς σύνεστιν αθλητή Τέκνω,
Αθλητομήτωρ καλλίτεκνος Ευβούλη.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος, Ιωάννης, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, εν ειρήνη
τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τούς εν καμίνω Παϊδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ,
τότε οι Τρείς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες, Ευλογητός
ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ως τής ανδρείας ξίφει καθελών, Πανεύφημε, θράσους νηπιώδους δειλίας,
ώφθης στερρός καί φοβερός, πνεύμασιν όντως ακαθάρτοις άπασιν,
Ευλογητός ο Θεός, ο θαυμαστώσας σε.

Νόμω Χριστού ενθέως πειθαρχών, επάτησας δόξαν φερωνύμως τήν κενήν,
μόνω Θεώ τώ εν κρυπτώ, φέρων τούς κόπους τής στερράς ασκήσεως, ός
αποδίδωσιν εις φανερόν τούς μισθούς.

Πρός αοράτους φάλαγγας παθών, αράμενος πόλεμον, εδείχθης νικητής, ως
ταπεινός τώ λογισμώ καί τή καρδιά, τόν γάρ υπερήφανον καί αλαζόνα
εχθρόν, τούτοις κατέτρωσας.

Θεοτοκίον

Τής σής Χριστέ σαρκώσεως τιμών, τήν ένωσιν ταύτης καί τό είδος προσκυνώ,
θεοπρεπώς, ότι Θεός ών πρό αιώνων, εκ Παρθένου γεγονόςας, βροτός
αφύρτως αυτός, κατ' άμφω τέλειος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε
Ιερείς, δοξάσατε Παϊδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας».

Απλάστοις σου ήθεσι μειώσας ακραιφνώς, τόν τρόπον τόν ύπουλον, ως δύσχρηστον φυγών, πραέων τοίς τόποις επαυλίζη σαφώς, ως πράως βιώσας, θεόφρον Ιωάννη.

Μητέρα καί φύλακα πασών τών αρετών, τήν θείαν ταπείνωσιν, υπέγραψας ημίν, καί γάρ ως υπάρχων, αρχιτέκτων σοφός, τής θείας ανόδου, τήν βάσιν κατεπήξω.

Μετέσχες τής χάριτος τού Πνεύματος σαφώς, καί πάντας επλήρωσας, τού θείου φωτισμού, διάκρισιν όντως ημίν ευδιάκριτον, τή πράξει διδάξας, καί παιδεύσας τοίς λόγοις.

Θεοτοκίον

Ου γράφω θεότητα, μή ψεύδεσθε τυφλοί, απλή γάρ αόρατος, ανείδεός εστι, σαρκός δέ τόν τύπον ιστορών προσκυνώ, καί πίστει δοξάζω, τήν τεκούσαν Παρθένον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν ζωοδόχον πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τής χάριτος, τόν ναόν τόν έμψυχον, Τήν σκηνήν τήν άχραντον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέρα, τήν Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Αύλω νώ αναπτάς πρός τά άύλα, θεωρημάτων βυθόν σύ κατείληφας, καί τυχών τής χάριτος τού Αγίου Πνεύματος, δι' εκτενούς προσευχής κατηξιώθης, τού προοράν τών μελλόντων τήν ήλωσιν.

Καταναλώσας τό ένυλον φρόνημα, τής προσευχής τή φλογί Οσιώτατε, Όλος πύρ ενέφηνας, Ιωάννη πάνσοφε θεόφρον, διό εκστάς ευσεβώς ταίς θεωρίαις, τήν αγαθήν ηλλοιώθης αλλοίωσιν.

Απονεκρώσας τά πάθη ασκήσει σου, πρός τελειότητα Πάτερ ανέδραμες, απαθείας Όσιε, διό νύν δεήθητι Θεού, υπέρ ειρήνης παντός τού κόσμου, καί σωτηρίας ημών τών τιμώντων σε.

Ρώμην λαβών εν τή πίστει Πατήρ ημών, καί πτερωθείς τή αγάπη ανέδραμες, αρετών πρός κλίμακα, ευσθενώς καί βέβηκας, εν τή Αγάπη Χριστού, καί γάρ εν ταύτη, τών ορεκτών εστι πάντων τό πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Σού τής λοχείας Αγνή τό παράδοξον, καί επί τοίχων γραφαίς ασπαζόμεθα, ού τό έργον σέβομεν, καί τό είδος τιμώμεν, τό αληθές εξ αμφοίν ομολογούντες, ορθοδοξίας εικότως πληρούμεθα.

Τό Φωταγωγικόν τού Ηχου.

Καί η λοιπή, Ακολουθία, κατά τήν τάξιν, η α' Ωρα, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος καί θαυματουργού Υπατίου,
Επισκόπου Γαγγρών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Υπάτιε, εν εγκρατεία καλώς, εκτραφεῖς εἰς περίδοξον, αρετῶν
επηύξησαι, ὕψος ανατεινόμενος, πρὸς θεωρίαν μυστικωτάτην σαφώς,
Χριστοῦ τό κάλλος κατοπτριζόμενος, οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νούν τε καί διάνοιαν,
καταυγασθεῖς, πάσιν εναπήστραψας, τὰς τῶν θαυμάτων αυγὰς.

Πάτερ πατέρων Υπάτιε, Ορθοδοξίας φωτί, απαστράψας κατηύγασας,
διανοίας Ὅσιε, τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι, καί τὰς Αρείου κόρας
ημαύρωσας, αποκηρύξας τῆς Εκκλησίας Χριστοῦ, ὅθεν φωστήρά σε,
κεκτημένοι ἅπαντες, τήν ιεράν, μνήμην σου γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Πάτερ Ιερέ Υπάτιε, τόν Βασιλέα Χριστόν, ὄν τρανώς ανεκήρυξας, Πατρί
ομοούσιον, ἔχων εν τῇ καρδίᾳ σου, τὰς τῶν θαυμάτων ακτῖνας ἐλαμψας,
φωταγωγήσας πᾶσαν υφήλιον, δράκοντα ἐκτεινας, καί θερμῶν ἀνάβλυσιν,
σαῖς προσευχαῖς, υδάτων ἐξέβλυσας εἰς ἰατρῖαν παθῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα, χαίρε Κυρίου Ναέ, χαίρε Ὅρος κατάσκιον, χαίρε
καταφύγιον, χαίρε Λυχνία χρυσή, χαίρε τό κλέος τῶν Ορθοδόξων σεμνή,
χαίρε Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε παράδεισε, χαίρε θεία Τράπεζα,
χαίρε σκηνή, χαίρε Στάμνε πάγχρυσε, χαίρε η πάντων ἐλπίς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος ἰδών σε ἐφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ηπλωμένον θελήματι, καί η γῆ
εσειέτο, καί πέτραι διερρήγγυντο, καί τὰ μνημεῖα φόβῳ ηνοιγόnton, καί αι
δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο, ἄπερ ως ἐβλεψεν, η Παρθένος Δέσποινα, εν
στεναγμοῖς, Οἶμοι! ανεκραύγαζε, τί τό ορώμενον;

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος, τῶν Αποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εὔρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, Διά τούτο τόν λόγον τῆς
αληθείας ορθοτομών καί τή πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ιερομάρτυς
Υπάτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες του Αγίου εις δ'.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ἰσραηλίτης ανεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Φωτὶ τῆς Τριάδος καταυγασθεὶς, ἐκ βρέφους θεόφρον, ἱεράρχα τῷ ζωηρῷ τῆς πίστεως γάλακτι ἐτράφης, ταῖς ἀρεταῖς καταυγαζόμενος.

Συνέσει καὶ χάριτι κοσμηθεὶς, νηστεῖαις καὶ πόνοις, ἐχαλίνωσας τῆς σαρκός, θεόφρον παμμακάρ τὰς ορέξεις, καὶ τὴν ψυχὴν ἀρεταῖς κατεκόσμησας.

Ἀστράψας τῷ βίῳ τῷ φαινώ, ὡς ἥλιος πάσαν, ἱεράρχα τὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐφαίδρυνας Πάτερ Ἐκκλησίαν, ἐν ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων σου.

Ἰδοὺ αἱ προρρήσεις τῶν προφητῶν, ἐπὶ σοὶ τὸ πέρασ, ἀπειλήφασιν ἀληθῶς, Λόγον γὰρ ἀσπύρωσ συλλαβούσα, Θεογεννήτορ ἀγνή ἀπεκήυσας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Ἐύλον ζωῆς πέφυκας, καταρδεύόμενος πάνσοφε, ἐκ τῶν Γραφῶν, οὐ περ οὐ προστρέχει, τῷ καρπῷ ο τῆς Εὐας ἐχθρός.

Στόματα ἐνέφραξας, τὰ δυσσεβῆ συσχῶν ἄσματα, προφητικῶς, ταῖς θεοπειθέσι, πρὸς Χριστὸν παρακλήσεσι.

Γύναια βακχεύοντα, σὺ τῇ πηγῇ σοφῶς ἐθραυσας, σωφρονισμόν, τοῖς παραδόξοις ποιούμενος.

Οἶκος θεοῦ Πνεύματος, καὶ προσευχῆς εἰκῶν γέγονας, ἱεραρχῶν, καύχημα καὶ κλέος, τῶν Μαρτύρων Ὑπάτιε.

Θεοτοκίον

Νόμοις οὐ δουλεύσασα, τοῖς μητρικοῖς Σεμνῇ τέτοκας, τὸν Λυτρωτῆν, φύσεως οἱ νόμοι, ἐπὶ σοὶ καινίζονται.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τῆς πίστεως δόγματα, κρατύνων Ὅσιε, Πατρί συναΐδιον, καὶ ὁμοούσιον, τὸν Λόγον ἐκήρυξας, ὅθεν ὀρθοδόξως, τὴν σὴν ποιμνὴν ποιμάνας, ἡσχυνας τοῦ Ἀρείου, τὴν κακόφρονα γνώμην, διὸ νῦν μεταώας πρὸς τὸν Χριστὸν, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Εκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τήν θνητήν, οὐσίαν καί ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν ὄωρήσασθαι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, Πάτερ ἐπὶ σοί πλουσίως σκηνώσασα, φωτοφόρον στύλον ἔδειξε, δαδουχούντα κόσμον θείοις δόγμασι.

Τῆ γαλήνη τῶν λόγων σου, τόν εἰδωλικόν χειμῶνα ἠμαύρωσας, καί τροπαίοις ταπεινώσεως, ἀσεβείας θράσος κατεμάρανας.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, Πάτερ τῆς Τριάδος ὠφθης Υπάτιε, Κατοπτεύειν γάρ ἠγάπησας, καθαρῶς τήν γνώσιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς φρικτόν καί παράδοξον, τῆς ἀγνῆς λοχείας σου τό Μυστήριον! ὑπὲρ φύσιν γάρ Πανάμωμε, τόν Δημιουργόν σου ἀπεκύησας.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς σου κατεύθυνον δέομαι».

Ἐπὶ ὕδωρ τῆς θείας, Πάτερ, ἀναβάσεως ἔχων τήν ἔφεσιν, καί τοῦ Παραδείσου, τοῦ αἴλου τό κάλλος γλιχόμενος, εὐανθέσι τόποις, συμβολικῶς ἐπαναπαύου, τὰς ἐκείθεν μονὰς τεκμαιρόμενος.

Ταῖς αἴλοις γυμνάζων, Πάτερ σεαυτὸν θεωρίαις καί πράξεσιν, υλικὰς φροντίδας, ὡσπερ βᾶρος ψυχῆς καταλέλοιπας, καί ἐν ταῖς ἐρήμοις, χοροβατῶν ὡς ἐν λιμῶνι, ἐπλουτίσθης τήν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ἐπαυξήσας τήν ποιμήνην, Πάτερ ἐν τῇ πῶα τῶν θείων δογμάτων σου, ὡσπερ μάνδρας οἴκους, σεβασμίους παμμάκαρ καθίδρυσας, ἐν οἷς εἰσελαύνων, τὰ λογικά θρέμματα Πάτερ, ἐλυτρώσω θηρῶν ἐξ αἰρέσεων.

Θεοτοκίον

Μόνη τίκτεις Παρθένος, μόνη καί ἀπείρανδρος ὠφθης Πανάμωμε, ἐν γαστρὶ γάρ Λόγον, τοῦ Πατρός δεξαμένη τόν ἀναρχον, γαλουχεῖς Παρθένε, θαύμα

φρικτόν! καί παρθενεύεις, καί τούς όρους καινίζεις τής φύσεως.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Φλογώδη ρείθρα φωτός, Ιερομάρτυς Υπάτιε, ανάψας ο ποταμός, νυκτί διαβαίνουντι, τήν τρίβον εδεικνυεν, υποφαίνων πάσι, τής ψυχής σου τήν λαμπρότητα.

Τερατουργών διά σου, ο ζωοδότης Χριστός ο Θεός, ίάσεων θησαυρόν, τό ύδωρ ανέδειξεν, ευχαίς σου Υπάτιε, γλυκασμόν θαυμάτων, τό πικρόν απεργασάμενος.

Θαυμάτων υπερφυών, εργάτης ώφθης Υπάτιε, λαβών δέ παρά Θεού, χάριν τών ίάσεων, πηγή εχρημάτισας, δαφιλεύων πάσι, σωτηρίας θείας νάματα.

Θεοτοκίον

Ταίς σαίς πρεσβείαις Αγνή, κινδύνων καί περιστάσεων, εξάρπασόν με δεινών, καί ρύσαί με δέομαι, σύ γάρ τείχος άρρηκτον, καί λιμήν καί σκέπη καί απόρθητον οχύρωμα.

Συναξάριον

Τή ΛΑ' τού μηνός, Η Άθλησις τού Αγίου Ιερομάρτυρος Υπατίου, Επισκόπου Γαγγρών.

Στίχοι

Κτείνει γυνή βαλούσα καιρίαν λίθω,
Τόν Υπάτιον, φεύ γυναικί αθλία!
Πρώτη Υπατίω βίότου πέρας εν τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ακακίου, Επισκόπου Μελιτηνής τού Ομολογητού.

Στίχοι

Ακακίω θνήσκοντι τώ γής Αγγέλω,
Χώραν ετοιμάζουσιν Άγγελοι πόλου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, τών εν Περσίδι μαρτυρησάντων, Αυδά Επισκόπου, Βενιαμίν Διακόνου, καί τών σύν αυτοίς εννέα Μαρτύρων, καί άλλων πολλών Αγίων, τών είς φυλακήν βληθέντων, καί υπό μυών καί γαλών, τών συγκλεισθέντων αυτοίς, βιβρωσκομένων.

Στίχοι

Αυδάς, ενισχύοντος υψίστου Λόγου,
Καθείλεν ισχύν δυσσεβών, τμηθείς κάραν.
Αθλητικώ κλυστήρι, τώ πάλω λέγω,
Πάν Βενιαμίν ψυχικόν κενοί βάρος.

Εν τοῖς ὄνουξιν κάλαμον δεδεγμένοι,
Σφᾶς Μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα.
Ζῶν ταμεῖα Μαρτύρων τὰ σαρκία,
Μύς ἐτρέφοντο, καί γαλαί ἐν τῷ βόθρῳ.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Μένανδρος κατὰ πετρῶν γυμνός συρόμενος τελειούται.

Ὁ Ὅσιος πατήρ ἡμῶν Βλάσιος, ὁ ἐν τῇ πόλει Ἀμορίου γεννηθεὶς, ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

Οἱ Ἅγιοι τριάκοντα οκτῶ Μάρτυρες, συγγενεῖς ὄντες, ξίφει τελειοῦνται.

Ὁ Ὅσιος πατήρ ἡμῶν Στέφανος ὁ θαυματουργός ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

Ὡν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ».

Ἀπορρήτων θαυμάτων, αὐτουργός ἱεράρχα παρὰ Χριστοῦ γεγονώς,
ἐφώτισας τὸν κόσμον, τῇ πράξει καί τῷ λόγῳ, ἐκδιδάξας βοᾶν εὐσεβῶς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἀπογνώσεως βρόχους, ἐν βυθῷ ἀπιστίας ἀποπνιγόμενος, προσάπτων τοῖς πεσοῦσιν, εἰς πάθη ἀτιμίας, τὴν μετάνοιαν ἐσβέσεν, ἦν περ ἀστράψας πιστοῖς, κατέφλεξας Ναβάτον.

Θεοτοκίον

Τὴν Μητέρα τοῦ Λόγου, τὴν Ἀγνήν Θεοτόκον καί προστασίαν ἡμῶν, δι' ἧς τὰς ἐπηρείας, ἐχθρῶν καταπατούμεν, ἀνυμνούμεν καί λέγομεν, Εὐλογημένη Θεόν, σαρκί ἀποτεκούσα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαί τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὰς ἀναιμάκτους εἰλικρινῶς τῇ Τριάδι, ἀναφέρων θυσίας Παμμάκαρ, γέγονας Κυρίῳ σφάγιον Μαρτυρίου.

Τὴν ἱεράν σου βᾶψα σπολήν τῷ οικεῖῳ, θεοφόρε αἵματι προθύμως, στέφανον ἐδέξω διπλοῦν ἱερομάρτυς.

Ὡς Μαθητῆς οἶα περ Χριστοῦ ἐκμιμήσει, συμπαθείας θνήσκων υπερήχου,

σού τούς ανδροφόνους τεύξασθαι σωτηρίας.

Θεοτοκίον

Λόγον συνείληφας εν γαστρί υπέρ λόγον, καί τεκούσα πάλιν παρθενεύεις πάντα υπέρ φύσιν τά σά Θεογεννήτορ.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Μωσέα εικονίζων ταίς αρεταίς, υπερήλασας τούτον τώ θαύματι, ράβδω τή σή, πλήξας γάρ τόν δράκοντα ευθαρσώς, ως εν αγκίστρω είλκυσας, Πάτερ εκ ταμείων Βασιλικών, πυρί καταναλώσας, ως όργανον κακίας Ορθοδοξία κραταιούμενος.

Χωννύμενος τοίς λίθοις διά Χριστόν, υπό τών μαιφόνων Υπάτιε, ρείθροις τών σών, έπνιξας αιμάτων τού ασεβούς, Ναβάτου τά αντίθεα, δόγματα κηρύξας Πάτερ σοφέ, τοίς ππαίουςι συγγνώμην, διά τής μετανοίας τών οφλημάτων προσπορίζεσθαι.

Μή παύση ικετεύων υπέρ ημών, Ιεράρχα καί Μάρτυς Υπάτιε, τώ Ποιητή, πάντων καί Δεσπότη παρεστηκώς, εκ πειρασμών καί θλίψεων, ρύσασθαι το ύς πόθω ειλικρινεί, τελούντας τήν σήν μνήμην, καί θείαις μελωδίαις, ανευφημούντάς σε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Οφρύν καί θράσος άμα τών δυσμενών, ο τεχθείς εκ Παρθένου κατάβαλε, καί τάς βουλάς, τών κακοδοξουντων Δημιουργέ, τών δέ πιστών τό σύστημα στήριξον ακράδαντον ως Θεος, τό κέρας ανυψώσας, καί πίστει κραταιώσας, ίνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου.

Εις τόν Στίχον, το Ιδιόμελον τής ημέρας, καί τό Μαρτυρικον. Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον ή Σταυροθεοτοκίον.

Αι μετάνοιαι ως συνήθως, καί η α' Ωρα μετα μετανοιών καί Απόλυσις.